

VNNS • số 256 • tháng 04 năm 2013
Mục Lục

- 1 Hình bìa** • Quế Phương
- 3 Quan điểm** • Nam quốc sơn hà nam đế cư
- 6 Chủ đề** • Cái nhục lớn nhất của một dân tộc là có một chính quyền hèn nhất • Từ hiểm họa Bắc phương đến hiểm họa mất nước
- 13 Phiếm luận** • Vì nợ nước quên thù nhà chăng ?
- 14 Ký giả Maartje Duin tại Việt Nam**
• Những bloggers bị săn đuổi • Bài tường thuật
- 19 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng • Tin Hòa Lan
• Tin Thế Giới • Tin Việt Nam
- 27 Truyện** • Ngày người tù binh trở về • Những người bị “ma” đuổi • Thất thời, thất nghiệp
- Thơ** • Hoài Tâm Niệm • Kim Thành • ThuLan
• Tôn Thất Phú Sĩ • Lê Huy Hà • Đắc Khanh
• Trần Việt Bắc • Vũ Hoàng Thư • Ngọc Trân
- 33 Văn** • Quốc nạn 30-04-1975 • Bài viết về 30 tháng 4
• Kiều ngạo bước trong vũng bùn xã hội chủ nghĩa
• VNCH-Nạn nhân của chính sách Ngậm Máu Phun Người • Sài Gòn ơi nỗi nhớ khôn nguôi
- 49 Sức khỏe** • Biến chứng của bệnh tiểu đường
- 51 Gia Chánh** • Gỏi Tôm Mực • Hủ Tiếu Xào Thịt Bò
- 52 Vui cười**
- 53 Lá thư tòa soạn**
- 55 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San
Cơ Quan Ngôn Luận CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese Vluchtelingen in
Nederland
www.congdonghoalan.com

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp Nederland
Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Telefoon: +31 (0)23-5640166

Bank nr: 815519745 t.n.v. AVVN

Chủ nhiệm
Nguyễn Đắc Trung

Chủ bút
Ngô Thụy Chương

Thủ Quỹ
Nguyễn Hữu Phước

Kỹ thuật & Phát hành
Nguyễn Quang Kế

Với sự cộng tác của
Đắc Khanh • Đào Quốc Bảo • Đinh Ngọc
Hiền • Đỗ Văn Bùi • Hoài Tâm Niệm • Hoàng
Hoàng Mai • Lê Quang Kế • Mây Lang
Thang • Miên Thụy
• Nguyễn Quyết Thắng • Ông Năm Chuột
• Tam Hợp • Tiểu Yên Tử • Thái Tăng An •
Tuyết Lê • Tyna
• Ý Nga

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tinh đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm**Nam Quốc sơn hà Nam Đế cư**

Năm Bính Thìn (1076), quân Tàu ồ ạt đưa quân sang xâm lược Việt Nam. Quân ta lúc bấy giờ do tướng Lý Thường Kiệt chỉ huy, tuy đã chuẩn bị đối phó từ trước, vẫn chống cự một cách rất khó khăn.

Giặc tràn xuống bờ Bắc sông Cầu và đội quân tiên phong của chúng đã bước đầu chọc thủng chiến tuyến Như Nguyệt của ta. Thủy quân ta thiệt hại khá nhiều, mấy ngàn binh lính tử trận, khí thế giặc rất mạnh, tình thế hết sức nguy nan.

Để kích động mạnh mẽ tinh thần của quân sĩ, Lý Thường Kiệt bí mật đang đêm cho người vào đền thờ Trương Hát ở ngay bờ sông Cầu, đọc to bài thơ sau đây:

*Nam quốc sơn hà Nam đế cư,
Tiệt nhiên định phận tại thiên thư.
Như hà nghịch lỗ lai xâm phạm,
Nhữ đẳng hành khan thủ bại hư.*

Binh sĩ nghe lời thơ, tinh thần phấn chấn lên, ai ai cũng cố sức đánh giặc. Đội quân tiên phong của Tàu bị đập tan, chiến tuyến sông Cầu mau chóng được củng cố. Giặc từ đó bị giam chân ở bờ Bắc sông Cầu, tiến thoái lưỡng nan, biết không thể thắng được quân ta, đành phải rút quân về nước.

Dân tộc ta thời nào cũng có anh hùng. Tinh thần bất khuất không chịu lệ thuộc ngoại bang là một truyền thống dân tộc và được truyền từ đời này sang đời khác. Nhớ chăng Hưng Đạo Đại Vương với trận Bạch Đằng Giang lịch sử, nước sông nhuộm đỏ xác quân Tàu. Rồi Lửa Hồng Nhật Tảo, trận đánh như bản hùng ca của người anh hùng Nguyễn Trung Trực dùng lửa đốt cháy tàu Espérance của thực dân Pháp. Đến Nguyễn Thái Học với cuộc Tổng Khởi Nghĩa Yên Bái với mục đích đánh đuổi thực dân Pháp để giành chủ quyền, độc lập tự do cho dân tộc. Cuộc khởi nghĩa tuy thất bại nhưng lời nói của ông còn vang mãi đến ngày nay: “Không thành công thì thành nhân”.

Năm 1974, dũng khí ấy được tiếp nối bằng sự hy sinh hào hùng của 74 chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa trong cuộc tử chiến với quân xâm lược Trung Cộng để bảo vệ Hoàng Sa. Trong ý chí quật cường, thề quyết không hàng giặc, Hạm trưởng Nguyễn Văn Thà đã tuần tiết theo chiến hạm để thân mình trở về đất mẹ.

Tất cả những hy sinh ấy là một tấm gương chói ngời để các thế hệ sau noi theo trong công cuộc bảo vệ quê hương. Đúng vậy, ngày nay trước sự ngang tàn của giặc Tàu đang xâm chiếm đất đai và quần đảo Hoàng sa, Trường Sa, người Việt khắp nơi phấn nộ biểu tình lên án quân xâm lược. Ngay trong nước, tuổi trẻ Việt Nam cũng liên tục xuống đường đòi lại những phần quê hương đã bị cưỡng chiếm.

Khí thế ngút trời, từ hải ngoại đến trong nước, từ Hà Nội đến Sài Gòn trăm người như một đang cùng dâng cao lời thề giữ vững quê hương. Cái tinh thần của hội nghị Diên Hồng như bừng bừng sống dậy... Cứ tưởng rằng chính quyền Cộng Sản Việt Nam (CSVN) sẽ mừng rỡ cùng toàn dân một lời thề “Sát đất” năm xưa, phát ngọn cờ chính nghĩa đòi lại những phần đất bị giặc Tàu xâm chiếm. Nhưng hỡi ơi CSVN đã làm ngược lại ý dân và còn ra tay đánh đập, giam cầm những người yêu nước. Cái tinh thần bất khuất chống ngoại xâm đã biến mất trong tim những người Cộng Sản Việt Nam!

Không có cái nhục nào khi một chính quyền lại cam tâm đàn áp những người biểu tình yêu nước. Không có cái nhục nào khi một chính quyền cam tâm bán nước cầu vinh, hèn hạ nhắm mắt dâng đất cho ngoại bang, một giải đất anh hùng do công lao, xương máu cha ông để lại.

Một chính quyền hèn yếu, khiếp nhược như vậy không thể tồn tại được. Chúng ta không thể ngồi yên để thấy quê hương đang từ từ bị mất về tay Trung Quốc.

*Hãy biết yêu quê hương Việt Nam
Hãy đứng lên cháu con Rồng Tiên
Đừng thờ ơ, đừng làm ngơ
Triệu con tim, cùng bước tới
Chúng ta là giòng giống Lạc Hồng
(Trúc Hồ)*

Hãy đứng lên và cùng nhau cất lên nói tiếng nói của chính nghĩa để đòi quê hương về cho dân tộc như lời căn dặn của vua Trần Nhân Tông năm xưa:

“...Cái hoạ lâu đời của ta là hoạ nước Tàu. Chớ coi thường chuyện vụn vặt xảy ra trên biên ải. Các việc trên, khiến ta nghĩ tới chuyện khác lớn hơn. Tức là họ không tôn trọng biên giới quy ước. Cứ luôn luôn đặt ra những cái cớ để tranh chấp. Không thôn tính được ta, thì gặm nhấm ta. Họ gặm nhấm đất đai của ta, lâu dần họ sẽ biến giang san của ta từ cái tổ đại bàng thành cái tổ chim chích. Vậy nên các người phải nhớ lời ta dặn : ‘Một tấc đất của Tiên nhân để lại, cũng không được để lọt vào tay kẻ khác’. Ta cũng để lời nhắn nhủ đó như một lời di chúc cho muôn đời con cháu...”

Ngô Thụy Chương

30 tháng 4

Ngọc Trân

Ba mươi tháng tư đất trời thê thảm
Nỗi buồn này vẫn còn mãi trong ta.
Giờ ngồi đây nhớ lại chuyện ngày qua.
Ta cứ ngỡ như là cơn ác mộng !!

Tuổi thanh niên trong lòng ta dậy sóng.
Cùng anh em chống lại kẻ thù chung.
Bảo vệ giang sơn chiến đấu một lòng.
Ngăn sóng đỏ đang tràn từ phương bắc.

Vung thép súng cùng nhau xây dựng nước.
Theo tiền nhân nói chí giữ quê hương.
Chuyện vào sinh ra tử vẫn xem thường
Mang chiến thắng dẹp tan bao nhiêu giặc

Nào Damber... nào Snoul... Kreck.
Rồi mùa hè đỏ lửa đất Bình Long.
Kia Kontum với chiến thắng kiêu hùng.
Đến Quảng Trị cờ vàng bay phát phới.

Bạn bè ta có những tên rất vội.
Bỏ sách đèn theo tiếng gọi quê hương.
Hải Lục Không quân đi khắp bốn phương.
Chỉ mơ ước có một điều duy nhất !

Mơ một ngày quê hương ta thống nhất.
Đất nước thân yêu sạch bóng cộng nô.
Nhưng tháng tư đến... nào có ai ngờ !!
Bao chiến sỹ cúi đầu... tàn mơ ước !!

Bây giờ đây trước bàn thờ tổ quốc.
Lòng thẹn lòng không giữ vững quê hương.
Tuổi thanh xuân phút chốc tóc pha sương.
Tháng tư đến lại thấy lòng uất hận.

Thương quê hương đắm chìm trong số phận.
Trước bàn cờ quốc tế đã phân chia.
Tháng tư đến từ đó phải chia lìa.
Chồng xa vợ nơi rừng sâu tù tội !!

Cha mẹ anh em đi kinh tế mới.
Vì tự do nên đành phải vượt biên.
Giữa đại dương với thuyền nhỏ mong manh!!
Nhiều thân xác vùi sâu trong đáy nước !

Ôi tự do ! giá sao mà quá đắt.
Chữ "thuyền nhân" thế giới bỗng bàng hoàng !
Vội cứu người bao nhiêu nước cứu mang.
Ta cũng thế đành cùng chung số phận.

Nơi xứ người mang nỗi buồn chất ngất.
Tháng tư về vẫn trọn một niềm đau
Để bây giờ và mãi mãi về sau
Ta vẫn nhớ vẫn thương về đất mẹ !!!

30-04-1975

**TỔ QUỐC GHI ƠN CÁC ANH HÙNG CHIẾN SĨ VNCH
ĐÃ HY SINH VÌ LÝ TƯỞNG TỰ DO**

**Thành kính tri ân các quân cán chính Việt Nam Cộng Hòa đã
anh dũng hy sinh để bảo vệ chính nghĩa Quốc Gia Dân Tộc**

Họ là kẻ anh hùng không tên tuổi
Trong loạn ly như giữa lúc thanh bình
Bền một lòng dũng cảm, chí hy sinh
Dâng đất nước cả cuộc đời trong sạch.

Tuy công nghiệp không ghi trong sử sách,
Tuy bảng vàng bia đá chẳng đề tên,
Tuy mồ hoang xiêu lạc dưới trời quên
Không ai đến khấn nguyện dâng lễ vật,

Nhưng máu họ đã len vào mạch đất,
Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông.
Và anh hồn chung với tâm tinh trung
Đã hòa hợp làm linh hồn giống Việt.

CÁI NHỤC LỚN NHẤT CỦA MỘT DÂN TỘC LÀ CÓ MỘT CHÍNH QUYỀN HÈN NHẤT

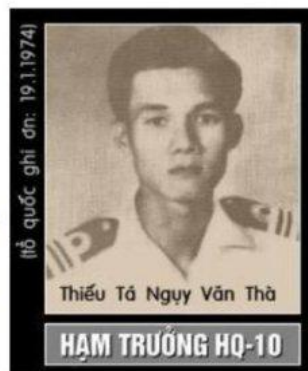
Lê Duy San

Nhiều người nghĩ rằng cái nhục lớn nhất của một dân tộc là cái nhục mất nước. Điều này không đúng hẳn. Nước nhỏ, dân ít, bị một nước lớn, dân đông, xâm chiếm là điều thường xảy ra trên thế giới, nhất là vào thời kỳ khoa học, kỹ thuật chưa được tiến bộ. Vấn đề quan trọng là dân tộc đó có ý chí, có quyết tâm để tìm cách lấy lại chủ quyền hay không. Chỉ khi nào dân tộc đó cam chịu số phận mất nước, không có ý chí phục thù, không có quyết tâm giành lại độc lập, mới gọi là nhục.

Nước ta bị người Tàu đô hộ một ngàn năm và bị người Pháp đô hộ gần 100 năm, nhưng dân tộc ta không bao giờ chịu nhục. Lúc nào dân tộc ta cũng tìm cách nổi dậy để đánh đuổi người Tàu, người Pháp ra khỏi bờ cõi, giành lại độc lập cho đất nước và lấy lại chủ quyền cho dân tộc. Nhưng có độc lập, có chủ quyền mà đất bị lấn bị chiếm, biển bị xâm phạm mà chính quyền lại hèn nhát, không dám liên tiếng, thì quả là một cái đại nhục cho dân tộc. Ngày 19/1/74, trong khi Hải Quân của Việt Nam Cộng Hòa tử chiến với quân xâm lược Trung Cộng để bảo vệ Hoàng Sa thì ngụy quyền Việt Cộng Hà Nội im hơi lặng tiếng một cách hèn hạ, không một lời phản đối Trung Cộng.

**Hải Quân Thiếu Tá
Ngụy Văn Thà
Hạm Trưởng
Hộ Tống Hạm Nhựt Tảo HQ-10
Tử trận tại Hoàng Sa
ngày 19 tháng 1 năm 1974.**

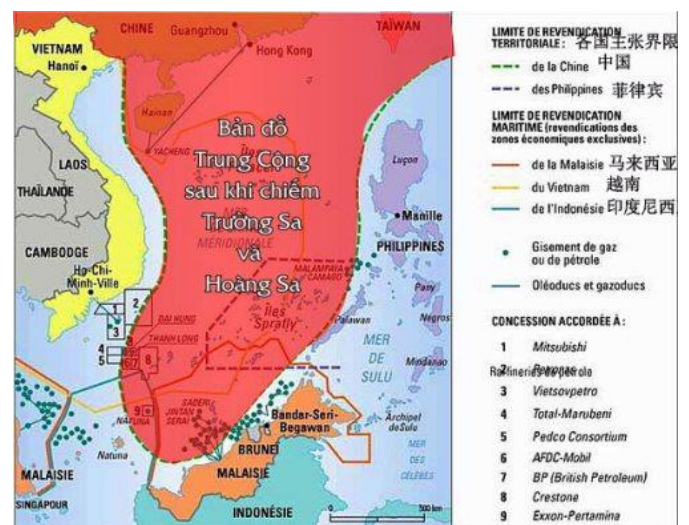
*Tráng sĩ khừ hề, bắt phục hoàn!
Treo gươm đại sênh, nét hân hoan,
Anh đi hải chiến không cần kiếm,
Bắn nát Tàu ở giữ đảo Hoàng.
Giờ đây đây biển đảo Hoàng Sa,
Anh Thà, trả kiếm, hỡi anh Thà!
Biển động, tàu Mao sắp sửa ra,
Nhựt Tảo sửa chưa mau nổi lại,
Bắn tan hạm giặc đoạt Hoàng Sa!*

Ngày 2/12/07, Trung Quốc phê chuẩn việc thành lập một quận lỵ lấy tên là Tam Sa trong đó có hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa là của Việt Nam để trực tiếp quản lý cả hai quần đảo này, ngụy quyền Cộng Sản Việt Nam cũng chỉ dám phản đối một cách yếu ớt qua lời tuyên bố của Lê Dũng, người phát ngôn của Bộ Ngoại Giao Cộng sản Việt Nam, rằng “Việt Nam có đầy đủ bằng chứng lịch sử và cơ sở pháp lý để khẳng định chủ quyền của Việt Nam đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa”,

và rằng “Hành động này đã vi phạm chủ quyền lãnh thổ của Việt Nam, không phù hợp với nhận thức chung của Lãnh đạo cấp cao hai nước, không có lợi cho tiến trình đàm phán tìm kiếm biện pháp cơ bản, lâu dài cho vấn đề trên biển giữa hai bên”. Ngày 16/5/09, Trung Cộng đã thính thức ra lệnh cấm đánh cá đặc khu kinh tế khổng lồ bao quanh quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, không phải cả các vùng đang bị tranh chấp mà cả các vùng mà Việt Nam có chủ quyền. Là cơ quan hành pháp, đại diện cho một quốc gia, đứng trước hành động hỗn xược này của Trung Quốc, đúng lý ra, bộ Ngoại Giao Việt Nam phải cho mời Đại Sứ Trung Quốc tới để phản đối hoặc gửi công hàm phẫn đối với lời lẽ thật mạnh mẽ và cương quyết như “vi phạm chủ quyền của Việt Nam” “xâm phạm lãnh hải Việt Nam” và “yêu cầu Trung Quốc tôn trọng chủ quyền Việt Nam, lãnh hải của Việt Nam cũng như quyền đánh cá của ngư dân Việt Nam”.

Theo phát ngôn viên của chính quyền Việt Cộng thì bộ Ngoại Giao Việt Cộng đã yêu cầu Đại Sứ Trung Quốc tại Hà Nội kêu gọi chính phủ Bắc Kinh ngừng các hoạt động trên biển. Nhưng thực ra chính quyền Cộng Sản Việt Nam không những đã không dám phản đối mà chỉ xin xỏ một cách hèn hạ như “đề nghị phía Trung Quốc không nên có các hoạt động cản trở hoạt động bình thường của ngư dân Việt Nam” hoặc “việc Trung Quốc tăng cường tuần tra sẽ dẫn tới có thêm nhiều vụ bắt bớ ảnh hưởng tới các hoạt động đánh bắt cá bình thường của ngư dân Việt Nam tại khu vực đánh bắt cá truyền thống của Việt Nam”.

Thế nào là “khu vực đánh bắt cá truyền thống”? Phải chăng đó là ngôn từ ngoại giao của bè lũ bán nước Nông Đức Mạnh, Nguyễn Minh Triết, Nguyễn

Phú Trọng, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Văn An ? Ôi, nghe sao mà hèn hạ vậy? Nếu không dám dùng những danh từ đao to, búa lớn, những danh từ sắc mùi khác mầu mà bọn mi đã dùng trong thời gian xâm chiếm miền Nam thì ít nhất cũng phải dùng những chữ cho rõ nghĩa, cho đúng với ngôn từ của một quốc gia độc lập và có chủ quyền như: “không được có những hành động cản trở những hoạt động bình thường của ngư dân Việt Nam” hoặc “không được xâm phạm tại khu vực đánh cá thuộc chủ quyền của Việt Nam” v.v.... Đúng là phượng khôn nhà đại chợ, chỉ quen áp bức dân lành. Hèn mạt, không dám phản đối quan thầy Trung Quốc, nhưng lại sợ lòng yêu nước của người dân nổi dậy, bọn lãnh đạo hèn nhất

Việt Cộng quay sang tìm cách đàn áp những người bất đồng chính kiến để bịt miệng, đúng như tờ báo chui, “Báo Sinh Viên Yêu Nước” của anh em Sinh Viên trong nước đã nhận định trong cổ báo thứ 5: “Thời gian qua, sự kiện Trung Quốc khai thác Bauxit ở Tây Nguyên còn đang bị dư luận phản đối. Vụ ngư dân Việt Nam đã không dám đánh cá vì bị tàu Trung Quốc tấn công. Vụ lãnh hải Việt Nam bị thu hẹp vì Trung Quốc dùng sức mạnh bá quyền công khai áp lực. Vụ luật sư Cù Huy Hà Vũ dám ra mặt kiện Nguyễn Tấn Dũng.

Trước áp lực dư luận có nguy cơ bùng nổ, phô bày bản chất yếu hèn, phản động của đảng CSVN trước tham vọng xâm lăng Việt Nam của Trung Quốc. Hà nội quyết định bắt luật sư Lê Công Định cũng là cách để chuyển dư luận chống đối sang ngã rẽ khác, vừa răn đe thành phần đấu tranh dân chủ, vừa nhả nhủ giới luật sư, trí thức, thanh niên sinh viên Việt Nam đang manh nha hình thành lực lượng nhằm phản đối vụ khai thác Bauxit và những quyết định bạc nhược, hèn yếu của Chính trị bộ đối với quan hệ Trung – Việt.

Hắn chúng ta còn nhớ, cách đây gần 2 năm, sau khi biết tin Trung Cộng công khai xâm chiếm hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam và sát nhập vào một quần đảo khác của Trung Cộng để thành lập một quận lỵ lấy tên là Tam Sa, các học sinh và sinh viên Việt Nam cùng đồng bào trong nước đã tổ chức 2 cuộc biểu tình vào ngày 9/12/07 tại Saigon và Hà Nội để phản đối hành động xâm lược của Trung Quốc. Bọn nguy quyền Cộng Sản Hà Nội, không những không ủng hộ hay khuyến khích mà lại còn bắt bớ, cấm đoán và hăm dọa. khiến một nữ sinh viên quá uất ức đã vừa khóc vừa la: “Chúng cháu đến đây để thể hiện lòng yêu nước của mình...tại sao lực lượng an ninh lại ngăn cản lòng yêu nước của chúng cháu...? ngăn chặn chúng cháu lại và không cho chúng cháu vào tham gia cùng mọi người...? Tại sao? Tại sao?. Và một thanh niên khác, không dẫn được sự tức giận, đã hiên ngang đập mạnh tay xuống bàn và la lớn: “Các ông chỉ biết lo cho cái ghế của các ông, các ông chỉ biết tham nhũng”.

Năm 1974, người dân miền nam Việt Nam đã xuống đường biểu tình chống tàu cộng xâm lăng Hoàng Sa của Việt Nam

Thật là một điều nghịch lý khi những nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam gán cho những người Việt Nam yêu nước dám bày tỏ thái độ, lập trường của mình trước những vấn đề liên quan đến sự tồn vong của đất nước, của dân tộc lại bị gán cho những tội danh như “xâm phạm an ninh quốc gia”, “lợi dụng quyền tự do, dân chủ để xâm hại quyền lợi nhà nước” để

bỏ tù những người yêu nước như nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, nhà giáo Vũ Hùng, sinh viên Nguyễn Tiến Nam cho tới các bloggers Điếu Cày Nguyễn Hoàng Hải, Mẹ Nấm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh, Người Buôn Gió Bùi Thanh Hiếu, rồi nhà báo Phạm Đoan Trang, cùng nhiều người khác nữa có tâm huyết với đất nước đã không tránh khỏi cảnh tù tội hay những sự trù dập, đàn áp dã man. Một sinh viên Việt Nam tuy được công an mời ra khỏi hàng nhưng vẫn kh ôn khéo giương khẩu hiệu THS của VN cho phóng viên AP. chụp năm 2007 khi tuổi trẻ Việt Nam xuống đường biểu tình phản đối Trung Cộng trên khắp nước.

Đã nói là không được yêu nước rồi cơ mà, cậu này bố láo bố lếu. Biểu tình là...là tội “xâm phạm an ninh quốc gia” nhá.

Ngày nay chúng ta đã thấy, người dân đã dám bàn chuyện chính trị, dám phê phán chính quyền công khai, không còn dè dặt và sợ hãi như những năm trước nữa. Nhiều người còn dám rủ nhau đi kiện, đi biểu tình phản đối những vụ chính quyền trưng dụng nhà cử đất đai của họ. Các anh em sinh viên cũng đã dám ra một tờ báo chui gọi là Báo Sinh Viên Yêu Nước để bày tỏ thái độ và các trí thức trong nước cũng đã dám công khai bày tỏ lập trường, họ không còn sợ hãi trước sự hù dọa hay sự bắt bớ, giam cầm, bỏ tù một số người chống đối của nguy quyền Cộng Sản Việt Nam . Một vài luật

sư đã dám tranh luận thẳng thừng với các chánh án Việt Cộng để bênh vực cho thân chủ trong các vụ án có liên can tới chính trị. Nhưng số người này còn quá ít ỏi, vẫn chưa đủ, cần phải đông đảo hơn nữa, tích cực hơn nữa, mạnh mẽ hơn nữa cho tới khi nào chế độ Cộng Sản Việt Nam bán nước phải cáo chung. “Trung Quốc” đã bị xóa gần như hoàn toàn, từ “xâm lược” cũng thế.

Tám bia ghi chiến tích đánh Trung Quốc của quân đội Việt Nam trong cuộc chiến tranh biên giới 1979 đã bị đục nát như là bằng chứng cho sự khiếp nhược đã tới mức không thể diễn tả bằng lời. Một người dân trong nước cũng viết: “Tôi bần thần tự hỏi, chính quyền hiện hành có còn là chính quyền của dân tộc VN hay không? Tự hỏi để rồi ngậm trả lời: Không, không, không. Chính quyền này không phải là của dân tộc VN, mà là chính quyền của đảng cộng sản VN! Tôi và bao bậc cha mẹ khác lẽ nào đưa con mình đi cầm súng để bảo vệ đảng nô lệ như thế này ???”

Tôi đã rút nước mắt. Tệ hại quá, tôi phải “nướng” con tôi cho lử cầm quyền phản dân tộc này sao? Tôi sẽ phải làm thế nào? Cầm súng bảo vệ đất nước thì tôi không sợ, cầm súng chống bọn xâm lấn Trung Cộng thì tôi sẵn sàng đưa con tôi lên đường! Còn cầm súng, hi sinh con cái chúng tôi cho quyền lợi riêng của đảng cộng sản VN thì khác nào sự ngu xuẩn, hơn nữa, đó là sự nhục nhã

Thật không có cái nhục nào to lớn bằng cái nhục của một dân tộc có một chính quyền hèn hạ và đốn mạt như chính quyền cộng sản Việt Nam ngày nay, một chính quyền bán nước hại dân, chỉ biết tham nhũng và hiếp đáp dân lành. Không những thế, bọn nguy quyền Cộng Sản Việt Nam còn muốn tất cả dân tộc Việt Nam phải hèn nhát như bọn chúng. Vì thế nếu có người nào can đảm, dám biểu lộ lòng yêu nước và dám nói lên những việc làm sai trái, đốn mạt của bọn chúng, là bọn chúng tìm cách đàn áp và bắt giam như ta đã thấy. Không biết người dân còn chịu đựng sự nhục nhã này tới bao giờ mới tìm cách lòi cổ bọn hèn nhát này xuống để trị tội?

Từ hiểm họa Bắc phương đến hiểm họa mất nước

Song Thuận

Đất nước ta đang trải qua một giai đoạn cực kỳ nguy hiểm về một cuộc xâm lăng mới của Trung Cộng. Cuộc xâm lăng lần này, kẻ thù quỷ quyệt của chúng ta có thể sẽ phối hợp hoạt động quân sự với sách lược “tầm ăn lá dâu” để tiêu diệt văn hóa nước ta và đồng hóa dân ta như chúng đã đang làm đối với các dân tộc Mãn, Mông, Hồi, Tây Tạng. Trong khi đó dân chúng trong nước lại không thể phản ứng vì bị trói tay trước cảnh “thù trong giặc ngoài”.

Để có một khái niệm về chính sách xâm lược và đồng hóa các dân tộc láng giềng của đế quốc Trung Hoa, chúng ta thử mở lại những trang sử của Trung Hoa từ thời cổ đại đến nay:

Từ xưa, nước Tàu tự coi mình là một nước văn minh đứng ở giữa (Trung Hoa), coi các nước láng giềng là “Man, Di, Mọi, Rợ”. Thí dụ, những dân tộc sống ở phía bắc, người Tàu gọi là Rợ hoặc Địch (Rợ Hung Nô, Rợ Kim, Rợ Hồ), ở phía đông là Di (Triều Tiên và Nhật), ở phía Tây là Nhung hoặc Rợ (Thổ Phồn, ây Hạ), ở phía Nam là Man (Bách Việt, nước Sở). Người Tàu thường chê người Bắc Địch là bù nhìn, Đông Di yếu đuối, Tây Nhung bạc nhược và Nam man giả dối. Vì bản tính kiêu ngạo và ưa gây hấn, bành trướng nên trong lịch sử Trung Hoa kể từ thời Tần Hán, đã mở ra nhiều cuộc tấn công xâm lăng với âm mưu đồng hóa các dân tộc chung quanh thành người Hán và chiếm đoạt đất đai các nước láng giềng để mở rộng lãnh thổ Trung Hoa.

Việc làm thâm độc của đế quốc Trung Hoa đã có kết quả. Nhiều nước “chư hầu” thời cổ đại và trung đại trong lịch sử Trung Hoa đã biến mất để sát nhập vào một nước Trung Hoa rộng lớn và đông dân như hiện nay.

1- Sách lược tiêu diệt các nước láng giềng, chiếm đất và di dân đồng hoá thời xưa:

Theo lịch sử cổ đại Trung Hoa, sau thời Xuân Thu là thời Chiến Quốc, có tổng cộng trên 10 nước chư hầu của nhà Chu. Không kể mấy nước nhỏ, còn lại 7 nước là: Yên, Tề, Hàn, Ngụy, Triệu, Sở và Tần.

Nước Tần đã mạnh lên nhờ có tổ chức và được tướng quốc Thương Ưởng áp dụng những luật lệ khắt khe và độc tài không khác chi chế độ Cộng Sản ngày nay, để tiêu diệt lớp quý tộc cũ và tạo ra lớp quý tộc mới. Với chính sách độc tài, Thương Ưởng đã dùng luật pháp để kiểm soát dân chúng và bắt buộc họ phải tuân theo những điều lệ như hạn chế việc đi lại, ai cũng phải có “thẻ” tương tự “chứng minh nhân dân” ngày nay.

Những người không có “thẻ” đều bị bắt làm nô lệ. Mỗi xóm, cứ năm hay mười nhà hợp thành một liên gia canh chừng nhau. Nhờ chính sách độc tài, Tần đã trở nên cường thịnh.

Tần Thủy Hoàng lên ngôi năm 242 TCN dùng “Pháp gia” Lý Tư làm tướng quốc, đã tiêu diệt Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Yên, Tề. Theo Nguyễn Hiến Lê: “*Tần đã thành công nhờ chính sách độc tài, sự tổ chức chặt chẽ, chiến thuật đại tài và cũng nhờ âm mưu xảo quyệt: dùng một bọn dọ thám cho lên vào tất cả các nước, vung tiền ra mua chuộc các đại phu, tướng quân của địch, mua chuộc không được thì ám sát. Những cách đó thành công xong, lúc ấy Tần mới đưa quân vào*”. Về tổ chức hành chính, Tần Thủy Hoàng bắt hết vương tộc sáu nước đã chiếm, cả gia đình các đại thần của họ, đem về Hàm Dương là kinh đô của Tần. Đất đai của những người này cho phát mãi hết. Như vậy sáu nước bị tiêu diệt không thể ngóc đầu lên được vì những người lãnh đạo đã bị bứng hết rễ!

2- Ngày nay, đế quốc Cộng Sản Trung Hoa (CSTH) cũng bắt chước sách lược của Thương Ưởng và Lý Tư xưa kia và đã đạt được kết quả tương tự:

a -Nội Mông Cổ: Xưa thuộc đất đai của đế quốc Mông Cổ ở phía Bắc Trung Hoa (nay là khu tự trị của CSTH), dân số khoảng 5,8 triệu, đa số là người Hán, người Mông Cổ chỉ là thiểu số. Tiếp giáp với Nội Mông Cổ là quốc gia độc lập Ngoại Mông Cổ, dân số khoảng 3 triệu, được thành lập năm 1954 nhờ Liên Xô bảo trợ. Được biết trước thời Tần Hán, liên minh các bộ tộc dân du mục gọi là Hung Nô thường đe dọa Trung Hoa và nhà Tần phải cho xây “Vạn Lý trường thành”. Vào thế kỷ thứ 13 (1206), Thành Cát Tư Hãn liên kết các bộ lạc Turk-Mông Cổ, thành lập đế quốc Mông Cổ và mang quân đánh bại nhà Tống năm 1279, xâm chiếm và cai trị Trung Hoa 97 năm.

Quân Mông Cổ còn chiến thắng nhiều nơi từ Á sang Âu và chỉ bị tướng Trần Hưng Đạo của nước ta đánh bại ba lần khi chúng đến xâm lăng. Sau nhà Nguyên bị nhà Minh đánh bại và bị lệ thuộc nhà Minh. Nhà Mãn Thanh thay thế nhà Minh cai trị nước Tàu, Mông Cổ bị lệ thuộc nhà Thanh cho tới khi nhà Thanh bị sụp đổ. Ngày nay, Mông Cổ bị chia thành Ngoại Mông Cổ là quốc gia Trung Á độc lập nhờ Nga bảo trợ và Nội Mông Cổ thuộc về một trong năm khu tự trị của CSTH. Tại khu tự trị, người Mông chỉ là thiểu số và không tránh khỏi bị đồng hóa bởi Hán tộc.

b -Hồi: Dân tộc Hồi là một trong 56 dân tộc thiểu số của Trung Quốc, sống rải rác nhiều nơi, nhiều nhất là khu tự trị Tân Cương. Khoảng 4,55% người Hồi sống trong tổng số dân cư Tân Cương là khoảng 20 triệu người.

c -Mãn(Triều đại Mãn Thanh): Đế quốc Mãn Thanh ở phía bắc bán đảo Triều Tiên, được thành lập năm 1616 và đã trở thành “Đại Thanh Quốc”. Mãn Thanh chinh phục năm quốc gia: Trung Hoa (nhà Minh), Đài Loan, Mông Cổ, Tây Tạng và Uyghur. Đế quốc Mãn Châu bao gồm năm nước với năm ngôn ngữ khác nhau. Nhà Thanh đã cai trị nước Tàu 267 năm. Trong hơn hai thế kỷ rưỡi đô hộ Trung Hoa đã xâm lược nước ta một lần, do Tôn Sĩ Nghị chỉ huy 200 ngàn quân vào Thăng Long và bị vua Quang Trung đánh cho tơi tả, thây giặc chất thành gò ở Đống Đa. Ngày nay, vùng đất của đế quốc Mãn Châu cũ bị chia: Đông Nam thuộc Nga, Đông Bắc thuộc Tàu. người Mãn Thanh bây giờ bị Hán hóa gần hết và chỉ có khoảng một ngàn người còn biết nói tiếng Mãn.

d-Tây Tạng: Xưa Tây Tạng là một quốc gia độc lập, bao gồm một vùng đất rộng lớn ở phía Tây Trung Quốc trên độ cao gần 5000 mét và được coi là “nóc nhà của thế giới”. Ngày nay một số đất đai của Tây Tạng đã bị sát nhập vào một số tỉnh của Trung Quốc, và đất đai còn lại cùng với thủ đô Lhasa, được coi là khu tự trị thuộc Trung Quốc.

Lịch sử Tây Tạng cho thấy từ thế kỷ 7-10, Tây Tạng là một đế quốc hùng cường. Đến thế kỷ thứ 13, Tây Tạng bị sáp nhập vào đế quốc Mông Cổ, và một chi phái Phật Giáo Tây Tạng được Mông Cổ cho phép cai trị đất nước. Đến thế kỷ 18, Trung Quốc thiết lập “thái thú” là chính quyền thường trú của Trung Quốc tại Lhasa. Người Tây tạng nổi dậy đánh đuổi xâm lăng, giết thái thú, nhưng bị đàn áp mạnh mẽ. Năm 1904 Tây Tạng thuộc đế quốc Anh, nhưng năm 1910 lại bị cai trị của Trung Quốc. Năm 1950 quân đội Trung Quốc tiến vào Tây Tạng. Năm 1956 toàn dân Tây Tạng nổi dậy nhưng bị Trung Cộng đàn áp dữ dội, chính phủ phủ của Đạt Lai Lạt Ma thứ 14 phải lưu vong sang Ấn Độ và cuộc nổi dậy kéo dài cho tới năm 1969 thì bị dập tắt. Trong thời gian đàn áp, Trung Cộng đã đưa hàng triệu người Tây Tạng đi tù “cải tạo” tại Amdo tỉnh Thanh Hải và buộc phải định cư tại đó, trong khi đó hàng triệu người Hán đã đến định cư sinh sống tại Tây Tạng. Chính quyền lưu vong Tây Tạng cho biết có 7,5 triệu người Hán đến lập nghiệp tại Tây Tạng so với 6 triệu người Tây Tạng chính gốc. Chính sách đồng hóa này cũng tương tự chính sách tiêu diệt và đồng hóa lục quốc như Tần Thủy Hoàng thời xưa.

3 - Việt Nam và hiểm họa Bắc Phương:

Trong cuộc chiến tranh Pháp Việt từ 1945 đến 1954, khối Cộng Sản quốc tế đã viện trợ cho CSVN chống

Pháp. Từ 1954 đến 1975, theo hiệp định Geneve chia đôi Việt Nam ở vĩ tuyến 17. Chế độ Cộng Sản được Nga, Tàu viện trợ ở phía Bắc và chế độ tự do dân chủ được Mỹ và đồng minh yểm trợ phía Nam. Dựa vào cơ quân Mỹ hiện diện tại miền Nam Việt Nam, Bắc Việt đã phát động phong trào "toàn dân nổi dậy chống xâm lăng" tại các tỉnh miền Nam Việt Nam và lập ra "Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam". Trung Quốc viện trợ ồ ạt cho CSVN và bắt đầu can thiệp vào chủ quyền Việt Nam qua cuộc xâm lăng Hoàng Sa (19/01/1974), hiện diện tại biển Đông và vùng biên giới trên bộ phía bắc Việt Nam.

Khi Liên Xô sụp đổ (1991), Trung Cộng là "nước lớn" uy hiếp Việt Nam qua những hiệp ước về biên giới trên bộ (30-12-1999), trong đó Việt Nam mất khoảng 800 km² (đất biên giới, ải Nam Quan) và vùng biên giới có thác Bản Giốc tỉnh Cao Bằng bị chia cho Trung Quốc một nửa phía Bắc là "Thác Thấp" và là thác chính [Trung Quốc gọi là Đức Thiên]. Thác này được dân Tàu chọn là thác đẹp nhất Trung Quốc năm 2005.

Hiệp ước ký kết biên giới trên biển, phân chia vịnh Bắc Bộ, được ký ngày 25-12-2000, trong đó Việt Nam mất 11000 km² biển cho Trung Quốc. Hành động "bá quyền" và "bành trướng" của Trung Cộng còn thể hiện bằng hành động đơn phương thành lập huyện Tam Sa, trong đó có hai quần đảo Hoàng Sa thuộc tỉnh Đà Nẵng và quần đảo Trường Sa thuộc tỉnh Khánh Hòa Việt Nam.

4 - Việt Nam và hiểm họa mất nước:

Từ thời nhà Tần xâm lăng Bách Việt năm 214 TCN đến nay, người Tàu dù dưới triều đại hay thể chế nào cũng muốn xâm chiếm và đồng hóa dân ta. Tại sao vậy? Đó là vì: Tộc Hán từ xưa đã chịu ảnh hưởng của dân du mục phía bắc, có thói quen gây hấn và bành trướng đất đai, khởi đầu là Tần Thủy Hoàng, sau đó nhà Hán rồi truyền tới các đời Đông Ngô, Lương, Tùy, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh.

Thời Tần Hán, Trung Hoa muốn tiến xuống miền Nam là vùng đất đai màu mỡ và có nhiều tài nguyên thiên nhiên. Vua nhà Minh (Minh Thành Tổ) cho rằng "An Nam vốn cùng chữ viết và phong tục tập quán giống người Trung Hoa, lại đã từng là đất của Trung Hoa hơn một ngàn năm trước kia".

Việt Nam làm chủ biển Đông, có nhiều mỏ dầu, khí đốt ở quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, giàu nguồn tôm cá trong biển lại án ngữ thủy lộ từ Trung Quốc đến các nước Đông Nam Á.

Trung Cộng viện trợ cho CSVN trong thời chiến với mục đích gây ảnh hưởng và củng cố địa vị của họ

trong nước Việt. Để đe dọa CSVN, Trung Cộng đã gây ra cuộc xâm lăng sau 1975: Xâm lăng 6 tỉnh biên giới phía Bắc Việt Nam năm 1979, xâm lăng và chiếm các điểm cao chiến lược ở biên giới Bắc Việt năm 1984 (Núi Lao Sơn hay núi Đất) và xâm lăng Trường Sa năm 1988. Trung Cộng lại trúng thầu tại Tây Nguyên (khai thác Bô xít năm 2007) và thuê rừng đầu nguồn... người ta lo ngại Trung Cộng đang cho thi hành một sách lược mới: *Hán hóa từng phần nhỏ* như "tằm ăn lá dâu" thay vì ồ ạt xâm lăng như thời xưa. Sau một thời gian các vùng Tây Nguyên và biên giới ven rừng đầu nguồn sẽ có nhiều nhân công Trung Cộng lập nghiệp và đồng hóa nhiều sắc dân thiểu số tại đây. Ở thành thị Trung Cộng cho mở nhiều khu phố Tàu như ở Bình Dương. Mặc khác Trung Quốc dùng tiền bạc khuyến dụ phụ nữ Việt Nam lấy chồng Trung Quốc. Nếu việc mở trường dạy chữ Hán được phát triển và người Hán được khuyến khích tràn sang Việt Nam bằng con đường hôn nhân, buôn bán... phố Tàu sẽ mọc ra như nấm và chẳng bao lâu người Hán sẽ đông hơn người Việt ở một số địa phương. Lúc đó người Việt mới nhìn lại tấm gương mất nước và mất giống nòi như các nước Mông, Hồi, Mãn và Tây Tạng thì e rằng đã quá muộn rồi!

Kết luận: Thấy rõ chính sách xóa bỏ văn hóa và đồng hóa bốn dân tộc Mông, Hồi, Mãn và Tây Tạng thành người Hán của Trung Cộng, ta phải luôn luôn tỉnh táo đề phòng.

Lạc Việt là một dân tộc trong khối Bách Việt còn sót lại trước chính sách đồng hóa thâm độc của tộc Hán. Sự sống còn này, một phần nhờ đến tài đức và uy danh của những vị anh hùng dân tộc có công đánh đuổi ngoại xâm. Phần khác nhờ đến ba yếu tố "Thiên thời" là vì khí hậu nóng nực, mưa nắng hai mùa dễ gây bệnh cho người lạ; "địa lợi" là địa thế núi non hiểm trở, sông ngòi ngăn cản; "nhân hòa" là yếu tố đoàn kết của dân Việt, đồng lòng đánh đuổi xâm lăng như tinh thần Hội Nghị Diên Hồng đời Trần.

Như vậy, điều chúng ta sợ nhất là chính sách gặm nhấm của kẻ thù. Vào đời nhà Hồ, nhà Minh đã dùng sức mạnh lấn chiếm 59 thôn ở Cổ Lâu. Thời nhà Mạc, mất thêm 5 động ở biên giới và thời CSVN mất đất Nam Quan và Bản Giốc cũng như biển thuộc vịnh Bắc phần. Điều ta phải ghi nhớ là lời trăng trối của Hưng Đạo Vương: "...*Khi nào giặc kéo đến âm âm như gió, như lửa, thế ấy lại dễ chống. Nếu nó dùng cách dần dà, như tằm ăn lá, thông thả mà không ham của dân, không cần lấy mau việc, thế ấy mới khó trị...*". Và chúng ta hiểu tại sao phải chú trọng đến tiếng Việt và chữ quốc ngữ?

Bởi vì: "*Một dân tộc mất đi tiếng nói và chữ viết riêng, sẽ quên hết văn hóa và nguồn gốc, để trở thành một giống dân vong bản, tựa như loài tằm gửi, không bao giờ hy vọng được đứng thẳng trên gốc rễ của mình!*"

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in the Netherlands
Stationsweg 46 , 2131 XD Hoofddorp Nederland ,Tel: +31 (0)23-5640166
www.congdonghoalan.com Banknr: 815519745 t.n.v. AVVN

Thư Mời

Tham Gia Biểu Tình Ngày Quốc Hận 30/4

Hoà-Lan, ngày 11 tháng 4 năm 2013

Kính thưa quý vị đại diện tôn giáo, đoàn thể, đảng phái,

Kính thưa quý đồng hương,

Kể từ ngày bạo quyền Việt Cộng nhuộm đỏ toàn lãnh thổ Việt Nam vào ngày **30/4/1975**, đất nước của chúng ta đã biến thành một nhà tù khổng lồ. Người dân Việt đã phải sống lầm than, gia đình ly tán, người thì chết trong các trại tù “cải tạo”, người thì bỏ mình khi vượt biên, vượt biển đi tìm Tự Do... Chúng thẳng tay đàn áp những người yêu nước đứng lên đòi quyền làm người, đòi Tự Do Dân Chủ và đòi bảo vệ chủ quyền của đất nước đang bị Trung Cộng xâm lấn.

Để phản đối bạo quyền Việt Cộng, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã cùng phối hợp với các đoàn thể tổ chức một cuộc biểu tình:

Từ 19g00 đến 22g00 ngày thứ bảy 27-4-2013

Tại Toà Đại Sứ Việt Cộng

Nassauplein 12

2585 EB Den Haag

Trong cuộc biểu tình, chúng ta sẽ cùng thắp nến và cầu nguyện cho những chiến sĩ đã hy sinh vì Tổ Quốc, đồng bào đã bỏ mình khi đi tìm Tự Do, và cho quê hương Việt Nam mau chóng thoát khỏi sự cai trị của chế độ độc tài cộng sản.

Chúng tôi kính mời quý vị tham dự đông đảo cuộc biểu tình.

Kính chào quý vị trong tinh thần đoàn kết đấu tranh cho Việt Nam Tự Do.

TM BCH/CĐVNTNCS tại Hoà-Lan

Nguyễn Đắc Trung

Chủ Tịch Cộng Đồng

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT ÂU CHÂU

Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan

CHÙA VẠN HẠNH

Middenweg 65, 1394 AD Nederhorst den Berg, tel. 0294-254393
Gironummer 5030958 t.n.v. Stichting VBSN te Nederhorst den Berg
Website: <http://vanhanhhoalan.webhop.org>

Nederhorst den Berg, ngày 03 tháng 04 năm 2013.

THƯ MỜI THAM DỰ ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN NĂM 2013

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính thưa quý Phật tử và quý Đồng hương,

Hàng năm, cứ đến rằm tháng tư âm lịch, người con Phật khắp năm châu cùng nhau hân hoan chào mừng ngày Khánh Đản của đấng Từ Phụ. Sự Đản Sinh của đức Phật **BỔN SƯ THÍCH CA MÂU NI**, sự xuất trần của đức Phật là sự xuất hiện của bậc đại Pháp Vương, Ngài đã tùy duyên cứu khổ ban vui cho chư thiên và loài người, phá tan màn vô minh từ vô lượng kiếp của chúng sanh và những gì bất công trong xã hội, đem lại sự hạnh phúc an vui cho nhân loại.

Hòa chung trong không khí tung bừng đón mừng ngày lễ Phật Đản ở khắp mọi nơi trên thế giới. Năm nay, Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan sẽ cử hành **ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN** (Phật lịch 2557) vào **ngày Chủ nhật 02 tháng 06 năm 2013** (nhằm ngày 24 tháng 04 âm lịch) tại Chùa Vạn Hạnh, Middenweg 65, Nederhorst den Berg. Buổi lễ sẽ được sự quang lâm chứng minh của Hòa Thượng Thích Như Điển (Tổng Thư Ký Hội Đồng Điều Hành Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất Âu Châu).

Chúng tôi trân trọng kính mời quý Phật tử và Đồng hương cùng về Chùa Vạn Hạnh tham dự ngày Đại Lễ. Đây cũng là cơ hội tốt để người con Phật trở về với cội nguồn của niềm tin và sự thực hành giáo lý cao thượng của đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Và cũng là dịp để chúng ta cùng nhau nguyện cầu cho ngôi Chùa Vạn Hạnh mới tại thị xã Almere sớm được hoàn thành như ý nguyện.

Nguyện cầu hồng ân Chư Phật gia hộ quý vị và gia quyến thân tâm an lạc, bỏ đề tâm kiên cố, vạn sự kiết tường như ý. Cầu chúc cho giáo Hội ở quê nhà sớm thoát cơn Pháp nạn, cho dân tộc Việt Nam sớm được an cư lạc nghiệp trong tự do dân chủ.

Nam Mô Hoan Hỷ Tạng Bồ Tát Ma Ha Tát.

T/m Hội Phật Giáo Việt Nam tại Hòa Lan,

Hội Trưởng,

Thượng Tọa Thích Minh Giác.

CHƯƠNG TRÌNH ĐẠI LỄ PHẬT ĐẢN NĂM 2013

Ngày Chủ nhật 02 - 06 - 2013.

- 11 giờ 00: Phật tử tề tựu.
- 11 giờ 30: Cử hành Lễ Phật Đản (có chương trình riêng).
- 12 giờ 30: Cúng chư tiên linh thờ tại Chùa (kính mời thân nhân có mặt).
- 13 giờ 00: Cúng dường Trai Tăng.
- 13 giờ 10: Phật tử và Đồng hương thọ trai.
- 14 giờ 30: Thuyết pháp (do Hòa Thượng Thích Như Điển thuyết giảng).
- 16 giờ 00: Thí thực hoàn mãn.

Phiếm Luận

Vì nợ nước quên thù nhà chẳng?

Tiểu Yến Tử

Thời gian qua không những đọc thấy trên mạng, mà ngay cả các bạn bè gần xa cũng tỏ ra rất bất bình về sự hung hãn của Trung Quốc đối với biển đảo quê hương ta. Có người bảo rằng, bây giờ vì nạn ngoại xâm, nên con dân Việt chúng ta cần phải đoàn kết, hãy vì nợ nước mà quên thù nhà đi. Nghe cũng có lý. Tiểu Yến Tử chẳng dám khuyên ai, vì thù nhà thì không dễ quên. Chẳng cần dài dòng, ai mà không biết chính sách khắc nghiệt của cộng sản từ bao nhiêu năm qua. Không những đối với những kẻ đối đầu với họ, mà ngay cả dân ngu cu đen thuộc tầng lớp 'vô sản nhất hạng' hoặc 'có công với cách mạng' họ cũng không chừa. Bao nhiêu năm rồi, tự do và hạnh phúc đã không thấy đâu, nay thì độc lập dân tộc cũng xem như mất tuốt.

Lòng bất bình lại càng dâng cao khi chính quyền Việt Nam tỏ ra nhu nhược, vì Trung Quốc là người anh em cộng sản mà lị. Cho nên, nghĩ cho cùng thì thay vì mình bảo nhau là nên vì nợ nước mà quên thù nhà đi, thì nên quay ra bảo các ngài trong bộ chính trị nên biết thương dân đi, đừng lo 'bồi dưỡng' cái hầu bao của mình nữa.

Lý tưởng mà nói như vậy thôi, chứ đâu dễ làm cho các ngài hiểu được điều ấy, khi giáo điều cộng sản đã thấm sâu vào tâm khảm. Cộng thêm lòng tham quyền cố vị xem như vô đáy. Ấy thế tại sao mà trong bao nhiêu năm qua họ vẫn ung dung tự tại như vậy? Việt kiều thì cứ về nước vui chơi nườm nượp để đóng góp thêm vào hầu bao của các ngài. Đã thế, có người khi về lại Hòa Lan còn đem theo cả cờ vixi đem treo ngay giữa nhà. Đi hội hè ở Hòa Lan, có chàng còn hí hứng vẽ lá cờ đỏ sao vàng trên mặt.

Tại sao vậy? Các con trẻ của chúng ta thật ra rất thơ ngây trong trắng. Có nhiều bậc cha mẹ chưa một lần kể cho con biết về lý do tại sao mình ra đi. Nếu ra đi vì kinh tế thì không nói, đảng này ai cũng đòi xin tỵ nạn chính trị để được ở Hòa Lan cơ mà. Có người lúc xin tỵ nạn, khi được báo đài Hòa Lan phỏng vấn, còn phải giấu mặt và biến giọng, vì sợ 'cộng sản' nó biết. Nhỡ không được ở lại thì chết toi với nó. Nay thì cộng sản vẫn còn đó, nhưng mình thì lại đi về Việt Nam làm ăn vui vẻ. Có phải chẳng là nhiều người trong chúng ta dễ quên, hay không muốn nhớ?

Có phải chẳng đã đến lúc các hội đoàn chúng ta phải xem lại phương thức hoạt động của mình? Không thì mình sẽ cứ lẩn quẩn như thế này mãi. Như hãy thử khuyến khích Việt kiều cả già lẫn trẻ cứ về nước vui chơi, nhưng xin không quên món nợ của mình đối với quê hương. Khuyến khích họ phá vỡ sự bưng bít thông tin ở trong nước. Cứ tiếp xúc và trao đổi chân tình với các em sinh viên du học. Nên vũ trang thêm cho những đồng hương ít quan tâm đến chính trị bằng những thông tin khách quan và lý luận sắc bén. Đừng lo, vì đã ở xứ người nhiều năm, không ít thì nhiều ai trong chúng ta cũng đã hay sẽ có được nhận thức và niềm tin nơi hai chữ tự do và dân chủ. Không nên cù cưa lẫn nhau, mà cần tìm đến một sự đồng cảm của những người cùng yêu chuộng tự do và dân chủ.

Mùa xuân Ả Rập sẽ có được ở Việt Nam khi phong trào tự do và dân chủ này ngày một rộng khắp. Bộ chính trị sẽ bị đẩy vào thế chẳng đặng đừng và nếu họ biết khôn ngoan thì sẽ phải chấp nhận thay đổi. Đây là lối thoát duy nhất trong danh dự cho họ.

Tiểu Yến Tử xin kết thúc bài phiếm luận này hơi có ngoại lệ một chút. Xin nói nhỏ: đây không hẳn là quan điểm của ban chấp hành cộng đồng hay của ban điều hành Việt Nam Nguyệt San đâu nhé, mà chỉ là một ý kiến mạo muội của kẻ hèn này thôi, có điều chi sơ xuất thì mong các huynh cứ chỉ giáo.

Những bloggers bị săn đuổi

Người viết: Maartje Duin

Người dịch: Tam Hợp

Vừa ngồi xuống, thì đã có người gõ cửa nhà xí. Nghĩ bụng là chắc có bà nào đang vội lắm đây. Ấy vậy, mà khi tôi bước ra, thì chẳng còn thấy một ai. Tôi biết ngay là họ đã thôi. Cứ tưởng rằng mình đã thoát được rồi, sau khi leo lên xe ông Trung. Đến giờ thì tôi đã biết ít nhiều về họ. Những nhân vật đội ngũ bảo hiểm và che mặt bằng khẩu trang, mỗi khi tôi nhìn thì họ quay mặt đi, cũng có khi họ rẽ đi một hướng khác, nhưng rồi lại thập thụt đâu đó sau lưng tôi. Những nhân viên an ninh của Việt Nam trông y như những chú bé con. Ở độ tuổi hai mươi hay hai mươi lăm là cùng, mặc quần bò và đi giày thể thao. Nhưng những chú bé này đã được đào luyện có bài bản.

Một chuyến phiêu lưu bằng xe máy để ra khỏi Huế. Ông Trung hứa với tôi là sẽ chở đi xem nhiều cảnh đẹp trên đường vào Hội An: nào là làng chài, nào là thác nước hùng vĩ, hay những ngôi chùa thơ mộng trên triền Núi Đá. Thế nhưng sáng sớm hôm sau thì chính ông ta lại xuất hiện trong vai trò của một tên chỉ điểm. Cứ mỗi nửa giờ là có một người đàn bà với giọng chanh chua gọi cho ông ta để được biết ông ta đang ở đâu; trong những điều họ nói với nhau, tôi chỉ nghe được tên những địa danh. Không thể tưởng tượng nổi là họ đã sử dụng bao nhiêu người trong việc theo dõi tôi. Chỉ trong 24 giờ đồng hồ mà tôi đã đếm được bảy nhân viên an ninh, đó là chưa kể ông Trung và người phụ nữ kia. Họ thu phim và chụp ảnh tôi, họ kiểm tra hộ chiếu của tôi ở lễ tân khách sạn.

Tất cả chỉ nhằm mục đích không cho tôi viết về những bloggers. Những người đang bị theo dõi nghiêm ngặt ở Việt Nam.

Ít ai ở phương tây biết đến nạn kiểm duyệt ở Việt Nam. Những hình ảnh trong phim *Tour of Duty hay Apocalypse Now* của thập niên trước, nay đã được thay thế bằng hình ảnh của một nền kinh tế đang trỗi dậy. Năm 2012, dù bị ảnh hưởng khủng hoảng kinh tế, nhưng vẫn tăng trưởng ở mức năm phần trăm. Hoà Lan cũng đến đầu tư tại đây: Việt Nam cần học Hoà Lan về quản lý nước, nông nghiệp và hậu cần. Còn người Hoà Lan thì ngày càng thích đến đó du lịch.

Còn các bloggers thì lại phải chịu nhiều gian truân trong mấy năm qua. Tháng chín năm rồi đã có ba người bị phạt tù, tổng cộng lên đến 26 năm. Dù tổng thống Obama có phản đối, nhưng cũng chẳng làm

thay đổi được tình hình: đến tháng giêng năm nay lại có thêm mười bốn người nữa bị cầm tù. Họ bị buộc tội trong những phiên xử chóng vánh, dựa trên những điều luật mơ hồ. 'Tuyên truyền chống nhà nước', hay 'lợi dụng quyền tự do dân chủ'. Các phiên xử được phổ biến rộng rãi trên những phương tiện truyền thông để nhằm răn đe kẻ khác.

Bloggers, anh là ai?

Nguyễn Văn Đài bước vào quán ăn với vẻ bình thản. Mặc chiếc áo khoác thể thao, nên trông anh trẻ hơn một người ở độ tuổi 42. Đài nói tiếng Anh giỏi, có sự trợ lực của một app dịch thuật.

Luật sư Nguyễn Văn Đài, 4828 bạn trên Facebook.
Blog: <http://vietnamhumanrightscommitte.wordpress.com>

Anh bị quản chế tại địa phương cho đến tháng ba năm 2015 và bị cấm không được đi xa khỏi nhà hơn một cây số. Nhưng trưa nay, thì anh đã chạy vòng vo qua những ngõ ngách ở Hà Nội để thoát được vòng vây của an ninh. 'Tôi biết họ cả mà, mười lăm hay mười sáu người gì đấy.' 'Mỗi tháng anh phải đi uống cà phê với họ một lần.' 'Mỗi lần như thế tôi giảng giải cho họ tại sao đất nước cần có dân chủ. Thường là họ đồng ý với tôi. Nhưng nếu Việt Nam có dân chủ, thì họ sợ là họ sẽ bị bắt hết.' Anh cười mỉm: 'Họ rất sợ, cô ạ.'

Đài làm việc trong một xưởng sản xuất xe tải ở Đông Đức vào lúc bức tường Bá Linh sụp đổ. 'Khi đi học, tôi được học là chủ nghĩa cộng sản là tương lai của nhân loại. Sau khi bức tường Bá Linh sụp đổ thì tôi bắt đầu đọc báo của Tây Đức và Pháp. Tôi nhận ra những điều tôi được học là láo cả.' Khi về lại Việt Nam, anh đi học luật. Anh cùng một bạn đồng nghiệp tổ chức khóa học cho sinh viên luật và báo chí. 'Chúng tôi giảng giải về nhân quyền và tầm quan trọng của tự do báo chí. Chúng tôi gửi họ về thôn quê để làm phóng sự, biên tập bài của họ rồi đưa lên mạng.'

Vì những bài giảng này mà họ bị buộc tội 'tuyên truyền chống nhà nước'. Đài bị tù bốn năm, từ năm 2007 cho đến năm 2011.

‘Mười tháng đầu thật khủng khiếp, cô ạ.’ 25 đến 30 người ở một buồng, chỉ có một nhà xí. Không có giường, không có chăn. Sáng và tối chỉ được cơm với ít rau, ngoài ra không có gì cả. Sau hai tháng thì vợ anh được vào thăm, từ đó cứ mỗi tháng họ được gặp nhau nửa giờ. ‘Khi tôi bị chuyển sang trại Ba Sao. Nơi có nhiều tù chính trị. Chúng tôi nấu ăn ngày ba bữa và có cả radiô. Chúng tôi nghe đài BBC và đài Á châu Tự do để biết là những ai bị bắt.’ Đài nghĩ là mình còn may mắn. ‘Nhiều người còn bị tù biệt giam nữa kia.’

Nhưng án tù không ngăn cản anh được, sau khi được thả anh lại viết blog. Bằng tên thật. ‘Tại sao không? Họ biết tôi là ai rồi cơ mà.’ Những bài viết về nhân quyền, hiến pháp và về những phiên xử các nhà bất đồng chính kiến. Anh gửi bài đi đến các bạn trên Facebook. Có khi mất hết cả ngày. Anh cũng đăng bài trên các diễn đàn đại học, để xem các sinh viên phản ứng ra sao. Anh nhận ra ngay ai là hồng vệ binh. ‘Họ thường là con cái các quan chức lớn trong đảng. Họ được huấn luyện để bảo vệ đảng, nhưng khi mà mình lập luận thì họ im thin thít.’ Anh mời những người quan tâm đến lớp anh giảng dạy. Anh vừa mở trở lại – thông qua Skype ở nhà. Anh viết báo cáo cho tổ chức Ân xá và thường được các sứ quán phương tây mời đến. Có đến sứ quán Hoà Lan chưa? Chưa, cho đến nay Hoà Lan chưa mời. ‘Ở xứ cô không có tổ chức phi chính phủ nào muốn hỗ trợ dân chủ cho Việt Nam à?’ Khi chia tay Đài, tôi hứa với anh là sẽ nêu lên điều này trong bài viết của mình.

Nội dung các blog ở Việt Nam thường là dành cho những đối tượng hiểu biết về thời sự. Khi nói bóng nói gió về con rắn chằng hạn thì phải biết là nói về người nào, hoặc khi nói về con ếch thì là ám chỉ ngài thủ tướng (1). Nhờ những bài châm biếm của mình nên Bùi Thanh Hiếu (41 tuổi) đã được mời tham gia hội thảo văn hóa ở Đức. Trên đường sang Bá Linh anh bị hải quan Việt Nam ngăn lại; từ đó anh không được phép xuất cảnh nữa. Hàng ngày anh đi làm phóng sự, Nguyễn Lâm Thắng (38 tuổi) cung cấp cho anh hình ảnh. Họ trở nên một cặp bài trùng luôn hăng say đi làm phóng sự, với điều thuốc và smartphone trên tay.

Tôi đi cùng hai anh đến hiện trường nơi hai anh đã thực hiện một phóng sự được nhiều người biết đến: Về những con đường lầy lội ở làng Văn Giang. Vào ngày 24 tháng 4 năm 2012 dân chúng đã phản đối lệnh cưỡng chế ở Văn Giang. Thu hồi đất là *vấn đề nóng bỏng* ở Việt Nam hiện nay: nông dân bị buộc phải giao đất đai cho những dự án của nhà nước, có khi được đền bù xứng đáng – nhưng thường là

không xứng đáng. Thắng kể: ‘các nông dân gọi điện thoại cho chúng tôi’, cùng lúc đó anh chỉ về phía căn nhà ở góc đường ngay giữa làng. ‘Ở chỗ ấy, chúng tôi đã cải trang thành nông dân, nấp ba ngày dài ở tầng bên trên.’ Từ nơi kín đáo này, anh đã thấy công an đã đi vào làng thế nào, sau đó công an đã dùng dùi cui hành hung hai nhà báo. Phim của Thắng được chuyển lên YouTube và đã có hơn triệu người xem. Reuters đem phổ biến ngay, sau đó truyền thông các nơi cũng vào cuộc. Vụ cưỡng chế đất này được tạm thời đình chỉ; đang chờ quyết định bên trên.

‘Đó là điều chúng tôi muốn’, Hiếu nói như vậy, lúc chúng tôi đến đó. ‘Đưa những tin mà báo chí nhà nước không đưa.’ Một nông dân mặc quần áo chùm kín hương về phía chúng tôi; gật gù đồng ý ông nói: ‘các blogger nói lên tiếng nói của chúng tôi’, vì chúng tôi không viết ra được. Thế nhưng mới đây ông nông dân này đã học cách chụp ảnh và thu phim bằng chiếc điện thoại cầm tay của mình. Xót xa ông chỉ về hướng chân trời: nơi những nhà cao tầng đang lấn chiếm không gian. ‘Chúng tôi muốn là cả thế giới biết đến sự thật về Văn Giang.’

Nhà báo Nguyễn Lâm Thắng, 4989 bạn trên Facebook, 1618 người theo dõi trên Facebook, Bùi Thanh Hiếu, còn có tên là Người Buôn Gió, 4830 bạn trên Facebook, 2552 người theo dõi trên Facebook.

Thưa quý bạn đọc, tôi sẽ kể ra đây sự thật về Văn Giang. Nhưng xin cùng tôi dựng lại hiện trường vào ngày 24 tháng 4 năm 2012. Hiếu và Thắng nói là ngày hôm ấy có đến 5000 công an hiện diện. Reuters nói theo lời nhân chứng là có khoảng 2000 đến 4000 công an. Reuters không có mặt tại chỗ. Các phóng viên báo nhà nước không tác nghiệp được, vì cũng bị đánh tơi bời. Phim của Thắng bị chính quyền địa phương vu cáo là một ‘ngụy tạo của những kẻ chống đối’. Báo chí nhà nước gài nhem vụ các phóng viên của họ bị hành hung bằng ít tiền bồi thường. Thắng kể như thế. Theo như AP

thì không phải như vậy. Nhưng khi tôi hỏi phóng viên AP về điều này, thì anh ta bảo là không còn nhớ nữa. Một phóng viên AP khác cho tôi biết trong một lần uống bia chung là AP thuê văn phòng của một tổ chức đảng và bị buộc phải thuê thêm một 'phụ tá'. Chắc hẳn, bạn đọc sẽ nói ngay là việc gì phải thuê một 'phụ tá' như thế, nhưng chắc là bạn chưa biết hết những gì đã xảy ra cho tôi ở Việt Nam?

Thế này nhé!. Tôi sẽ đưa bạn cùng tôi trở về Hà Nội theo như cảm nhận của tôi. Đến gặp Phạm Hồng Sơn. Anh đã có lần mất tích một thời gian dài. Mất tích thật đấy. Anh đã tải bài 'What is Democracy?' từ trang web của sứ quán Mỹ, dịch sang tiếng Việt rồi phát tán qua email. Không những chỉ gửi cho bè bạn, anh gửi cả đến các ông chóp bu trong đảng. Người Việt Nam ai mà không biết là các ông này đâu phải là những người có đầu óc cởi mở. Sơn năm nay đã 43 tuổi nói như sau: 'tôi lúc nào cũng tìm đến một thử thách mới, tính của tôi là như thế.'

Anh mời tôi dùng trà trong căn hộ của gia đình anh ở ngoại ô thành phố. Những cây cảnh treo trên ban công, bàn ghế bằng mây, bánh của Nhật đặt trên bàn. Ánh sáng chiếu lùa vào qua khung cửa.

Bác sĩ Phạm Hồng Sơn, 3415 bạn trên Facebook, 1260 người theo dõi trên Facebook.

Đến năm 2002 anh còn có việc làm với lương cao ở một nhà sản xuất thuốc tây của Pháp. Không phải là việc làm mà anh mơ ước, nhưng là một bác sĩ ở Việt Nam, anh biết là mình chỉ có thu nhập tốt khi mình nhận tiền của bệnh nhân. 'Đó là điều tôi không muốn.' Anh thấy tham nhũng tràn lan. Vì thế anh bắt đầu nghiên cứu về dân chủ, ban đầu còn trong bí mật, dần dần trở nên công khai hơn. Cho đến khi bài dịch của anh trở thành một trái bom.

Suốt ba tháng không ai biết anh ở đâu. Mười lăm tháng sau mới biết là hình như anh sẽ bị truy tố. Nhưng vợ của anh vẫn chưa được gặp chồng. Trong phiên tòa thì chị là nhân chứng duy nhất và

chỉ được phép trả lời hai câu hỏi bằng chữ có hay không mà thôi. Bản án dành cho anh là mười ba năm. TỰ DO PHÁT BIỂU Ý KIẾN ĐÃ ĐƯỢC GHI TRONG HIẾN PHÁP VÀ TÒA XÁC NHẬN NHU CẦU CẦN THIẾT CỦA INTERNET. Nhưng phát tán những thông tin như thế này sẽ hủy hoại niềm tin của nhân dân vào chính phủ. Phạm Hồng Sơn bị xem là gián điệp.

Bản án mười ba năm sau được giảm xuống còn năm năm, cộng thêm với ba năm quản chế, trong thời gian đó người đàn ông mảnh dẻ và cẩn thận ngồi đối diện với tôi này đã mấy lần bị hành hung và xe anh bị chèn đến suýt bị tai nạn.

Anh nói bây giờ thì 'oké'. Dĩ nhiên, điện thoại của anh vẫn bị nghe lén, trang web của anh thường xuyên bị phá. Mỗi ngày anh thường đọc và viết – anh cho tôi xem bài anh viết. Trên laptop anh cho xem ảnh hai người đàn ông: đảng viên cao cấp trước kia, có thời là du kích Việt cộng. Anh biết họ là những người cộng sản đã thất vọng, hối tiếc ngay cả về vai trò của họ trong chiến tranh. 'Nhưng tỏ ra hối tiếc công khai à? Trước kia thì họ không dám.' Anh phải mất ba năm mới thúc đẩy được họ cho mình phỏng vấn. Những người kháng chiến cũ tạo được nhiều làn sóng trong dư luận. 'Nếu những người có ảnh hưởng như thế nói ra, thì những người dân Việt Nam bình thường cũng sẽ có cơ hội hơn.'

Anh cho tôi xem nơi anh làm việc. Nào là Plato, De Tocqueville, John Adams, ồ, chắc chắn tôi sẽ thích lắm đây: cả Spinoza (2) nữa. Rồi một bản dịch chui tác phẩm *Nông trại súc vật*...

'Đương nhiên,' Phạm Hồng Sơn trả lời. 'Tôi sẽ là kẻ nói dối, nếu tôi nói là tôi không biết sợ. Nhưng nếu có điều gì không hay xảy ra cho tôi, thì tôi tự nhủ, là mình sẽ chấp nhận thôi. Tôi xem như mình đã đánh đổi chút gì của riêng mình cho tương lai Việt Nam được tươi sáng.'

Gần tuyến đường sắt ở Huế, miền trung Việt Nam, có một quán cà phê. An ninh chìm đã đặc biệt xây dựng lên quán này để theo dõi cha Phan Văn Lợi. Ông đã sống mười hai năm như thế này. 'Nhưng', ông cười sáng khoái và nói là, 'tôi có một máy ảnh với ống kính viễn vọng ở đây.' Ông cho tôi xem ảnh ông chụp những kẻ tấn công mình. Để trả thù à? 'Đúng vậy, đúng như vậy.' Ông chỉ phổ biến ảnh của họ, ông nói nhấn mạnh, khi họ làm khó dễ ông. Hoặc họ làm khó dễ khách của ông.

Chẳng phải là tôi có nhiều khách. Ông có vài trăm bạn facebook. Ông quen biết tất cả những nhà bất đồng chính kiến tôi đã gặp ở Hà Nội. Thịnh thoảng lắm mới có một nhà báo hoặc một nhà ngoại giao Hoa Kỳ đến. Ông nói với những nhà báo nước

ngoài về 'tội ác của cộng sản'. Ông nói, cộng sản gây khó khăn cho người công giáo. 'Hà Nội sợ sự cạnh tranh từ Rome.'

Lúc bắt đầu câu chuyện, ông cũng bảo tôi như thế. Hai giờ liên tục, ông tạo ấn tượng với tôi bằng sức thuyết phục đầy quyến rũ của ông, đương nhiên ông cũng không quên nhắc đến hoa tulip và đôi guốc gỗ truyền thống Hoà Lan. Ông nhắc cả đến thủ tướng Mark Rutte.

Đến lúc này, tôi hiểu ra là mình đến đây để viết một bài, về những bloggers, tôi như một sứ giả của thế giới đang phải xúc động trước lý tưởng của họ. Phạm Hồng Sơn, nhà trí thức, ôm lấy tôi khi chia tay. Nhà nhiếp ảnh Thắng làm một tập ảnh trên Facebook về chuyến đi của chúng tôi, đã có hàng mấy mươi người ấn nút thích. Còn cha Phan Văn Lợi thì muốn chụp chung một tấm ảnh để làm 'kỷ niệm cho lần đến thăm này'. Tôi thấy hơi bối rối, nói lấp bắp là: 'tôi đến đây vì nhiệm vụ thôi.' 'Không, không, cô đã chấp nhận rủi ro to lớn khi đặt chân đến nơi đây.' 'Cầu xin thượng đế che chở cho cô.' 'Cám ơn cô rất nhiều khi đến thăm tôi.'

Rời khỏi nhà cha Lợi, khi nhảy lên chiếc xe đạp thì tôi đã thấy mình đối diện trước ống kính của máy quay phim. An ninh chìm canh giữ ông, đang đứng ở phía bên kia đường rầy.

Một ngày sau, tôi nhớ đến những lời của các bloggers và cha Lợi, trong khi ông Trung rờ ga xe, còn tôi thì ôm chắc lấy bụng ông cho khỏi ngã. 'Đừng sợ', cha Lợi nói. Phải chăng người gõ cửa nhà xí lúc này chỉ là sự tưởng tượng của tôi? 'Tôi thán phục lòng can trường của cô', Sơn nói như thế. Nhưng nay thì tôi chỉ muốn thoát ngay khỏi đất nước này. Tôi thấy sợ.

Linh mục Phan Văn Lợi, 545 bạn trên Facebook, 700 người theo dõi trên Facebook. Chủ bút tờ 'Tự do ngôn luận'

Tên ông Trung là hư cấu.

Chú thích của người dịch:

- (1) xem bài 'Éch Rắn giao tranh' của Hà Sĩ Phu
- (2) Spinoza là một triết gia nổi tiếng của Hoà Lan

Tường thuật của ký giả Maartje Duin, phát thanh lúc 19g30 ngày 31/3/2013 do VPRO's Bureau Buitenland Radio 1 thực hiện

LTS: nữ ký giả Maartje Duin trong một chuyến về Việt Nam vào tháng hai vừa qua để tìm hiểu về tình trạng đàn áp và gây khó khăn của chính quyền cộng sản Việt Nam đối với các bloggers tại Việt Nam, mời quý độc giả đọc bản dịch bài tường thuật của nữ ký giả Maartje Duin sau đây.

(âm thanh tiếng đập cửa, "nhANH lÊN, nhANH lÊN")

Maartje Duin:

À, vâng. Chúng ta phải nhanh. Nhưng mà tôi...ồ... Vấn đề không phải có nhiều công an, nhưng mà ở đây khắp nơi đều có những người dò thám

Nguyễn Lân Thắng :

Hãy ở lại đây.

(Tiếng động của những xây cất ở Hà Nội)

Giọng đọc :

Đây là Việt Nam năm 2013. Ở đây, cộng sản chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa đi tay trong tay. Điều đó có làm cho kinh tế quốc gia thành công: phát triển 5%, ngay cả trong giai đoạn khủng hoảng này. Có 30 triệu người Việt Nam, 1 phần 3 dân số sử dụng internet. Nhưng bạn chưa thể nói là Việt Nam là một xã hội thực sự cởi mở. Chính quyền kiểm soát chặt chẽ những người nói lên quan điểm của họ qua internet.

Bùi Thanh Hiếu :

Tôi là Bùi Thanh Hiếu, blogger toàn thời. 6 năm trước, khi tôi bắt đầu viết bài qua mạng (bloggen), tôi đã bị mất việc.

Nguyễn Lân Thắng :

Tôi là Nguyễn Lân Thắng. Tôi chụp hình những việc xảy ra mà không được đăng trên các báo của nhà nước.

Bùi Thanh Hiếu :

Tôi thường xuyên bị bắt giữ. Công an thẩm vấn tôi, thả tôi ra, xong rồi lại bắt tôi trở lại. Họ đến nhà tôi, tùy tiện tịch thu tất cả, thu máy quay phim của tôi. Khi tôi qua Đức nhận một giải thưởng, hải quan chặn lại không cho tôi đi.

Nguyễn Lân Thắng :

Vào tháng 11 năm 2011, tôi bị công an đánh. Lúc đó tôi ngồi đợi một người bạn trong tiệm cà phê. 50 công an tràn vào, đánh tôi ở lưng và đầu. Tôi bị chấn thương não.

Bùi Thanh Hiếu :

Trước kia, chính quyền độc quyền về thông tin. Họ kể toàn những câu chuyện tốt đẹp. Bây giờ người ta đọc được những chuyện xấu xa. Điều đó khiến chính quyền cảm thấy nguy hiểm cho hệ thống cai trị của họ.

Giọng đọc :

Xem này! đây là một phim ngắn do 2 bloggers cùng làm. Bạn phải xem những người công an hung dữ ở làng Văn Giang. Nơi đó có sự phản kháng của nông dân vì họ bị cướp đất.

Ngay cả 2 nhà báo của truyền thông nhà nước cũng bị đánh. Phim ngắn này đã có hơn một triệu người xem

trên YouTube. Tôi đi với 2 người bloggers trở lại ngôi làng ở ngoại thành Hà Nội, nơi đó vẫn còn căng thẳng.

Maartje Duin :

Thật là lạ khi phải đi qua những con đường làng lầy lội và biết rằng trong bất cứ lúc nào cũng có do thám phát hiện ra chúng tôi. Đây là điều mới lạ đối với tôi, nhưng đối với Hiếu và Thắng thì đây là chuyện bình thường. Tôi tự hỏi tại sao Thắng lại dám đi dẫn đường với một máy quay phim mắc tiền như vậy. Tôi hỏi : « Anh đi ở nơi đây, anh không sợ mất cái máy quay phim mắc tiền của anh sao ? »

Nguyễn Lâm Thắng :

Có chứ !

(một đoạn tiếng Việt không dịch)

Maartje Duin :

Thắng chỉ vào một căn nhà, nơi anh đã núp ở đó trong 3 ngày. Anh ta đã ăn mặc như nông dân, không đeo kiếng, đội nón vào, và không ai nhận ra anh được. Từ sau cửa sổ của căn nhà, anh đã quay phim về cảnh mạnh tay đàn áp những người phản kháng.

(một đoạn tiếng Việt không dịch)

Bên ngoài ngôi làng là đồng ruộng. Một người đàn bà đội nón lá, đứng dưới bùn lên tới đầu gối đang hái rau mùi. Cảnh đằng sau là những nhà cao tầng ở khu Hà Nội nói rộng. Tôi hỏi một người nông dân xem ông ta nhận xét ra sao về bloggers :

« Tại sao họ lại quan trọng đối với ông ? »

Nông Dân :

(Tiếng Việt)

Maartje Duin :

Người nông dân nói : Không có ai nói dùm điều chúng tôi muốn nói, vì thế bloggers thật là quan trọng đối với chúng tôi. Chúng tôi gọi điện thoại cho họ và chúng tôi mời họ đến đây để đứng về phía chúng tôi trong cuộc xung đột.

Ồ xem kia, có cả iphone nữa....ông ta có thể chụp hình, nhưng ông ta không thể viết, và vì thế, những người như Hiếu thật là quan trọng để giúp thuật lại câu chuyện của ông ấy.

(Tiếng động của xe lửa)

Giọng đọc :

Trong thành phố Huế, có một chiếc lều nhỏ cạnh đường rầy. Cơ quan công an chìm đã đặc biệt dựng nó để theo dõi Linh Mục Phan Văn Lợi.

Maartje Duin :

Có ai ở nhà không ?

Phan Văn Lợi :

Có, có, có

Maartje Duin :

Có người đứng ở ngoài. Cha có biết họ không ?

Phan Văn Lợi :

Có, có.

Giọng đọc :

Ông ta đã sống 12 năm như thế.

Phan Văn Lợi :

Bị quản chế

Giọng đọc :

Bởi vì ông ấy nói lên tiếng nói cho dân chủ.

Phan Văn Lợi :

Tôi có một máy ảnh với viễn vọng kính (cười)

Maartje Duin :

Laptop để trên bàn...

A, còn nhiều nữa....

Phan Văn Lợi :

Vâng, đúng vậy, đúng vậy

Maartje Duin :

Tại sao cha lại chụp những hình này ? tại sao ?

Phan Văn Lợi :

Để mà báo cho họ biết là tôi đã biết những hành động của họ.

Maartje Duin :

Để trả thù một chút ?

Phan Văn Lợi :

Vâng, vâng vâng, đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy

Maartje Duin :

ông ấy chụp hình như một hình thức trả đũa, ông ấy nói : « các ông canh chừng tôi, thì tôi cũng canh chừng các ông »

Phan Văn Lợi :

Tôi có một trang trên Facebook

Maartje Duin :

ông ấy cho tôi xem trang Facebook của ông...

A, cha thật là bận rộn phải không ?

10 thư mới, 45 người muốn kết bạn...

« cha thật là nổi danh »

Phan Văn Lợi :

Vâng, vâng, vâng. Đây là bước đầu trên con đường của Tự Do

Giọng đọc :

Hiện nay vị linh mục phổ biến những thông điệp của ông qua Facebook. Và như thế, ông ta tìm được lại một chút đời sống xã hội của ông. Nhưng, đó có phải cũng là bước đầu trên con đường hướng đến Tự Do trên quê hương ông hay không?

(âm thanh của Skype)

An Nguyễn, đã từng làm việc ở đây như một ký giả trước khi ông ta dọn qua Anh Quốc. Từ đại học Bournemouth, ông ta có một cuộc phỏng vấn qua Skype. Nhà khoa học về truyền thông không tin vào một « mùa xuân Việt Nam »

An Nguyễn :

Bloggers đem đến những tin tức mà truyền thông nhà nước không đăng tải. Họ đã tạo ra những viễn cảnh mới và khuyến khích tranh luận. Tuy vậy họ chỉ hình thành một phần nhỏ của Việt Nam hiện nay.

Chúng tôi nghĩ rằng kỹ thuật có thể làm thay đổi thế giới. Nhưng những thay đổi này phải có nền tảng trong xã hội. Mùa xuân Ả Rập đến bởi vì người ta không còn sợ hãi. Điều đó chưa xảy ra tại Việt Nam và Trung Quốc.

Tôi nghĩ rằng trong 5 hoặc 10 năm tới sẽ có những biến cố lớn xảy ra. Không chỉ do bởi những người đối kháng, mà còn do tất cả bloggers và Facebookers hợp lại. Chính quyền tốt hơn là nên chuẩn bị, đừng biến bloggers thành kẻ thù của họ, bởi vì họ sẽ không bao giờ biến mất.

Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng

Họp Ban Chấp Hành Cộng Đồng và Hội Đoàn Nhân Sĩ

Nieuwegein 17/3/2013 (VNNS).

Nhằm mục đích duyệt xét công tác của Cộng Đồng trong năm 2012, cũng như chuẩn bị các công tác trong tương lai, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã mời đại diện các hội đoàn và thân hào nhân sĩ tham dự buổi họp vào lúc 14g00 ngày 17 tháng 3 năm 2013 tại hội trường 't Veerhuis, thành phố Nieuwegein.

Sau khi mọi người cùng hát quốc ca và tưởng niệm những chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc và đồng bào bỏ mình trên đường tìm Tự Do, ông Chủ Tịch Cộng Đồng Nguyễn Đức Trung đã tường trình công tác mà Ban Chấp Hành Cộng Đồng phối hợp cùng các đoàn thể thực hiện trong năm qua. Tiếp theo đó, ông Nguyễn Hữu Phước, phó chủ tịch Ngoại Vụ kiêm Thủ Quỹ Cộng Đồng đã báo cáo tài chánh của Cộng Đồng. Sau phần báo cáo, Ban Chấp Hành Cộng Đồng đã ghi nhận những ý kiến đóng góp để thực hiện công tác tốt đẹp hơn trong tương lai. Kế đến, bà Nguyễn Thị Như Tuyết, trưởng ban Xây Dựng Tượng Đài Thuyền Nhân đã tường trình về những công tác mà Ủy Ban đã thực hiện. Ông Trần Quang Anh, thành viên trong Ủy Ban XDTĐTN đã trình bày về những kế hoạch của Ủy Ban trong việc tìm đất xây dựng tượng đài, vẽ mô hình, và các công tác vận động tài chánh trong tương lai. Trong phần thảo luận, Ủy Ban đã ghi nhận những ý kiến đóng góp để có thể thực hiện công tác xây dựng tượng đài tốt đẹp như đồng hương mong muốn. Sau khi nghỉ giải lao, mọi người đã cùng thảo luận và phân chia công tác trong việc tổ chức ngày quốc hận 30 tháng 4. Buổi họp chấm dứt lúc 17g00 cùng ngày.

Thảo luận về sự đàn áp bloggers tại Việt Nam

Hoofddorp 31/3/2013 (VNNS). Nhân dịp nữ ký giả Maartje Duin có bài tường thuật về sự đàn áp các bloggers sau chuyến viếng thăm Việt Nam, được đăng báo Volkskrant ngày 30/3/2013 và phát thanh vào lúc 19g30 ngày 31/3/2013 do VPRO's Bureau Buitenland Radio 1 thực hiện, Ban Thường Vụ Cộng Đồng đã mời bà cùng một số đồng hương gặp mặt để thảo luận thêm về tình trạng đàn áp giới truyền thông và sự vi phạm Tự Do tại Việt Nam. Buổi họp mặt được tổ chức từ lúc 18g30 ngày 31/3/2013 tại Hoofddorp.

Trước khi mọi người cùng nghe radio 1 phát thanh, nữ ký giả Maartje Duin đã nói về chuyến đi của bà, dự trù kéo dài 1 tháng từ giữa tháng 2 để tìm hiểu về tình trạng các bloggers tại Việt Nam, tuy nhiên bà đã phải chấm dứt cuộc hành trình sau hơn 2 tuần tại Việt Nam, vì chính bà cũng bị công an chìm theo dõi. Bà cho biết đã may mắn tiếp xúc được với các bloggers Nguyễn Văn Đài, Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Lân Thắng, Bùi Thanh Hiếu tại miền Bắc và Linh Mục Phan Văn Lợi tại Huế. Bà Maartje Duin bày tỏ sự hối tiếc đã phải bỏ kế hoạch đến thăm một số bloggers tại miền Nam và rời khỏi Việt Nam sớm hơn dự trù do sự theo dõi gắt gao của công an. Bà Maartje Duin cũng bày tỏ sự khâm phục sự can đảm của các bloggers Việt Nam, dầu bị đàn áp, tù đày, quản chế, nhưng vẫn can đảm nói lên sự thật. Trong phần tường thuật trong Radio 1, mọi người hiện diện được nghe giọng nói của một số bloggers nói lên tình trạng đàn áp của nhà cầm quyền đối với họ. Ngoài ra, nữ ký giả Maartje, dưới sự hướng dẫn

của một số bloggers cũng đến tận làng Văn Giang, nơi mà trước đó nhà cầm quyền cộng sản đã phải huy động vài ngàn công an đến trấn áp những nông dân biểu tình chống chính quyền vì cướp đất của họ. Blogger Nguyễn Lân Thắng đã ghi nhận được những hình ảnh công an mạnh tay đàn áp dân, đưa lên YouTube và đã có trên 1 triệu người vào xem. Trong cuộc trò chuyện cùng người Việt, bà Maartje Duin đã hiểu thêm về nỗi khổ mà dân tộc Việt Nam phải chịu đựng dưới sự cai trị hà khắc của cộng sản.

Buổi họp mặt đã diễn ra trong không khí thân mật và chấm dứt lúc 22g00 cùng ngày.

Quý vị có thể theo dõi phần tường thuật phát thanh qua link

<https://soundcloud.com/maartje-duin/censuur-in-vietnam>

Vọng Quốc

Trần Việt Bắc

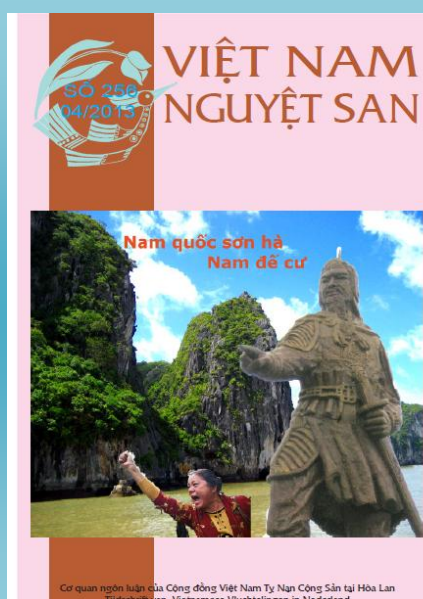
**Chiều biển tây
Gió lộng đầy
Tôi đứng đây
Nơi xứ lạ .**

**Trời nhiều mây
Sóng lớp lang
Hàng tiếp hàng
Lòng miên man**

**Bóng cô nhạn
Tiếng kêu vang
Như tìm đàn
Âm lạc tổ**

**Chim xa ổ
Đậu cành khô
Bên hoang hồ
Kêu khàn giọng**

**Biển dòn sóng
Từ nơi nao ?
Hải âu gào
Hồn vọng quốc !**

**Đọc và ủng hộ
Việt Nam Nguyệt San
30 Euro một năm**

Địa chỉ liên lạc:
Ban Quản Trị VNNS
Stationsweg 46
2131 XD Hoofddorp
Nederland

Email: dtnguyen@congdonghoalan.com
Điện thoại: +31 (0)23-5640166

Tin Hòa Lan

Chính Trị Hòa Lan Trong Tháng Vừa Qua

Kẻ đào nhiệm tái xuất giang hồ

Geert Wilders

Như chúng ta biết, Geert Wilders là một tên đào nhiệm. Miệng thì nói đứng ra cùng người khác gánh việc chung, nhưng lúc gặp khó khăn thì y là kẻ trốn chạy trước nhất. Sau khi hành vi đào tẩu của Wilders làm cho Nội Các thứ nhất của Mark Rutte sụp đổ, đảng PVV do Wilders cầm đầu đã phải trả một giá rất cao trong kỳ bầu cử Hạ Viện hồi tháng 9 vừa qua. Đảng PVV, như đã trình bày trong các bài trước, có thể thu hút được một số lớn cử tri vì hai chủ trương chính mà nó theo đuổi. Thứ nhất là chủ trương bài Hồi giáo một cách cực đoan và, thứ đến, là chủ trương bảo vệ một cách bất chấp thực tế quyền lợi kinh tế và xã hội của những thành phần yếu sức trong xã hội Hòa Lan như những người đang hưởng tiền hưu trí. Trong lãnh vực thứ hai này, đảng PVV vốn gặp sự cạnh tranh của của đảng SP, một đảng xã hội cực tả. Thế nhưng, kể từ sau cuộc bầu cử Hạ Viện vừa rồi, đảng PVV lại có thêm một đối thủ mới trong lãnh vực kinh tế xã hội nói trên. Đó là đảng 50Plus do Henk Krol, một cựu đảng viên đảng VVD cầm đầu. Như cái tên của nó đã cho biết, đảng này được sáng lập để bảo vệ quyền lợi kinh tế của người già, được hiểu là những người trên 50 tuổi. Các cuộc thăm dò dân ý được tiến hành từ mùa thu năm ngoái cho đến thời gian gần đây cho thấy số cử tri ủng hộ đảng 50Plus ngày một tăng, biến nó thành một thế lực cạnh tranh mới đáng ngại cho đảng PVV của Wilders. Vì điều kiện kinh tế khó khăn nên đa số cử tri chú ý nhiều đến các vấn đề cơm gạo hàng ngày, không còn quan tâm lắm về chuyện Hồi giáo nữa, khiến Wilders không thể dựa vào sở trường đặc trưng của mình để làm mưa làm gió trên chính trường Hòa Lan như ông đã từng làm trong quá khứ không xa.

Thế nhưng một biến cố xảy ra cuối năm ngoái đã tạo cơ hội cho Wilders một lần nữa đưa ra lá bài chống Hồi giáo dưới hình thức chống người

Maroc, một thiểu số theo đạo Hồi không có nhiều tiếng tốt trong vương quốc Hòa Lan. Vào tháng 12 năm 2012, sau một trận đá giữa hai đội banh thiếu niên ở Amsterdam và Almere, ba cầu thủ gốc Maroc chưa đầy 20 tuổi ở Amsterdam đã hành hung một vị trọng tài phụ đến mức ông ta bị trọng thương và vì đó mà qua đời. Trong khi nhiều chính trị gia Hòa Lan, nhất là các chính trị gia tả khuynh, tìm cách tránh đề cập đến gốc gác Maroc của các nghi phạm, thì Wilders đã lập tức nhấn mạnh điều đó, gọi hiện tượng bạo động nói trên là một “vấn đề Maroc” (“Marokkanenprobleem”). Việc Wilders gọi sự bạo hành của các thiếu niên gốc Maroc là một vấn đề Maroc đã khiến một vài người liên tưởng đến việc chế độ Đức Quốc Xã gọi người Do Thái là “vấn đề Do Thái” (Judenfrage), một vấn đề cần có một “giải pháp tận gốc rễ” (Endlösung). Wilders tất nhiên đủ khôn ngoan để chỉ nói đến vấn đề Maroc mà không đưa ra một giải pháp cụ thể nào khác hơn là đòi trục xuất các can phạm ra khỏi Hòa Lan. Bằng cách lôi cuốn sự chú ý của quần chúng vào những tội ác hoặc phiền nhiễu do thanh thiếu niên (gốc) Maroc gây ra, Wilders đã có thể lấy lại phần lớn sự ủng hộ của quần chúng mà ông đã mất. Theo cuộc thăm dò dân ý mới nhất của Maurice de Hond được phổ biến vào ngày 7 tháng 4 vừa qua, đảng PVV sẽ có thể chiếm được 26 ghế, biến nó thành đảng lớn nhất trong Hạ Viện, nếu bầu cử được tổ chức ngay bây giờ.

Trong khi đó thì chính phủ Hòa Lan không thể xúc tiến được chương trình cải cách kinh tế mà nó cho là cần thiết để phục hoạt nền kinh tế Hòa Lan. Lý do chính là Nội Các thứ hai do Thủ Tướng Rutte cầm đầu không có đa số quá bán tại Thượng Viện, trong khi các đảng đối lập lại không muốn tiếp tay cho Nội Các của ông để ban hành những biện pháp “thắt lưng buộc bụng” mà họ thừa biết là ít được cử tri ưa chuộng. Điều này tạo điều kiện để cho các đảng như đảng PVV của Wilders hoặc đảng 50Plus của Krol tuyên truyền trong giới cử tri lớn tuổi rằng quyền lợi của họ sẽ được các đảng này bảo vệ đến mức tối đa, cho dù ai cũng biết đây chỉ là lời tuyên truyền nhảm.

Henk Krol

Ông Năm Chuột tổng hợp các nguồn tin lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và hệ thống thông tin toàn cầu.

Tin Thế Giới

Mỹ hoãn thử tên lửa vì Bắc Hàn

Lầu Năm Góc đã hoãn một cuộc thử nghiệm tên lửa đạn đạo xuyên lục địa dự kiến diễn ra vào trung tuần tháng 4, các quan chức quốc phòng Hoa Kỳ cho hay.

Cuộc thử nghiệm có tên là Minuteman 3 bị hoãn lại cho đến tháng Năm vì lo ngại rằng Bắc Hàn sẽ diễn dịch sai hành động này và làm tăng nguy cơ xung đột.

Bắc Hàn đã có một loạt những lời lẽ đe dọa hung hăng khác thường kể từ khi họ bị Liên Hiệp Quốc trừng phạt hồi tháng Ba do thử hạt nhân lần thứ ba.

Nước này đã đe dọa tấn công hạt nhân vào Mỹ, chính thức tuyên chiến với miền Nam và thề sẽ tái khởi động một lò phản ứng hạt nhân để thách thức nghị quyết của Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc.

Một quan chức Lầu Năm Góc nói Mỹ muốn 'tránh bất kỳ sự hiểu lầm hay tính toán sai nào' xuất phát từ vụ thử tên lửa đạn đạo của họ.

Trong những ngày qua, giới chức Hoa Kỳ và Nam Hàn đã tìm cách giảm nhẹ mối lo ngại về một cuộc xung đột trên bán đảo Triều Tiên.

Ngày 5/4 vừa qua, Bình Nhưỡng đã cảnh báo rằng họ không thể đảm bảo an toàn cho ngoại gian đoàn trong trường hợp chiến tranh xảy ra. Tuy nhiên, không có nước nào loan báo kế hoạch di tản sứ quán của họ ở Bình Nhưỡng.

Những phát ngôn giận dữ của Bắc Hàn đều nhắm vào các cuộc tập trận thường niên giữa Mỹ và Nam Hàn như là một hành động khiêu khích.

Mỹ đã điều các máy bay ném bom có năng lực hạt nhân là B2 và B52 quần đảo trên bầu trời miền Nam

và cũng triển khai chiến hạm có khả năng phòng vệ tên lửa đến khu vực.

Cũng trong đầu tháng 4, có tin Bình Nhưỡng đã điều chuyển ít nhất một tên lửa của họ đến bờ biển phía Đông. Nước này đã đe dọa sẽ tấn công đảo Guam trên Thái Bình Dương nơi Mỹ có một căn cứ quân sự.

Các tên lửa của Bắc Hàn có khả năng mang đầu đạn hạt nhân, tuy nhiên các chuyên gia tin rằng nước này chưa phát triển được đầu đạn hạt nhân.

Nhiều nhà quan sát cho rằng giọng điệu hung hăng của Bắc Hàn dường như là nhằm vào người dân trong nước và để củng cố quyền lực của Kim Jong-un, lãnh đạo tối cao của nước này lên cầm quyền từ tháng 12 năm 2011.

Đàm phán về hạt nhân Iran thất bại

Đàm phán giữa các cường quốc và Iran về chương trình hạt nhân của nước này đã kết thúc mà không đạt được thỏa thuận nào.

Liên minh châu Âu cho rằng lập trường của các bên 'vẫn còn cách xa nhau'.

Trong hai ngày đàm phán ở Almaty, Iran được yêu cầu từ bỏ các hoạt động hạt nhân nhạy cảm nhất của họ để đổi lấy việc nới lỏng các biện pháp trừng phạt.

Iran thì cho rằng vấn đề bây giờ tùy thuộc vào các cường quốc có sẵn lòng có những bước đi xây dựng lòng tin hay không.

Các cường quốc nghi ngờ Iran đang có một chương trình phát triển vũ khí hạt nhân bí mật.

Tehran, vốn một mực cho rằng chương trình hạt nhân của họ chỉ nhằm mục đích hòa bình, đang đàm phán với nhóm P5+1, tức là năm nước ủy viên thường trực Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc cùng với Đức.

Không có nhượng bộ

Bà Catherine Ashton, người phụ trách đối ngoại của Liên minh châu Âu, xác nhận các bên đã không đạt được thỏa thuận nào sau khi kết thúc đàm phán.

“Rõ ràng là lập trường của các bên... vẫn còn cách xa nhau trên các vấn đề thực chất,” bà nói với các phóng viên hôm thứ Bảy ngày 6/4.

“Do đó chúng tôi đồng ý rằng tất cả các bên trở về nước họ để đánh giá xem mình đang đứng ở đâu trong quá trình này,” bà nói thêm.

Thứ trưởng Ngoại giao Nga Sergei Ryabkov xác nhận rằng ‘không có kết quả gì’.

“Không may là chúng tôi không thể đạt được thỏa thuận nào” hãng tin Nga Interfax dẫn lời ông cho biết. Còn theo hãng tin Pháp AFP, ông Ryabkov cũng nói là các bên chưa xác định được thời gian và địa điểm cho cuộc đàm phán kế tiếp.

Ông Saeed Jalili, nhà đàm phán đại diện cho Iran trả lời hãng tin Anh Reuters như sau: “Chúng tôi đề xuất kế hoạch hành động của mình nhưng các bên khác không sẵn sàng và họ yêu cầu có thêm thời gian để nghiên cứu đề nghị này.”

Trong kỳ đàm phán trước đây ở Kazakhstan hồi tháng Hai, nhóm P5+1 đã cố gắng thúc đẩy Iran chấm dứt sản xuất và dự trữ uranium làm giàu đến mức độ 20%.

Nhóm P5+1 cũng yêu cầu Iran đóng cửa cơ sở làm giàu uranium Fordo nằm dưới lòng đất.

Để đổi lại, các cường quốc thế giới hứa nới lỏng các biện pháp cấm vận kinh tế hà khắc mà họ đã áp đặt lên Iran để trừng phạt chương trình hạt nhân của nước này.

Nền kinh tế của Iran đã bị bóp nghẹt với thu nhập từ dầu mỏ giảm sút, đồng nội tệ rớt giá và thất nghiệp gia tăng.

Phóng viên Lyse Doucet của BBC nhận định:

“Cả hai phía đều cho rằng bên kia đòi hỏi quá nhiều và đưa ra quá ít. Cả hai phía đều tin rằng bóng đang ở phần sân của bên kia.”

“Tuy nhiên trách nhiệm vẫn thuộc về Iran để chứng tỏ chương trình hạt nhân của họ hoàn toàn hòa bình nếu không thì các tiếng nói kêu gọi hành động quân sự sẽ ngày càng mạnh mẽ.”

Đức Giáo Hoàng Franciscus yêu cầu có biện pháp quyết liệt với các vụ xâm hại tình dục

(Tân Giáo Hoàng, Đức Hồng Y Jorge Mario Bergoglio Francis I)

Đức Giáo Hoàng Franciscus lần đầu tiên công khai lên tiếng về tình trạng xâm hại tình dục của giới tu sĩ trong giáo hội Công giáo La Mã.

Vatican ra thông cáo cho biết trong cuộc gặp với người đứng đầu cơ quan phụ trách kỷ luật các linh mục phạm tội, Đức Giáo Hoàng Phanciscus đã yêu cầu vị đó phải có hành động quyết liệt với các vụ xâm hại tình dục.

Đức Giáo Hoàng yêu cầu có thêm biện pháp bảo vệ những đối tượng nhỏ tuổi và giúp đỡ cho những nạn nhân trong quá khứ.

Đức Giáo hoàng nhắc lại với các vị đứng đầu giáo hội địa phương trên toàn cầu về cam kết thực hiện những chỉ thị giải quyết chuyện xâm hại tình dục của các linh mục; trong đó có biện pháp giao những kẻ phạm tội cho cơ quan chức năng chính quyền xử lý.

Thông cáo cũng cho biết tuyên bố đó của Đức Giáo hoàng cũng theo đúng chính sách mà người tiền nhiệm là giáo hoàng Bê nê đíc tô thứ 16 đề ra.

Đức Giáo Hoàng Phanciscus được bầu lên hồi ngày 13 tháng ba vừa qua để kế nhiệm đức Benedictus thứ 16, người chính thức từ nhiệm vào ngày 28 tháng hai năm nay. Đức Benedictus thứ 16 là Giáo Hoàng đầu tiên xin lỗi các nạn nhân bị các tu sĩ xâm hại tình dục, và đồng thời nói rõ sự không khoan nhượng đối với tội đó.

Danh ngôn – Lời hay ý đẹp

- Khoa học là một sức mạnh trí tuệ lớn nhất, nó dốc hết sức vào việc phá vỡ xiềng xích thần bí đang cầm cố chúng ta.
- Ngày hôm nay, trong cách ứng xử, tôi sẽ đặt mình vào vị trí của người đối diện để lắng nghe những cảm xúc của họ, để hiểu rằng những điều làm tôi tổn thương cũng có thể làm tổn thương đến họ.

Tin Việt Nam

Gia đình ông Đoàn Văn Vươn bị Cộng Sản Việt Nam tuyên án

(Gia đình Anh Đoàn Văn Vươn tại phiên xử ở Tòa án Hải Phòng hôm 2 tháng 4 năm 2013. AFP PHOTO)

Gia đình Đoàn Văn Vươn sẽ kháng án sau phiên xử sơ thẩm kết thúc chiều qua 5/4 tại Hải Phòng. Luật sư Trần Đình Triển đã xác nhận tin này với Đài Á Châu Tự Do.

Sau phiên xử, ông Phil Robertson, Phó Giám đốc phụ trách khu vực Á châu của Tổ chức theo dõi nhân quyền Human Rights Watch phát biểu với báo chí rằng, việc ngày càng nhiều các vụ thu hồi đất độc đoán của các quan chức tham nhũng, không theo pháp luật và không đền bù thỏa đáng, chính là những điều làm người dân Việt Nam bức xúc với vụ án Đoàn Văn Vươn. Dù không thể chấp nhận cách phản ứng của gia đình này, nhưng sự gia tăng những vụ việc tương tự là dấu hiệu quan trọng cảnh báo chính quyền Việt Nam về những gì có thể xảy ra nếu tình trạng lạm dụng tiếp diễn và gây thiệt hại cho người dân mất đất.

Tòa án tỉnh Hải Phòng đã tuyên án Ông Đoàn Văn Vươn và em trai Đoàn Văn Quý cùng mức án 5 năm tù về tội giết người. Cùng tội danh, ông Đoàn Văn Sinh anh ông Vươn chịu mức án 3 năm 6 tháng tù, ông Đoàn Văn Vệ người cháu ông Vươn bị kết án 2 năm tù. Vợ ông Quý Phạm Thị Báu tức Phạm Thị Hiền bị 18 tháng tù treo, 36 tháng thử thách. Vợ ông Vươn Bà Nguyễn Thị Thương bị 15 tháng tù treo, thử thách 30 tháng. Hai phụ nữ này bị cáo buộc chống người thi hành công vụ.

Ngay sau khi phiên tòa kết thúc, Luật sư Nguyễn Việt Hùng, bào chữa cho anh em ông Đoàn Văn Vươn, nói với đài Á Châu Tự Do rằng nội dung bản án chưa thể hiện được hết quan điểm mà luật sư đưa ra trước tòa để biện hộ cho thân chủ:

"Quan điểm của tôi khác với quan điểm mà Viện Kiểm Sát đã buộc tội và tôi không hài lòng với bản án đó. Quan điểm của tôi trong trường hợp này là họ phản ứng lại bằng việc tự vệ và bảo vệ tài sản cũng như nơi ở của mình mà nằm ngoài khu vực cưỡng chế, tuy nhiên không được ghi nhận trong bản án."

Vụ án Đoàn Văn Vươn gây nhiều chú ý cho công luận khi đây là lần đầu tiên dưới chế độ Xã Hội Chủ Nghĩa, một người nông dân đã nổi sừng chống lại nhân viên công lực khi bị cưỡng chế đất đai.

Nhà văn và blogger Huỳnh Ngọc Tuấn và gia đình bị công an sách nhiễu thường trực, nửa đêm tạt nước thối vào nhà

Hôm 3.4.2013 vào lúc 12 giờ 30 khuya, nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn nghe những tiếng xe gắn máy nổ âm trước phòng ông ngủ sát mặt đường. Liền đó những xô nước thối đổ ào, văng tung tóe vào nhà. Mùi thối kinh khủng xông lên khiến cả nhà nôn mửa và nhức đầu. Nước thối nổi lều bều những đầu tôm, xương cá pha lẫn phân. Suốt đêm cả gia đình nhà văn xối nước tẩy rửa vẫn không hết mùi xú uế. Ngay các nhà hàng xóm cũng không chịu nổi mùi hôi nồng nặc.

Trước đó công an cũng từng thả hai con rắn độc vào nhà của bà **Huỳnh Thục Vy** là con gái trưởng của nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn. Và gần đây, công an khủng bố, sách nhiễu bà **Huỳnh Khánh Vy** là con gái thứ của nhà văn khi mới sinh con đầu lòng được 20 ngày. Hiện nay bà Khánh Vy có nguy cơ bị đuổi ra khỏi nhà trọ ở Đà Nẵng do công an áp lực. Hồ sơ bà Khánh Vy xin đi du học Úc Đại Lợi cũng bị công an ngăn cấm.

Cả một gia đình bị phân biệt đối xử và sách nhiễu chỉ vì họ là con của nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn, một nhà bất đồng chính kiến, bị bắt năm 1992 với tội danh "chống Nhà nước CHXHCNVN", thọ án 10 năm tù giam. Trả tự do năm 2002 ông Tuấn phải chịu thêm 4 năm quản chế.

Hôm 20.3 vừa qua, Tòa Tổng Lãnh sự Hoa Kỳ ở Saigon điện thoại ra Quảng Nam ngỏ ý muốn gặp thăm nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn và ái nữ Huỳnh Thục Vy. Công an kiểm soát điện thoại nên biết tin và đã cắt đường dây điện thoại, tấn công máy vi tính, gia tăng sự kiểm soát cũng như sách nhiễu gia đình ông, khiến Tòa Tổng lãnh sự phải hủy chuyến viếng thăm.

Năm 2012, Nhà văn và blogger Huỳnh Ngọc Tuấn cùng ái nữ Huỳnh Thục Vy nằm trong số 5 bloggers Việt Nam được trao tặng Giải thưởng cho các Nhà văn bị đàn áp Hellman-Hammet. Nhưng người con út, **Huỳnh Trọng Hiếu**, thay cha và chị sang Hoa Kỳ nhận giải đã bị chặn tại phi trường Tân Sơn Nhất cấm xuất cảnh hôm 16.12.2012.

Người Trung Quốc vào Quảng Nam đào vàng

QUẢNG NAM (NV) - Dân đào vàng ở tỉnh Quảng Nam đang xô xao vì tin xuất hiện của một số người Trung Quốc tại xã Sông Trà, huyện Hiệp Đức thuộc tỉnh Quảng Nam.

(Vùng đất có mỏ vàng đang được người Trung Quốc khai thác rầm rộ.)

Nhiều phu đào vàng Việt cho rằng một tổ chức khai thác vàng của người Trung Quốc đang núp bóng công ty tư nhân Phúc Thuận để hoạt động. Địa điểm khai thác của công ty Phúc Thuận chỉ cách trung tâm huyện lỵ Hiệp Đức khoảng 20 cây số.

Tuy nhiên, hoạt động khai thác vàng quy mô của họ hầu như rất kín đáo, khó theo dõi nhờ khu rừng dày và một ngọn đồi bao bọc chung quanh.

Một số thợ đào vàng người Việt Nam quả quyết rằng khu rừng bên trong đã bị san phẳng. Đủ loại máy ủi, máy đào, máy nổ, máy xay... đào xới đất đá, tạo nên những hầm hố sâu hoắm vào lòng núi.

Một cựu nhân viên lái xe của công ty Phúc Thuận, ông Trần Hữu Hải tiết lộ: "Người Trung Quốc ở đây ít nhất đã 5 năm rồi, đông lắm."

Người chủ cũ vùng đất rộng 12 ha thuộc khu vực Hồ Chuối, hiện đang được công ty Phúc Thuận khai thác, là bà Trần Thị Năm, cư dân địa phương. Bà Năm cho biết đã mở trang trại để trồng nhiều loại cây, kể cả đào ao, nuôi cá, nhưng không biết lòng đất Hồ Chuối có mỏ vàng.

Công an ngăn cản dân Tiền Giang gặp Trương Tấn Sang

Công an tỉnh Tiền Giang đã ngăn chặn không cho người dân đến gặp cái gọi là Chủ tịch nước khi Trương Tấn Sang về làm việc với các cán bộ tại đây này 1 tháng 4.

Trả lời Đài Á Châu Tự Do, bà Lê Thị Nguyệt, một trong số dân oan tập trung trước nhà ông Chủ tịch UBND tỉnh Tiền Giang để đòi giải quyết đơn khiếu kiện đất đai của họ, cho biết:

"Chúng tôi tập trung mấy ngày nay vì ông Trương Tấn Sang về Tiền Giang rồi đi Gò Công thì tui tui xuống cũng bị công an dí, tấn công, không cho tui vô gặp, mà tui về Tiền Giang nó cũng chặn. Coi như nó hốt nó liệng tui tui như con heo.

Từ 2 giờ tới giờ tui vô Sở Tài nguyên Môi trường tỉnh, thanh tra tỉnh Tiền Giang và bây giờ tui vô trong nhà của Chủ tịch tỉnh. Nó đem rào nó tấn nó dí nó không cho tui tui để nó hốt nữa. Phái đoàn của tui tui là sáu mươi mấy người ở Tiền Giang".

Một nữ dân oan khác cũng lên tiếng bày tỏ sự bức xúc:

"Chị cũng bị tấn công, tui chị đang đứng ngay đường vô nhà ông Sang chủ tịch tỉnh. Người nào cũng mười mấy hai chục năm hết mà không giải quyết cứ đi thì bị công an cưỡng chế. Ngày hồi qua ông Trương Tấn Sang chủ tịch nước về, đáng lý ra vua về làng thì dân chúng phải đón tiếp còn cái này vua về làng mà dân bị cản trở, cưỡng chế không cho dân tiếp xúc."

tháng tư, nhớ Nha Trang

Vũ Hoàng Thư

Ba mươi năm dài đi qua mau
đen trắng lẫn trong từng sắc màu
xanh của liễu, núi mờ chân biển
rất mơ hồ bèo bọt trắng phau

ta ngồi trong từng đêm sao xanh
lòng khuya mở lối sao di hành
êm ả gõ đều chân thổ mộ
bước xa dần và tan rất nhanh

chiều biển hát âm về bờ ngõ
quen rất quen lạc tự bao giờ
như con đường nay đã mất tên
Duy Tân dài, ngắn trong trí nhớ

tháng tư, những đám mây gió lộng
thổi về ngang và trôi về đông
ta bờ tây nghe lòng đau đau
em bên kia nước có xuôi dòng ?

ba mươi năm dài trôi tràng giang
lắm điều quen có khi quên lãng
tháng tư, phụ phàng chưa khép lại
lững thững về nỗi nhớ Nha Trang

Ngày người tù binh trở về

Trần Hoài Thư

Minh trở lại cùng Huế. Minh đứng ở bờ Hữu Ngạn, gọi Huế, gọi dòng sông, gọi những con sáo nội thành in cánh đen trên những nhánh phượng vĩ. Dòng sông vẫn hiền lành, nước vẫn xanh lơ, chảy về Kim Long, qua cầu Bạch Hổ, chảy ngược về Vĩ Dạ, khuất dưới những bờ tre xanh. Huế ơi. Giọt nước mưa mùa đông, hay là giọt nước mắt. Minh về, nhìn ly bóng mình xao động trên mặt nước. Bên kia bờ là Đông Ba, là thành phố, là vỉa hè Trần Hưng Đạo, Phan Bội Châu, là dấu chân chập chùng một thời tuổi trẻ. Mới đó, bây giờ đã mười bốn năm. Bao nhiêu điều mà anh đã thêu dệt về một quê nhà, trước khi cầm tờ giấy phóng thích, giờ đây trở thành tan vỡ. Hình như Huế đã không còn là của anh nữa. Huế đã thay đổi quá nhanh. Huế hấp tấp, hối hả, tranh giành như đám xe xích lô hay xe đạp thồ đang đón khách đi. Huế âm đạm, câm nín như cả bầu trời xám, và những người cúi đầu xuống làm lúi. Huế với những ngôi nhà mới cất như những dinh thự tương phản cùng nỗi nghèo nàn cơ cực.

Anh đã ôm cái bị hành trang, bước đi. Đây là con đường Lê Lợi cũ, sẽ qua chiếc cầu ga, qua trường Bình Minh, qua đại học luật khoa, qua trường Quốc Học, Đồng Khánh...Không, đâu còn cái tên Đồng Khánh nữa. Mà là Trưng Trắc. Trời ơi, mười bốn năm. Nhắm mắt lại, nhớ gì, anh thử nhìn xem bên trong ngôi trường cũ. Cổng trường được quét vôi lại, những dãy lầu vẫn màu ngói đỏ, vươn lên trong bốn bờ tường sạm rêu. Tự nhiên anh nhớ đến giáo sư Thịnh. Thầy Thịnh. Thầy không biết là hơi thờ của thầy có lần do tôi định đoạt. Thầy không hiểu thầy còn sống sót cho đến ngày hôm nay là từ một tích tắc khơi động của lương tâm, và của tình thầy trò. Để cuối cùng, thầy có cơ hội trở thành một kẻ chiến thắng cao ngạo như bây giờ.

Mười bốn năm. Thời gian quá lâu cho một cấp bậc đại úy. Tại sao anh lại không nằm trong huyết đất nào lấp vùi như những người xấu số khác. Anh đã chấp nhận mà. Anh chẳng muốn làm anh hùng, cũng chẳng muốn làm một tên tuấn đạo. Nhưng anh muốn đứng thẳng. Một khi con người đã chấp nhận một định phần oan nghiệt, hẳn không còn gì để còn bận tâm lo lắng nữa. Sợ ư. Bất quá là đem hẳn ra pháp trường. Anh không vượt ngục, không phạm nội qui. Anh chỉ có một tội là không-nhận-tội mà phe thắng trận đã gán cho anh. Thế thôi. Và cứ thế, từ đêm này qua đêm khác, dưới bóng cây đèn bão, cả tổ làm kiểm điểm, phê bình. Phải ăn năn hối cải để mau về đoàn tụ với gia đình. Ăn năn. Anh làm gì để mà ăn năn. Ngay cả một người như ông Thịnh, nổi tiếng trong biển cố năm Mậu Thân mà anh còn tha mạng, thì làm sao anh lại hối cải được. Anh em tù chịu thua. Cán bộ hẳn học, dọa nạt, răng nghiến kèn kẹt. Anh vẫn còn ngoan cố. Tội của anh, trời không

dung, đất không tha. Anh trả lời, cán bộ bắt tôi khai những điều tôi không làm, làm sao tôi lại khai được. Chúng tôi chưa bao giờ bắt một con gà, con heo, chưa bao giờ hãm hiếp, mổ mật, mổ tim cách mạng... Ra trận, nếu chúng tôi không bắn cách mạng thì cách mạng bắn chúng tôi...Đó là luật chiến tranh...Anh đã nói như vậy, trong khi các anh em tù cùng tổ nhìn anh, như thể nói qua ánh mắt. Minh, mày dại mày biết không? Không những mày làm mày khổ mà cả anh em phải khổ vì mày. Mày dại. Ai cũng cùng chung một bản án treo sẵn, đâu phải riêng mày. Dù là lính văn phòng hay là lính đánh giặc...Dù là y sĩ tiền tuyến hay là y sĩ hậu cứ... Tất cả cặp mắt nhìn chăm chăm vào anh để chờ anh nhận tội. Nhưng lần nào cũng thế, những giờ kiểm điểm dài dằng dặc, với quản giáo ngồi chồm hổm phía trên, và đám tù viên ngồi đến độ muốn còng xương sống ở phía dưới, thì anh lại phủ nhận tội trạng đã gán cho anh. Quản giáo lại một phen lạnh lùng, tiếp tục nói: Anh Minh vẫn còn chưa thấm nhuần chính sách của cách mạng, chứng tỏ anh vẫn chưa học tập tốt. Anh cần được sự giúp đỡ của anh em. Và hẳn nhường lại lời cho tổ trưởng. Cả tổ lại tiếp tục chờ đợi anh "ăn năn hối cải".

Cuối cùng cai tù cũng phải nản, quản giáo cũng phải chịu thua. Cuối cùng, cửa trại cũng phải mở. Sau mười bốn năm. Cái giá quá đắt. À, cuối cùng, các ông tha tôi. Vâng, nếu các ông tha, thì tôi ra. Thì tôi trở lại nhà. Lòng anh bây giờ đã quá nguội lạnh. Mười bốn năm đủ để dạy một con người học được bài học.

Anh trình diện phường công an, xin được về quê ngoại tại ngoại ô Huế. Nhưng gã công an, dường như đã được báo cáo về con người của anh, nên dứt khoát:

- Trong lý lịch, anh khai có vợ con. Anh phải về ở với vợ con, để làm tròn trách nhiệm làm chồng làm cha...

- Nhưng vợ tôi đã bỏ tôi từ lâu?

- Đó là chuyện của gia đình anh. Chúng tôi phải làm đúng theo qui định.

oOo

May mà anh còn có đứa con gái của anh. Nhờ nó mà anh có thể cắn răng nuốt khối căm hờn tủi nhục. Ngày anh vào tù, nó mới biết bò và ngày anh ra tù, nó mười lăm tuổi. Nó đã ôm anh mà khóc, thương cảm cha, oán thù mẹ. Nó rưng rưng nước mắt nhìn chỗ trú ngụ của cha nó ngoài hè. Nó đau đớn nhìn cha nó ngồi lảm lì, đốt từ điều thuốc này sang điều thuốc khác. Nó thăm thì cùng cha: "Mong ba can đảm mà sống. Thế nào ba con mình cũng thoát khỏi nơi này...Con nghe tin về chương trình HO "

Phải. Tin tức về chương trình HO đã làm xôn xao những người cựu tù không ít. Phường xã đã ra

thông cáo. Càng ở tù lâu càng được Mỹ bốc đi sớm. Có thật vậy không? Anh vẫn còn nghi ngờ. Anh muốn tự mình quyết định ly đời mình. Đã bị lừa gạt một lần, anh không thể bị lừa gạt thêm một lần nữa.

oOo

Một ngày con anh mang tin về một chuyến vượt biên. Một người bạn cũ vì cảm thương hoàn cảnh anh nên cho cha con anh hai chỗ trong tàu. Hai cha con cùng nhau ra vườn. Con anh huyền thuyên như chim sáo. Lần đầu tiên, anh thấy nó vui. Mắt nó long lanh, và đôi má hồng vì phải đạp xe một khoảng đường xa. Nó hỏi anh về Mỹ, về tuyết, về những chiếc áo đồ thắm có nơ dài xuống chân. Nó lại cầm tay anh: "Kể từ hôm ni, ba con mình nhớ cầu nguyện Trời Phật cho mọi sự bình yên nghe ba". "Vâng. Ba nghe lời con. Ba tin Trời Phật không bao giờ bỏ cha con mình đâu."

oOo

Chuyến đi không ngờ lại êm xuôi ngoài điều dự tính. Người chủ tàu đã biết đút lót các trạm công an dọc tuyến ra cửa. Chiếc ghe dài 15 thước đâm mũi ra khơi, như một chiếc lá cô cút. Nhưng tiếng máy không thể át nổi tiếng đập của từng con tim. Cầu cho biển lặng sóng êm. Cầu cho chuyến đi không gặp những tàu tuần duyên CS. Cầu cho máy tàu, chân vịt, xăng dầu, mọi sự đều êm thấm. Đàng sau, phía quê nhà, mặt trời hừng đỏ. Càng lúc dấu hiệu của đất liền càng khuất dần. Trời vẫn còn bốc đầy sương. Minh ngồi bên con gái. Nó lạnh run. Bàn tay nó nắm chặt bàn tay anh. Anh cũng siết chặt tay con như chuyển lại sức mạnh vào tám thân yếu đuối. Tàu cứ chạy. Máy cứ nổ rì rầm. Lâu lắm. Hình như cả một ngày. Rồi một tiếng nói trên boong vọng xuống lòng khoang: "Đến hải phận quốc tế rồi bà con ơi". Cả lòng khoang tự dưng bật òa lên những tiếng la gào cuồng nhiệt. "Tự do rồi bà con ơi. Tự do rồi."

Anh nắm lấy tay con, nói khẽ: "Mình cùng cảm tạ Trời Phật đi con. Mình thoát địa ngục rồi. Ra hải phận quốc tế, không ai có quyền bắt mình đâu."

oOo

Đến ngày thứ hai, những trận gió khác thường thổi đến. Chỉ trong thoáng chốc cả một bầu trời về chiều trở nên đen kịt. Rồi những tia chớp cứ tiếp tục lóe sáng kèm sau đó là những trảng sấm ì ầm nổi dậy. Ánh chớp như mở màn cho một trò chơi trên biển. Từ Đông sang Tây. Từ Nam qua Bắc. Rồi mưa ào xuống. Rồi gió vẫn vũ. Rồi cả một mặt biển xôn xao chuyển động. Sóng đẩy ghe lên cao. Thân ghe chạm sóng cựa mình đau răng rắc. Tiếng la thất thanh dưới khoang. Nước tràn vào ghe! Con gái anh bưng mặt, méo máo: "Có sao không ba. Con sợ quá, ba ơi...".

Anh bỏ con, nhập vào những người thanh niên tát

nước. Trong khi đó, nước cứ ào vào, không biết từ đâu. Từ trên boong đổ vào hay từ những đường nước do những cơn sóng bổ vào thành ghe quá mạnh. Một cặp vợ chồng trẻ đã dành hai thùng can ôm vào lòng. Cả gia đình chủ tàu quỳ trên boong cầu nguyện. Những bộ quần áo được đem ra thấm dầu đốt tiếp. Tám vải trắng được viết bằng chữ sơn đỏ S.O.S được căng lên bị cuốn thốc bởi những cơn gió mạnh. Vài con tàu sắt khổng lồ thấy hiện từ xa nhưng càng lúc càng mất dần. Chiếc ghe lại chồm lên và hụp xuống giữa lòng biển tối như một con vật điên cuồng say rượu. Chỉ nghe tiếng kinh cầu, và tiếng rống rúc mỗi lần trận sóng bổ mạnh vào thân ghe. Tiếng kinh lại bị át bởi tiếng sóng cuồng nộ. Trong sự tuyệt vọng ấy, chỉ có mỗi một mình anh là đứng thẳng. Như ngày nào anh đứng thẳng trên chiến trường. Cổ họng anh khan, anh gào, thét, thúc giục đám thanh niên. Và họ tát cuồng điên. Và cũng nhờ vậy, chiếc ghe mới bình yên sau nửa giờ vật lộn cùng cơn bão biển.

oOo

Đến ngày thứ ba, tàu bị hải tặc tấn công. Những tên hải tặc trơ mắt lưng nhầy nhựa mồ hôi bóng lường. Chúng nhảy rầm rập trên boong. Chúng vung những lưỡi dao, mã tấu. Chúng tru gào. Chúng lỏa lồ man rợ. Chúng cầm những trái lựu đạn như sẵn sàng rút chốt. Và cả con thuyền nín thình thất đắm nhìn chúng hả hê ăn thịt uống máu... Thanh niên bó tay. Người lớn cúi đầu nhẫn nhục... Và một tên đã nhào tới đưa con gái của Minh. Minh kéo con về phía sau. Và anh đứng chắn ngang cản đường lũ quỉ. Rõ ràng có một tiếng gọi bắt một người cha phải vùng dậy hành động để bảo vệ con mình. Anh thét như nổ tung cả phổi. Anh nhào tới, bất ngờ, dùng hai bàn tay chụp lấy cổ họng thằng cướp. Thằng cướp bị ngã nhào, nằm gục xuống, và mắt trợn trừng. Rồi anh chụp lấy cái chai xì dầu, đập bẻ đứt, dí vào mặt nó. Nhưng một đứa khác đã đâm trúng anh, trúng ngay chỗ huyệt. Anh gục ngay xuống khoang tàu. Anh gục ngay trước mắt đứa con gái của anh. Anh gục ngay trước những người bắt lượm vì sợ hãi. Đại úy Minh đã chết ngay trên bờ đất của sự sống.

Danh ngôn - Lời hay ý đẹp

- *Khi bạn ý thức được mình là người khiêm tốn nghĩa là bạn không còn khiêm tốn nữa.*
- *Happiness in marriage is entirely a matter of chance. Hạnh phúc trong hôn nhân hoàn toàn là vấn đề may rủi.*

Những Người Bị “Ma” Đuổi

Nguyễn Nhung

Cả khu chung cư này ai cũng biết hẳn là một thằng dở hơi, bởi suốt ngày hẳn chỉ ngửa mặt nhìn trời rồi cười một mình. Nụ cười ấy bí ẩn như nụ cười của nàng Mona Lisa, tuy không đẹp như vậy nhưng khó hiểu lắm, vì chả ai biết hẳn nghĩ gì mà cứ nhìn trời cười mãi. Tuy vậy, bên cạnh nhà hẳn lại có một người hàng xóm rất đặc biệt, đến nỗi hẳn suốt ngày tưởng tượng về ông ta là một nhân vật chính trong câu chuyện “Những Người Bị Ma Đuổi”.

Ông là một nhân vật thật bận rộn, sự tất bật ấy hiện rõ ra ngoài nét mặt và tướng đi. Hai nhà ở gần nhau, buổi sáng khi bình minh thức dậy, hẳn thông thả ra hiên ngồi nghe chim hót là ông bị ma đuổi cũng hối hả đi làm với dáng vẻ vội vã. Ông làm gì hẳn không biết nhưng cách phục sức rất tề chỉnh, hôm nào nóng ông vẫn áo sơ mi tay dài, cà vạt thắt lỏng lẻo như sợi dây treo cổ, khiến khuôn mặt ửng đỏ lên như bị ngạt thở. Khổ, cái gì chứ thân ông khổ là cái chắt giữa cái nóng của mùa hè hàng 100 độ.

Nhìn bề ngoài của ông hàng xóm hẳn đã mệt bã người, nhất là hôm nào ông mặt trời lên phơi phơi báo hiệu một ngày nắng to. Hẳn thương ông quá, cả thân hình phì nộn bị giam hãm trong mớ áo quần, đôi giày da bóng loáng bó đôi chân. Đấy chỉ là nói về sự tù hãm của thân thể, chứ tâm hồn ông mà cũng bị tù hãm như thế không hiểu ông ta còn tội nghiệp tới đâu.

Ra khỏi nhà là ông ta vội vã. Lên xe. Đóng cửa. Lúc ấy mà phải nói chuyện với ai là ông không ngớt gờ tay nhìn đồng hồ. Ai chả biết thì giờ là vàng bạc, cung cách ấy cho người đối diện biết ông cũng là nhân vật quan trọng, cuộc sống rất bận rộn và người kia phải biết ngưng câu chuyện để ông còn lo việc khác. Ông có vẻ như người đang bận khoản nhiều vấn đề lớn cho cuộc đời và xã hội, hình như cả bộ não cũng đã bị cuốn hút theo cái guồng ma quỷ bận bịu ấy, có lúc nào ông ta được thanh thoi.

Hẳn lại tưởng tượng tiếp. Có thể hôm ấy ông ta phải chủ tọa một buổi họp quan trọng, chung quanh có những ống kính chĩa vào nhaoang nhaoáng ánh đèn. Sáng hôm ấy, dù bận đến đâu con người này cũng không thể không chú ý đến dung nhan của mình, những sợi tóc còn lại trên mảng đầu thừa thớt, được chải lại cẩn thận che bớt phần trán hói quá rộng, biểu tượng cho sự thông thái mà cũng là dấu hiệu của tuổi già. Hẳn hình dung đêm qua ông còn bị mất ngủ để soạn bài diễn văn phải đọc hôm nay, gạch xóa những chữ thừa và thêm vào những câu thật ý nghĩa cho nổi bật những điều ông cần sáng tỏ. Cái khoan khoái của đũa trẻ vào ngày Tết đốt một phong pháo tiêu, lâu lâu lại được nghe tiếng “đùng” của quả pháo đại, chắc cảm giác sung sướng của ông bận rộn cũng y như vậy. Lắm khi

ông cũng giật mình thon thót vì phát hiện ra một câu viết không rõ nghĩa, khiến kẻ nào đó có tính “vạch lá tìm sâu” phê phán, ông dễ bị phê là mất lập trường như chơi.

Sơ sơ chỉ có một bài diễn văn mà ông ta đã khổ như thế, chưa kể còn nhiều thứ ràng buộc xung quanh, khiến hẳn thấy ông ta như bị đóng khung trong những chấn song nhà tù của sự bận rộn. Lạ lùng cho những thứ tự do kỳ cục đó, ngay như quả tim khi đập loạn xạ lên vì sự xúc cảm nào đó, thì quả tim đó cũng không nên tự do đập loạn đả lên như vậy dưới mắt nhìn tai nghe của vị thầy thuốc.

Hẳn lại lan man phân tích người bị ma đuổi qua vài khía cạnh khác, ở một người có lối sống như vậy thì hôn nhân và tình yêu chắc chỉ là ngày hai bữa cơm và một mụ vợ lắm điều. Còn lâu ông ta mới có tự do và thoát khỏi cái chấn song vô hình đó, mặc dù lúc nào ông ta cũng hò hét hai chữ “tự do”, thích duy trì cái vàng hào quang giả tạm bao quanh mình trước đám đông. Biết đâu ông ta đã chả từng thêm thường những phút giây thanh thoi, bên cạnh một người đàn bà biết thủ thỉ những lời êm ái, những vuốt ve thật đúng lúc cho thư giãn tâm hồn. Hẳn lại nhớ cái quắc mắt của bà vợ ông bị ma đuổi, lúc ấy ông vọt lẹ như bị ma đuổi thật, khi bà vợ đuổi theo chồng ra tận cửa, tiếng cánh cửa đập thật mạnh làm rung rinh nhà hàng xóm chỉ là một phản kháng yếu ớt khi ông ta không làm gì được mụ vợ lắm điều kia.

Ông ta hầm hừ, càu nhàu trong cuống họng, leo lên xe, đóng cửa, chiếc xe hộc lên giật dữ rồi lao đi mang theo bao nỗi bức dọc của ông đến sở làm. Ngày hôm ấy là một ngày khốn nạn cho lũ nhân viên dưới quyền ông nếu ông là một ông chủ, ông sẽ trút cái đau khổ của ông lên đầu những kẻ bất hạnh đó.

Rồi như một thứ dây chuyền, ngày hôm ấy sau khi tan sở, đám nhân viên lại mang theo nỗi bức dọc trút lên đầu vợ con, một thứ bệnh dịch không tên nhưng kết quả bao nhiêu người phải hứng chịu. Anh nhân viên có gia đình, nếu cảnh ấy tái diễn mãi có thể đưa đến sự đổ vỡ cho gia đình anh ta, gã độc thân sẽ ủ rũ không còn cảm thấy yêu đời nữa, và biết đâu anh ta đang nghĩ đến chuyện đi “apply” một chỗ khác. Tai hại như thế sẽ xảy ra ở một người lãnh đạo kém tài đức, kết quả thảm hại biết là chừng nào.

Thiệt tình thì ông ta chả có tự do gì cả, đấy là điều mà hẳn, một người hàng xóm dở hơi quan tâm nhất, đang tìm một giải pháp cho ông bị ma đuổi, muốn làm luận án bảo vệ hai chữ tự do cho một người tỉnh táo, cuộc đời luôn bận rộn không có những giây phút thanh thoi kể cả trong giấc mơ. Phải đấy, một người đầy những lo âu tất bật, đối chọi với cuộc đời muôn mặt như ông này thì ngay cả giấc mơ cũng vẫn bị ma đuổi, khó tìm được một giấc mộng đẹp hay một giấc ngủ sảng khoái của một thằng dở hơi vô danh tiểu tốt, nhìn đời như bóng mây lững lờ

bay qua tầm mắt , xem ra chưa chắc ai đã sướng hơn ai!

Rồi hẳn lại tưởng tượng thêm những thứ ông ta bị tước đoạt mà thương đứt ruột. Hôm nào đó hai vợ chồng ông bị ma đuổi cần phải chủ tọa một buổi tiệc quan trọng, có nhiều nhân vật tên tuổi nên cần có mẹ vợ đi theo để làm cảnh ông ta còn khổ sở thế nào. Ông ma đuổi sẽ phải biết kiên nhẫn chờ đợi bà vợ trong nhiều giờ mà không dám nói ra những lời gắt gỏng, sự bế tắc ấy sẽ dồn hơi ứ đầy lồng ngực khi bà ta nhăn nha thay mấy lần váy áo, đeo hết chuỗi vòng này lại đến chuỗi vòng kia, cái xác tay cũng phải chọn lựa cẩn thận, cứ mặc vào tháo ra uốn éo trước tấm gương mặc cho ông bị ma đuổi thờ dài thườn thọt. Giá ở chỗ khác ông đã hét toang toang lên rồi, chưa kể lát nữa đây khi xuất hiện trước đám đông, ông sẽ phải đi đứng lật bật của một người luôn bị ma đuổi đằng sau lưng à, thật khổ cho ông quá!

Lại nữa, nếu hôm ấy vì sung sướng quá, ông ta có thể bộc lộ quá độ sự vui tính của mình khi cười cợt với vài phụ nữ có phần trẻ đẹp hơn vợ ông, chắc hẳn đêm ấy sẽ là đêm bất hạnh cho một người đàn ông đã có vợ. Hẳn tưởng tượng giọng bà vợ như rút da rút thịt:

“Gớm, hôm nay phờn nhĩ, anh nói chuyện với con mẹ nào đấy, cười gì mà híp cả mắt lại.”

Ông pha trò chống chế:

“Không cười thì khóc à? Thì em cũng đứng đấy, anh có làm gì khuất tất đâu.”

Đúng là không có gì khuất tất, nhưng với vợ ông thì khó chịu lắm. Bà mĩa mai:

“Nhìn bản mặt anh là người ta cũng biết bụng anh nghĩ gì, trông cứ ngứa cả mắt.”

Ông nghĩ bụng, đúng là mẹ vợ tinh thật, nhưng còn lâu mới biết ông nghĩ gì trong bụng, ông giả lả cho vợ vui lòng:

“Khó tính thế cưng, giữa quần chúng và đám đông mẹ cười của lãnh tụ chỉ là giả, chỉ mình em anh mới cười thật thôi...”

Hẳn lại hình dung ra mẹ cười của ông ta, cười không ra cười khóc không ra khóc cho nên vì vậy nó lại méo xẹo đi. Bà vợ có vẻ hài lòng vì câu phỉnh nịnh của chồng, đấy là nghệ thuật sống của một người biết sống, biết đóng tròn một vai kịch. Nếu bà ta mở banh được lòng ông chồng ra để biết ông nghĩ gì, ao ước gì, nếu là một người can đảm bà ta sẽ đâm cho ông một dao lút cán, và ở một người ủy mị, bi quan bà ta sẽ không ngại gì đâm đầu xuống sông tự vẫn.

Ông hàng xóm còn nhiều thứ bị kiềm tỏa lắm lắm, như khi dùng điện thoại để nói chuyện với một người đồng chí hướng ở phương xa, bà ngấm ngấm nhìn ông , sau những lời chỉ chiết như siết vào cuống họng:

“Nói gì mà dai như đĩa, chỉ ăn không ngòi rồi nghĩ vẫn nghĩ vợ mà sinh lắm chuyện ...”

Khổ thân ông, ông có ăn không ngòi rồi đâu, ông cày thấy cha thấy mẹ, ông vắt giò lên cổ như bị ma đuổi toàn những chuyện không đâu, đầu vợ ông bé như hạt tằm làm sao hiểu nổi nỗi ưu tư đó.

“Này, tôi nói cho ông biết, một con én không làm nổi mùa xuân đâu ...”

Quá quắt lắm, nhưng ông cũng nhẫn nhịn giảng giải:

“Biết vậy, nhưng không có én thì người ta đâu biết là mùa xuân đã tới...”

Bà vợ phá lên cười, lối bỡn cợt làm tổn thương không nhỏ:

“Điều hâu, quạ, chim sẽ bay đầy trời, anh nào cũng bảo mình đại diện cho mùa xuân, trời đất này cứ loạn cào cào cả lên.”

Ấy, cứ kiểu đối thoại dấm dản như thế làm ông tức điên người, giá phải một tên vô lại nào đó thì đừng hòng ngòi yên với ông, ông sẽ chửi cho đến chừng nào cảm họng mới thôi. Khổ thay cho một con người luôn thấy cuộc đời bị những con ma đuổi theo, nét mặt lúc nào cũng cau có buồn phiền khiến tự nhiên già đi trước tuổi. Riêng đối với mẹ vợ ngang ngược kia thì cái tự do thứ nhất trong đời ông đã bị tước đoạt mất rồi, nếu không đầu hàng ngay từ phút ấy nó sẽ nổ tung ra tạc đạn, ông sẽ không còn mặt mũi nào đứng vững trên cõi đời này nữa. Người ta không hề tội nghiệp ông như hẳn tội nghiệp ông, bao nhiêu tội lỗi sẽ được đổ lên đầu ông tức khắc, kẻ bị bạo hành là ông chứ không phải vợ ông, nhưng con mắt cuộc đời ít khi nào khoan nhượng cho một người đàn ông vì đàn bà luôn luôn được gọi là phái yếu.

Nếu phân tích kỹ, kẻ yếu ớt cần được bảo vệ là ông hàng xóm, khi ông muốn bút sơi dây xiềng đó nhưng đâu có nghĩa là ông được tự do. Hẳn cho ông có quyền chọn lựa, giữa sự tù ngục cho một người là vợ ông ta, với một vòng tròn tù ngục của đám đông ngoài kia, cái nào dễ chịu hơn?

Lại nói đến lũ con ông hàng xóm, tiêu biểu cho thế hệ trẻ Á Đông nhưng lại được đóng nhãn hiệu USA, khi ông bố đang hô hào một cuộc cách mạng trở về nguồn, thì lũ con ông cứ ngược nguồn mà đi ra, cho nên ông vẫn bị một cú sốc khá nặng khi muốn bảo tồn một cái gì đó. Nếu là hẳn, hẳn sẽ ngồi xuống khiêm nhượng đón nhận những lời chỉ trích sai lầm

trong quá khứ, chấp nhận những thay đổi tốt đẹp trong hiện tại, đưa ra những ý kiến mới mẻ để xây dựng tương lai thì đâu có xảy ra cảnh “trông đánh xuôi, kèn thổi ngược” như thế. Khốn khổ ông cứ nhất định cho là mình đúng, nên khi bị bà vợ trấn áp ông quay ra đàn áp lũ con theo lối dây chuyền xưa như trái đất, nghĩa là vẫn duy trì cái bảo thủ ăn sâu vào xương tủy. Vậy mà ông cho là mình đã thay đổi, có khác nào đem ghép một vỏ tuồng cũ vào một bức phong mới, rồi bảo là mình thay đổi. Tuồng xưa tích cũ cũ mèm, lũ nhỏ không chấp nhận cũng đúng, và vợ ông nó chửi cho là phải.

Trong vấn đề này hẳn nghĩ sâu xa lắm. Nhìn từ bình diện quốc gia cho đến hạ tầng cơ sở là gia đình, rồi chót bệt là bản thân thì hoàn toàn cái này mâu thuẫn với cái kia, khiến cục diện càng thêm rối rắm. Nhìn chung thì vấn đề đã sáng tỏ và dễ giải quyết, chưa biết cách nào để bày tỏ cho ông hàng xóm bị ma đuổi hiểu thấu đáo thì ông ta lại dành cho hẳn ánh mắt thương hại, thỉnh thoảng có hỏi vài câu, dành cho đôi ba phút hân hạnh thì lại cười cợt, như ban ân huệ cho một kẻ bần cùng tội nghiệp. Trong khi đó hẳn luôn luôn nhìn ông với ánh mắt xót xa của một kẻ có tấm lòng, biết rung động, biết ưu tư trước cái khổ của đồng loại.

Biết là ai sướng ai khổ nhỉ, không hiểu tại sao nhìn bề ngoài của hẳn người nông nổi cứ nghĩ là hẳn khổ. Bao nhiêu điều trần trở trong tâm hồn hẳn, ngay cả sự sáng tạo của Thượng Đế đã là một bất công cho con người, khi màu sắc đã không đồng đều sáng sủa trên màu da, rồi qua những trang lịch sử thê thảm của nhân loại, hẳn mới thấy con người vô địch về sự kỳ thị. Hẳn là một người điên, dở hơi, rồ, tưng tửng, nhưng bù vào đấy tâm hồn hẳn có cái nhìn rộng rãi và khoan dung với tất cả, khi hẳn cố gắng tìm cách phát huy những cái tốt đẹp, và quên đi những khiếm khuyết trên con người và mọi loài vốn đã không thể nào toàn vẹn.

Thật tội nghiệp cho ông hàng xóm bị ma đuổi. Ông ta và bà vợ như hai người mù cùng đi một con đường, quờ quạng hai cây gậy để rồi thật sự không hề nhìn thấy điều gì ở trước mặt.

Phần đông những người đàn bà đoan chính là những kho tàng bí mật, chỉ được gìn giữ chắc chắn khi không có ai biết tìm đến

(La Rochefoucauld)

Thất Thời, Thất Nghiệp

Nguyễn Nhung

Ông bị thất nghiệp rồi, điều linh cảm mơ hồ đã thành sự thật khi buổi sáng mới lò mò vào hăng. Còn sớm chán, ông vào Internet đọc Email mỗi ngày như thói quen, đang ngấu nghiến đọc vội để chuẩn bị đến giờ làm thì một đồng nghiệp đi ngang vỗ mạnh lên vai:

" Thôi, hôm nay tha hồ về nhà mà lướt Net. Hay gì chưa? Có tên ông trong danh sách được về nhà "ngồi chơi xơi nước" đấy."

Chẳng biết hẳn nói chơi hay thiệt, tin này làm ông giật bắn cả người. Thế mà là chuyện thật, năm ngoái người ta đã xôn xao bàn tán, nhưng tính chủ quan là chuyện ấy chỉ xảy ra cho người khác, nên ông vẫn "bình chân như vại" vì nghĩ mình làm việc lâu năm, tay nghề giỏi bậc thầy, hăng chỉ cho nghĩ việc những "cụ" vượt qua tuổi hưu mà chưa chịu nghĩ là mình mất sức lao động, hay bộn tay mơ mới chấp chững vào nghề.

Thế là thất nghiệp thật, ở nhà chơi không cứ buồn rữ cả chân tay. Ông có định thất nghiệp đâu, nhưng việc ấy tự nhiên nó tới thì cứ tới. Y như cái ngày khốn nạn năm bảy mươi lăm, ông cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bị giải ngũ ngang xương, thế mà bước qua tháng Năm năm ấy thì đương nhiên cũng bị giải ngũ.

Thằng bạn ông tinh thần chiến đấu kém, chỉ mong hòa bình để ở nhà "đuổi gà" cho vợ. Năm ấy thấy tình hình căng thẳng, nó đi tìm lão thầy bói để đoán hộ đường công danh sự nghiệp. Lão thầy bói ấy tài lắm, không mù nhưng vẫn đeo đôi kính đen. Lão bảo bạn ông xòe bàn tay, rồi lấy một tờ giấy ghi mấy con số, xem đi xem lại, thầy phán một câu xanh rờn:

" Chỉ nội năm nay, cậu đương nhiên giải ngũ."

Ông bạn vàng hí hửng về rí tai mọi người, thế là lũ lướt một bọn rủ nhau đi cúng tiền cho thầy bói ăn, anh nào anh nấy ra về cũng vui như Tết. Hòa bình là cái chắc, quân đội chỉ cần cho nhu cầu chiến tranh, một mai hòa bình, giã từ vũ khí về quê lập vườn, ngồi vui hưởng cảnh thái bình thịnh trị.

Lão thầy bói nói thánh thật, hay là cả bọn bạn bè ông đều ngây thơ tin rằng đã tới lúc "bất chiến tự nhiên thành". Đúng là một lũ ngây thơ, thầy bói là một tay phản chiến hạng nặng làm nản lòng chiến sĩ, sau này khi đi tù, ông đã nghiệm ra điều ấy đúng mười năm ăn bo bo và khoai lang, khoai mì mòn cả răng.

Đấy là chuyện ngày xưa, còn chuyện thất nghiệp của ông bây giờ là do tội khủng bố gây ra, rồi chiến tranh chống khủng bố lan rộng, tiền tỉ đóng thuế của dân chúng đổ theo bom, đạn. Đổ một lúc hai cái nhà

to nổi tiếng thế giới, sau đó thì kéo theo hàng loạt những công ty và hãng xưởng đua nhau giảm bớt công nhân, ông ở tuổi tròn tròn sáu mươi kéo lê theo đũa kinh tế để đến hôm nay mới đến lượt về nhà nằm khểnh xem TV. Giữa nơi đồng người hay với bọn đàn em một thuở, ông luôn cho mình thuộc hàng tiền bối kinh nghiệm đầy mình, xứng đáng lên hàng "Cụ", khi mất việc rồi tự nhiên ông lại nghĩ : sáu mươi đâu đã gọi là già, vẫn còn làm việc được, dù tóc có thưa thớt và răng cái còn cái mất, so với các lão tướng bên nhà ông vẫn còn phong độ. Thằng con lớn an ủi bố:

"Từ ngày qua đây đến giờ, bố cày suốt. Thôi được dịp nghỉ ngơi, ở nhà trông hộ con mấy đứa cháu., Với lại những người có tuổi cũng nên nghỉ sớm để nhường chỗ cho đám trẻ, học mờ mắt mà khi ra trường tìm mãi không ra việc. Như tuổi con chẳng hạn, mất việc lúc này là kẹt thiệt, đầu tư vô mấy đứa nhỏ chưa biết tương lai thế nào, chỉ thấy bây giờ lo tướt khói."

Vợ ông nghe cha con nói chuyện cũng ngửa miệng góp vô:

" Thôi thì "liệu cơm gắp mắm" chứ có gì mà lo, có nỗi khổ nào bằng năm 75 cha ở tù, con một lũ lau nhau , trong túi không có đồng xu mà rồi ai cũng sống nhăn đến bây giờ, sóng đánh đến đâu thì thuyền neo đến đó con ạ."

Nó nói cũng phải, mười mấy năm nay ông đi cày đóng thuế học xi dầu cho mấy người ăn trợ cấp hưởng, như thế là bất hợp lý. Nhưng có ở nhà chơi với cháu mấy hôm liền tiếp ông mới thấy còn mệt bằng năm lần đi làm, vì chúng nó một lũ lâu lâu bằng nhau, chưa đứa nào khôn hẳn, hét rát cả họng vẫn không ăn thua. Ông phục bà lắm, thế mới biết cái chịu đựng của đàn bà Việt Nam. Ông bảo bà:

" Thôi, mai tôi phải đi tìm việc , chứ mang tiếng ở nhà mà chả nghĩ ngơi được bao nhiêu. Chán lắm!"
Bà bần khoản hỏi ông đầy về giễu cợt:

" Ai mượn ông bây giờ? Xem ở Bưu Điện có cần người dán tem thư thì ra đấy mà xin việc."
Ông nhếch mép cười nhạt:

" Cả bà cũng khinh thường thằng già này. Để rồi bà xem, việc nhiều tiền thì hiếm chứ mấy cái lặt vặt thiếu gì."
Bà khuyên ông:

" Ngồi chơi mát ăn bát vàng không muốn, lại cứ thích cực thân. Hay là làm hãng lau nước đá vậy?"
Biết bà hay trêu ghẹo ông chồng già, vì từ xưa tới nay hai vợ chồng vốn khắc khẩu. Tự họ trêu ghẹo nhau để sinh tội, chứ có ai bắt họ cãi nhau đâu. Mà thế thật, số ông hình như phải đi ra khỏi nhà mới khá. Thời chinh chiến, nếu ông cứ ở nhà " ăn quần

cối xay" thì làm gì quân đội có những người hùng. Ông đánh giặc cừ thật, bị giải ngũ ngang xương là tại cái " vận nước" nó tới hồi mạt vận, chứ cứ thử hai thằng đánh ngang sức nhau, ông đâu có chịu thua.

Ngày xưa lúc còn trong quân ngũ, ông đi biệt để vợ ở nhà với lũ con. Cứ mỗi chuyến về phép là vợ ông lại mang bầu, rồi tự động đẻ đái lo liệu một mình, ông đâu có biết thế nào là cảnh " vượt cạn " của phụ nữ. Sau ngày đương nhiên giải ngũ ấy, ông cũng đương nhiên đi ở tù, bạn bè ông có một số thoát được ra nước ngoài năm bảy mươi lăm, chắc là đương nhiên có số xuất ngoại. Lần đi tù này ông xa nhà đúng mười niên, khi về thằng con út " mót " được kỳ phép cuối cùng trong đời lính đã lên mười tuổi, đưa con gái lớn đã biết ra chợ giúp mẹ buôn chui bán nhủi . "Thế chiến quốc, thế xuân thu, gặp thời thế, thế thời phải thế", ông cố nghĩ vậy để đừng bỏ nhà lên rừng ở với khỉ.

Không chỉ vì sợ lũ cháu nghịch như giặc mà ông quyết đi tìm việc, ngay cả chuyện ở nhà với vợ một ngày trọn vẹn cũng làm ông nản chí anh hùng. Bà nói lảm lảm, miệng quang quác suốt ngày như một mụ gà mái lảm điếu. Ông nghĩ vậy chứ không dám nói ra miệng, cũng chỉ vì một lần "trà dư tửu hậu" của lũ đàn ông, điều ví von ấy đã khiến ông bị bà sỉ vả là một lão gà trống vô tích sự. Khiếp quá cho cái miệng đàn bà, nhưng cũng chả sai tí nào, ông cũng thấy lão gà trống quả vô tâm lắm, cứ " xong việc" là lão ta nhảy tót lên nóc chuồng để te te gáy, mặc kệ lũ gà mái với mấy con gà con. " Nói có sách, mách có chứng", chưa bao giờ ông thấy gà trống dẫn gà con đi kiếm ăn, nhưng lão cũng rất hào hoa khi tìm được một con giun, con dế, sẽ không ngại gì gọi lũ mái tơ đến để "share" với nhau chút của ngon.

* * *

Thế là ông long lên đi tìm việc, dù mới chỉ ăn tiền thất nghiệp được ba tháng. Ba tháng ở nhà đi ra đi vào ông thờ dài sườn sượt, nhớ lạ lùng tiếng chạy rì rì khi đứng máy, thềm ngửi mùi dầu nhớt và tiếng cười nói xôn xao của những người bạn đồng nghiệp. Cả một bọn lớn tuổi được cho nghỉ trước, sau đến mấy tay trẻ hơn. Lúc đầu ai cũng có vẻ lạc quan, công việc xuống chỉ độ ít lâu, chừng giải quyết xong thì kinh tế lại phục hồi, lúc ấy tha hồ mà làm "over-time".

Nhưng mãi cũng chả thấy khả quan hơn, kinh tế cứ tiếp tục xuống, y như chiếc quan tài được hạ xuống lòng đất là nằm đấy chứ làm gì người chết có khả năng ngồi dậy được. Bây giờ ông không hy vọng gì kiếm được chỗ nào khá hơn chỗ cũ, dù những việc vợ v?n có đấy nhưng nặng nhọc quá không hợp khả năng, bây giờ ông lại thương cho người chủ hãng với lỗi làm việc dễ dãi đối với công nhân, thế mà nhiều người vẫn dài họng ra chê bai, bây giờ mất việc mới thấy tiếc hùi hụi. Hôm đầu tiên, ông vui vẻ mặc quần áo đi từ sáng sớm, mãi đến trưa mới về ăn cơm. Thấy ông mặt mũi bơ phờ, bà hỏi:

"Sao, có chỗ nào nó nhận chưa?"

Ông chán nản lắc đầu:

"Có một chỗ, mới vào "apply" là nó gọi phỏng vấn ngay, nhưng nó bảo sẽ gọi tới báo sau."

Bà nhếch mép cười mai mỉa:

"Mỹ mà, chết đến đít nó vẫn lịch sự, chúng tôi sẽ thông báo tới ông có nghĩa là thôi ông về mà ngủ đi cho được việc."

Ông tiếp tục câu chuyện:

"Còn một chỗ nữa lương bổng khá, không nặng nhọc nhưng trèo cao quá không kham nổi."

Bà lại cười trêu ông:

"Việc gì thế? Chắc lại lau cửa kính cho mấy cái cao ốc phải không?"

Ông tủm tỉm cười:

"Bà này nói như Thánh. Hồi ấy nhằm nhò gì ba cái lẻ tẻ ấy, thế mà bây giờ già, cứ trèo cao là run, lại còn chóng mặt nữa . . ."

Bà quay đi nói nhỏ nhỏ một mình:

"Đã bảo hết thời rồi mà. . ."

Rồi bà nói to lên cho ông nghe:

"Ừ, biết lượng sức mình thế là tốt, không như nhiều người leo hết thang rồi mà cứ muốn leo nữa, thế là lộn đầu xuống đất."

Ngày hôm sau ông lại dậy từ sáng sớm, uống xong ly cà phê nóng ông mặc quần áo tề chỉnh đi kiếm việc làm. Bà nhìn ông ra xe mà lắc đầu ngao ngán, đúng là ông lão chân hay đi phải ở nhà sinh cuồng căng. Đến trưa thì ông về ăn cơm, mặt buồn thiu buồn thiu. Bà hỏi:

"Sao? Có gì lạ không?"

Ông cười, nhưng cái miệng như méu xệch đi, trông khổ thân lắm. Mặt ông lại nhăn nhăn khiến bà hốt hoảng:

"Sao thế?"

"Cái chân."

"Cái chân làm sao?"

Ông cúi xuống bóp bóp cái chân đau:

"Cái chân nó đau. Hôm nay thì họ cần một chân "clean-up", nhưng mà cái chân nó lại đau, chán thật."

Bà dọn cơm cho ông ăn, lấy thuốc cho ông uống, nói nhỏ nhỏ một mình:

"Đã bảo hết thời rồi mà."

Đang ăn cơm, ông lại há miệng ra nhăn nhó. Bà lại hỏi:

"Sao thế?"

Ông ngừng nhai, uống một ngụm nước nóng:

"Cái răng."

"Cái răng làm sao?"

"Cái răng tự nhiên nó muốn tuột ra, bởi vậy hễ ăn gì cứng nó lại cộm lên, đau muốn chết."

Bà nhìn ông tội nghiệp:

"Vậy mà cứ long lên sòng sọc để đi tìm việc làm, ở nhà dẫn cháu đi công viên không thích hơn à?"

Ông gất:

"Khốn nỗi, chân căng thế này không chạy theo chúng nó được."

Bà cười:

"Thế mà họ cứ bảo đàn bà chúng tôi vô tích sự. Chỉ chạy theo mấy đứa nhỏ quanh quanh trong nhà, cũng bằng mấy lần "éch xơ sai" ngoài đường."

Biết bà lại sắp kể công và gây sự, vì đó là cái "khắc khẩu" thường xảy ra khi vợ chồng ngồi nói chuyện với nhau, chỉ câu trước câu sau là thế nào cũng có chuyện. Ăn xong, ông bỏ ra ngoài sân, xem mấy chậu kim quất quả đã hươm hươm chín. Mùa đông năm nay lạnh hơn những năm trước, nên hoa đào hoa mai chẳng thấy trổ hoa, hay là cây cỏ cũng có linh tính mà không chịu toét miệng cười như mỗi năm trời sang Xuân, vì thế mà tuy nhà nào cũng ăn Tết, nhưng không khí dường như vẫn buồn buồn thế nào ấy. Năm nay ông chẵn sáu chục cái tuổi Tây, còn tuổi Ta phải cộng thêm một tuổi nữa. Sáu mươi với mấy ông "ăn trên ngồi trước" thì chưa già, còn về được Việt Nam kiếm bồ nhí, nhưng ông mất mẹ nó mười niên trong tù, sức khỏe suy kiệt cho nên trông vẫn già hơn tuổi. Dạo này cái chân lại trở chứng, lăm lăm đau không nhắc lên được, ông ngẫm nghĩ bản thân mình cũng suy thoái, trách chi thế giới càng đông người, quả đất càng lúc càng già cũng sinh lắm chuyện, chỗ này động đất, chỗ kia lụt lội, nơi nào cũng lãnh đủ.

Buổi trưa, ông khập khiễng đi ra đường chờ xe "school-bus", đón hai đứa cháu học Mẫu giáo có nửa ngày sắp về, thay cho bà đang dọn dẹp trong bếp. Một chốc, ba ông cháu đã kéo nhau về, hai đứa nhỏ vừa đi vừa chạy, vừa nắm tay ông mà kéo, mặc cho ông vừa đi vừa nhăn. Bà đã làm xong việc nhà bếp, chạy ra mừng cháu:

"Khéo ngã ông nội bây giờ."

Dắt cháu vào nhà, bà không quên ngoái ra nói với ông:

"Trên hội già họ đang cần một chân xoa mặt chườm đấy, ông có muốn thì lên đấy mà xin việc."

Quốc nạn 30-04-1975

Bùi Văn Đổ

Phải nói là quốc nạn đối với dân tộc Việt Nam, vì dân tộc với một số dân cư, có hình thể hình cong chữ S được định vị trên một vùng đất của địa cầu; trên đó có những con người, tốt có, xấu có, đã bị đảo lộn, rối loạn gần một thế kỷ qua, người gây nên cảnh đảo điên, loạn lạc, nòi da nấu thịt đó lại chính là những người thuộc dân tộc này, Hồ Chí Minh và đảng CSVN. Chỉ vì một cá nhân, một nhóm người mang mộng bá chủ thiên hạ muốn cầm đầu, mà chưa đủ khôn ngoan, chưa phân biệt được dã tâm của những kẻ chuyên môn đi xâm lăng, những kẻ ý thể mình mạnh trên hành tinh này, họ muốn làm bá chủ những dân tộc nhược tiểu, đã xúi bèn này, dụ dỗ bên kia, như mỗi để cho những dân tộc hiền hòa, bé nhỏ như Việt Nam lâm vào cảnh nội chiến, chia cắt Nam Bắc để dân hai miền hằn thù, đánh nhau gây nên cảnh nội chiến không phải một ngày, một tháng, một năm một thập kỷ mà là gần một thế kỷ qua.

Sau ngày 30-04-1975, miền Nam bị bức tử như lịch sử đã viết, người dân Việt cả hai miền phải trốn thoát chế độ Cộng Sản, vì chế độ này kinh khiếp quá, kinh khiếp, dã man đến nỗi ngay từ cái nôi của nó là Liên Xô cũng đành xóa sổ chế độ này từ năm 1998. Nhưng còn một số quốc gia vừa cuồng tín, vừa ngu muội vẫn bị lừa phỉnh ôm chặt chủ nghĩa ấy. Cũng do bọn lãnh đạo đảng CSVN vì tham quyền cố vị, đã chiếm được rồi, bỏ thì mất hết quyền lợi, chức tước nên cố bám, và bám thật chặt, mặc cho dân chúng trong nước cơ cực đến độ nào, miễn là ta có quyền lực.

Thực tế, bị phiêu bạt ở nước người gần 40 năm qua, đã đủ thời gian để người Việt phải lưu lạc học hỏi, thám thía lòng ham muốn của các siêu cường quốc, các thể chế chính trị ở những nước có tiếng là văn minh tiên tiến nhất nhì trên hoàn cầu. Họ như thế nào, thực tế phũ phàng ra sao? Hay họ cũng chỉ vì lợi nhuận, quyền lợi của quốc gia họ mà gây chiến tranh, tang tóc cho các dân tộc khác, nhỏ bé, yếu kém hơn họ về mọi mặt như: vật chất, tinh thần. Bởi vì sau gần 40 năm ở Mỹ, với số người Việt khoảng 2 triệu người, phần lớn là người có liên hệ đến chế độ VNCH, hầu như các cận thân của chế độ VNCH đều chạy đến Mỹ, và do Mỹ là chủ động nên phải ra tay cứu giúp, mà theo người thường thì cho là nghĩa hiệp. Nhưng người hiểu xa hơn thì hẳn nhiên không nghĩ như vậy.

Có những người ở Mỹ đã lâu năm, có những người trước năm 1975 đã được gửi đến Mỹ du học, có những người được chính quyền VNCH cử đi Mỹ để tìm hiểu, thương thảo, hay về làm cố vấn cho chính quyền VNCH thời đó, mà hình như họ không học hỏi được điều gì hay, dở của chế độ này. Nhất là về chính trị, để cho cả miền Nam mặc dù theo chủ

nghĩa tư bản, rất chính nghĩa, chống lại chủ nghĩa CS đã bị thất bại. Cái thất bại duy lụy cho đến bây giờ, 40 năm sau, họ viết ra những cuốn sách, những bài viết nói về cái thâm cung bí sử của việc để mất miền Nam thuộc thế giới tự do của Mỹ, chứng minh được rằng sự mạng của họ khi được chính quyền miền Nam VN cử đi Mỹ học, cử đi Mỹ tìm hiểu và thương thảo. Họ đã chẳng hiểu biết gì về lối sinh hoạt ở hậu trường Mỹ. Về giới hạn quyền lực của một vị Tổng Thống Mỹ, về ba cơ quan quyền lực là: Lập Pháp, Tư Pháp và Hành Pháp trong chính quyền Mỹ. Những phong trào phản chiến hồi đó (năm 1965-1975), ảnh hưởng của truyền thông với người dân Mỹ. Việc người Mỹ tích cực có mặt, có quân đội ở các điểm nóng trên thế giới, nhưng chỉ giới hạn thời gian 4 năm hoặc 8 năm của những nhiệm kỳ tổng thống. Người Mỹ khi phải tiêu tốn nhiều tiền bạc, nhân mạng cho các dân tộc khác mà không nhìn thấy triển vọng thì họ sẵn sàng rút, mặc cho những hứa hẹn, những cam kết của các vị Tổng Thống. Vì nếu Tổng Thống muốn mà không được Quốc Hội thông qua thì cũng đành bó tay, chưa kể khi đã thất cử trong một cuộc ứng cử hay tái ứng cử. Đó là kết quả của Miền Nam Việt Nam mất vào tay cộng sản từ ngày 30-04-1975.

Các nhà lãnh đạo của các quốc gia họ luôn có một nhóm chuyên gia làm cố vấn ở bên trong hội trường, để giúp họ lãnh đạo. Những chuyên gia này nên học hỏi ở những quốc gia đã từng thân với Mỹ như: Do Thái, Nhật, Nam Hàn. Thân với Mỹ, là đồng minh của Mỹ nhưng không bị Mỹ buông rơi như VNCH. Bởi họ nắm được tình hình sinh hoạt chính trị của Mỹ.

Cuộc chiến Quốc Cộng của Việt Nam đã tiêu hoa bao nhiêu máu xương của người trẻ, gây ra bao cảnh điêu tàn, đổ vỡ, làm cho bao thế hệ tuổi trẻ Việt Nam hai miền phải khốn khổ, đánh mất tương lai; chưa trưởng thành đã phải bị bắt vào cầm súng bắn lại người đồng chủng, cùng một màu da, cùng tiếng nói, có khi cùng dòng họ, cùng một mẹ sinh ra. Những thực tế, nghiêm trọng và thương đau gần một thế kỷ qua của cả hai miền Nam, Bắc là do những tên mù quáng chỉ biết nịnh bợ, không dám nói thật, những hạng người ấy họ đã hưởng bao bổng lộc của cả hai miền như du học, trốn lính, lính ma, lính kiểng, nhưng vì mê muội, có thể nói là ngu dốt và thiển cận, đến nỗi đến bây giờ mà vẫn chưa nhìn ra, hay mới nhận ra sự dốt nát của mình. Hãy đọc một đệ tử ruột của HCM ngày nào viết (*Bùi Tín đã phải bỏ đảng ty nạn tại Pháp sau 20 năm đã viết khi nhận định về HCM*).

“ Theo nghiên cứu kỹ lưỡng công bằng thì Bác (HCM) đã sai lầm, dẫn dân tộc đi sai đường lạc lối rõ ràng về chính trị, con đường CS Mác-Lenin chuyên chính vô sản độc đảng đã bế tắc hoàn toàn. Nếu quả Bác có tinh thần tự phê bình, Bác đã dễ dàng nhận ra điều đáng tiếc ấy. Bác hãy phủ hộ cho nhóm lãnh đạo Cộng Sản hiện nay thành khẩn nhận ra sai lầm, cùng toàn dân chuyển sang kỷ nguyên

Dân Chủ Đa Nguyên đa đảng trong tinh thần và luật pháp, cùng toàn dân xây dựng hiến pháp dân chủ 2013, bước vào thời kỳ phát triển mới mà thành quả toàn dân sẽ được chung hưởng”.

Quốc nạn Trung Cộng cạnh Việt Nam. Việt Nam và Trung Cộng có chung một biên giới, chúng ta đã bị nước láng giềng này đã từng xâm lăng, đã từng đặt nền đô hộ hàng nghìn năm “*một nghìn năm đô hộ giặc Tàu*”, chúng ta đã bị anh láng giềng phương Bắc dòm ngó, đe dọa, xâm lăng nhiều lần, nhiều cách rất là đê tiện qua sử sách, thế mà vì chủ nghĩa Cộng Sản, Hồ Chí Minh đã nhiều lần nhiều cách, công rấn về giày què cha đất tổ, tên lưu manh HCM chỉ vì tham quyền cố vị, đã mượn đất Tàu, quân Tàu làm bản doanh để thôn tính cả miền Nam Tự Do. Như đã đề cập ở phần trên, không có dân tộc nào yêu mình, giúp mình mà chỉ có những dân tộc ỷ vào sức mạnh của vũ lực, về khoa học tiến trước người, vui thiếu kế hoạch nên đẻ nhiều, đông dân, đã mưu cầu chiếm các lân bang, nhưng trời không còn dung tha cho kẻ ác nhân. Những quốc gia Tây phương như Pháp, Liên xô, Mỹ thực tế thì ở xa chúng ta. Còn Trung Quốc thì kề bên, đã nhiều lần, nhiều cách xâm lăng, còn muốn biến Việt Nam thành một tỉnh của Trung Quốc. Lịch sử đã rành rành mà những con người non dạ như HCM còn muốn mượn tay người Trung Quốc để đặt chủ nghĩa Cộng Sản trên dân tộc chúng ta. Đúng là tên này và đàn em của chúng sẽ muôn đời bị nguyên rủa, sử sách ghi chép chẳng hề quên được.

Người Tàu vì còn kém văn minh hơn nhiều dân tộc ở Tây phương, nên cái lối lừa bịp dân tộc Việt xem ra còn rất ấu trĩ như: muốn cho dân Việt mất mùa thì diệt mèo, mà muốn diệt mèo thì họ xúi dân Trung Quốc đi mua mèo, giá đắt. Hay muốn cho dân không có trâu để cày bừa thì cho người đi mua sừng trâu, đi mua đĩa, đi mua khoai lang, dân Việt ở biên giới giáp Tàu không nghĩ đến những manh lối của người láng giềng, cứ thấy lợi nhuận, bán mèo để có tiền, bán sừng trâu có lợi cả con trâu, chỗ ruộng trồng thì phát triển nuôi đĩa, chỗ cao hơn thì phá lúa trồng khoai. Hậu quả, không có mèo thì chuột sản sinh, chuột phá hại mùa màng, nông dân mất mùa; không có trâu cày ruộng thì thiếu lúa, bỏ ruộng trồng khoai lang thì thiếu gạo, nuôi đĩa vớt bán cho Trung Cộng có lời thì Trung Cộng làm bánh với nhân đĩa xay ăn vào, có nước và nhiệt độ thích hợp đĩa con sẽ từ trong người mà ngoi ra. Đó là những trò ảo thuật dã man mà người Trung Cộng láng giềng đã làm cho dân tộc Việt ở những tỉnh giáp biên giới. Ngày nay, hàng giả, hàng dỏm của Trung Cộng tràn vào Việt Nam qua ngã biên giới này, nhân viên kiểm soát của Việt Nam thì hủ hóa, tham nhũng theo quan thầy của Trung Cộng nên không thể nào kiểm tra được hàng thật hàng giả do Trung Cộng sản xuất ra.

Chỉ có những hạnh người như Hồ Chính Minh và các đệ tử của ông mới ngu muội tin tưởng vào anh

láng giềng Trung Cộng mà thôi. Việt Nam nếu không chấm dứt ngay được những liên hệ với Trung Cộng thì sớm muộn cũng sẽ mất nước, như đã mất thác Bản Dốc, mất Trường Xa và Hoàng Xa. Chưa có dân tộc nào mà những người đi biểu tình vì yêu nước mà bị bắt bớ tù đầy như dân tộc Việt Nam. Thật đáng thương thay cho dân tộc chúng ta, những người Việt ở nước ngoài hãy cố nhìn xem và học lấy bài học này. Chỉ có người Việt Nam mới yêu dân tộc Việt Nam, không có anh ngoại bang nào yêu dân tộc Việt Nam cả.

Các nước tiến tiến ở trời Âu chuyên đi săn tìm để chiếm các đất nước có tài nguyên thiên nhiên làm thuộc địa, họ đã khai thác hết rồi. Giờ đến thời buổi phải trả lại chủ quyền cho các dân tộc, vì thời điểm tin tức toàn cầu đã bùng nổ, không thể kim hãm được, qua những phương tiện thông tin như internet, máy chụp hình quay phim kỹ thuật số, càng đàn áp người dân các thuộc địa càng biểu tình, càng tàn sát sinh mạng các dân tộc bị cai trị họ càng bạo động nhiều hơn, nên các chủ thuộc địa họ đành bỏ cuộc, rút về và từ từ trao lại độc lập cho người bản xứ. Làn sóng di dân tỵ nạn, tình trạng dân số ở các nước phát triển không còn như xưa nên cách làm, cách nói, cách hành xử của các nước nhiều thuộc địa như Pháp, Anh, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha đã khác. Theo chân các nước trên từ mấy thế kỷ trước. Giờ đến lượt Trung Cộng vì nhu cầu khí đốt muốn tìm đến các nước ở Châu Phi để chơi trò tân thực dân thời đại. Người ở trong nước vì không có thông tin tự do, khó nhận ra, nhưng người Việt đã ở nước ngoài có phương tiện và tự do, chúng ta có bổn phận phải nhìn cho thực thấu đáo và phải lên tiếng báo động.

Cuộc trốn thoát Cộng Sản Việt Nam thật vô tiền khoáng hậu sau 30-04-1975, cuối thế kỷ 20 là một bài học riêng cho dân tộc Việt Nam và chung cho các dân tộc nhỏ bé và chậm tiến khác, nhận ra bộ mặt thực của các cường quốc trên thế giới. Họ không tử tế gì với các dân tộc nhỏ bé và yếu kém, họ chính là những kẻ ném đá giấu tay, vừa gây chia rẽ, vừa xúi giục các quốc gia gây chiến với nhau để họ cung cấp, thử nghiệm và bán khí giới khi họ sản xuất ra, rồi họ lại xoa dịu, vuốt ve bên này hay bên kia để giúp đỡ như viện trợ nhân đạo hòng lấy lòng các dân tộc còn yếu hơn họ, còn chậm tiến, vì chưa có đủ phương tiện trường sở, học cụ nên trí tuệ chưa được mở mang bằng các nước tiên tiến. Họ còn đã tâm mua chuộc những tài năng của các nước nhỏ bé bằng cách cho, hay tặng các học bổng để chiêu dụ các nhân tài này đến phục vụ cho quốc gia của họ. Đây là một âm mưu thật hiểm độc, dùng ngay gậy của ông để đập ông.

Biết được dã tâm của các nước tiến tiến, người Việt ở nước ngoài nên có tầm nhìn thực cụ thể để một mai có cơ hội quay về xây dựng lại quê hương sau Cộng Sản./-

Bài viết về 30 tháng 4

Huỳnh Thục Vy

Tôi sinh trưởng sau năm 1975 và gia đình tôi không có liên quan gì nhiều đến cả hai phía trong cuộc chiến tranh Việt Nam vì thế mối tương quan tình cảm của tôi với những sự kiện lịch sử và hoàn cảnh chính trị xã hội trong cuộc chiến hầu như rất ít nếu không muốn nói là không có. Những gì ít ỏi mà tôi được hiểu biết về nó chỉ đơn thuần là kiến thức. Đứng trong vị thế đó, tôi tạm thời có thể yên tâm rằng lập trường của tôi, và những gì tôi nói ra sau đây sẽ được hiểu một cách thiện chí và không bị gán ghép hay chụp mũ. Tôi không sợ bị chụp mũ, nhưng thiết nghĩ điều đó cùng với những nguy hiểm không có lợi cho sự tiến bộ.

Gần đây, tôi tình cờ đọc được một nhận xét của tướng William Childs Westmoreland- Tư lệnh Bộ chỉ huy cố vấn quân sự Mỹ tại miền Nam Việt Nam- về tướng Võ Nguyên Giáp của quân đội Bắc Việt như sau: "Of course, he was a formidable adversary.... By his own admission, by early 1969, I think, he had lost, what, a half million soldiers? He reported this. Now such a disregard for human life may make a formidable adversary, but it does not make a military genius...". Xin được tạm dịch là: "Dĩ nhiên, ông ta là một đối thủ (kẻ thù) ghê gớm....Với sự thừa nhận của chính ông ta, đến đầu năm 1969, tôi nghĩ, ông ta đã mất nửa triệu lính? Ông ta đã báo cáo điều này. Hiện tại, một sự coi thường mạng người như thế có lẽ sẽ tạo nên một đối thủ (kẻ thù) ghê gớm, nhưng nó không tạo nên một thiên tài quân sự...."

Dù chúng ta là ai, đứng bên nào của cuộc chiến, chúng ta cũng phải đồng ý với Westmoreland rằng, một chiến thắng quân sự dựa trên chiến thuật dẫm máu, coi thường sinh mạng binh sĩ chỉ có thể tạo nên một kẻ thù nguy hiểm chứ không tạo nên một thiên tài quân sự như nhiều người vẫn rêu rao. Câu nói này của viên tướng Hoa Kỳ làm tôi suy nghĩ rất nhiều về sự "nguy hiểm" của những người Cộng sản Việt Nam. Họ nguy hiểm bởi họ là những người luôn hành động theo phương châm "mục đích biện minh cho phương tiện", nghĩa là bất chấp mọi thứ,

miễn đạt được mục đích. Đối với tôi, nó không chỉ là lời nhận xét về tướng Giáp mà là một câu nói nêu bật lên bản chất của những người Cộng sản Bắc Việt, và cả chế độ mà họ dựng nên. Và những việc họ đã làm suốt từ những ngày đầu có mặt tại Việt Nam đến nay, từ việc "trí phú địa hào, đào tận gốc tróc tận rễ" đến gần đây nhất là vụ cướp đất của nông dân đã chứng minh tất cả.

Một kẻ đối địch ghê gớm có thể được hiểu theo hai cách. Thứ nhất, đó là một kẻ thù đáng gờm, là đối thủ khó đánh bại vì có mãnh lực vũ trang, có chiến lược, chiến thuật hành động khôn ngoan...Nhưng chỉ nhìn xoáy vào chữ "formidable" mà Westmoreland đã dùng, tôi chú ý nhiều đến nghĩa "arousing fear" (gợi nên sự sợ hãi) . Với nghĩa này, nó gần giống với "terrorise" (làm cho sợ hãi). Mà làm cho người khác sợ hãi có nghĩa là "khủng bố". Chúng ta có thể hiểu theo hai cách về một "đối thủ ghê gớm" như tôi đã tạm phân tích ở trên. Nhưng biết đâu, cách hiểu thứ hai mới là điều mà ông tướng Mỹ kia ngụ ý? Xin hãy cho tôi tiếp tục trình bày mà tạm quên đi những mối thành kiến nào đó có thể đang dâng lên trong lòng quý vị.

Khi căn cứ vào những dữ kiện lịch sử- những điều không thể chối bỏ, những điều đã được trải nghiệm bằng chính xương máu của những người đã kinh qua cuộc chiến ấy- chúng ta sẽ có cái nhìn tường minh hơn. Riêng phần mình, với kiến thức ít ỏi về chiến tranh Việt Nam, tôi đã có thể tìm thấy những hình ảnh có khả năng "làm cho sợ hãi" của quân đội Bắc Việt qua nhiều biến cố như Tết Mậu Thân, và các "trận đánh" của đội Biệt động Sài Gòn như: "trận đánh" tàu nhà hàng Mỹ Cảnh, "trận đánh" cư xá Brinks...; và chưa kể đến những câu chuyện ghê gớm mà tôi từng được nghe những người già kể lại về vô số những "trận đánh" như thế vào trường học, khu dân cư, cầu cống....Đến nỗi, khi nghe nói quân đội Cộng sản Bắc Việt sắp vào đến ngã ba Cai Lang, thành phố Đà Nẵng, những người dân sống ở Đà Nẵng khi đó đã run cầm cập vì nghe tin đồn rằng người Cộng sản mà vào họ sẽ rút hết móng tay móng chân người dân. Đó có thể là điều sợ hãi thái quá, nhưng nó cho chúng ta thấy khả năng gieo rắc sợ hãi đến trình độ đỉnh cao của những người tự xưng là "quân giải phóng".

Những ai đọc lịch sử, những ai có đủ lương tâm và tầm tri thức trung bình, đều thấy rằng, những cái mà quân đội Bắc Việt và những người "nằm vùng" gọi là "trận đánh" gây nhiều tiếng vang đều không nhằm vào những mục tiêu trên tiền tuyến, để giành chiến thắng quân sự trực tiếp mà đánh vào những nơi ẩn chôn ở cốt để gây sợ hãi. Gây sợ hãi cho người dân nhằm làm xáo trộn xã hội, gây sợ hãi đánh vào tâm lý Quốc hội và dư luận Mỹ.... Ngày nay, ai đi qua đường Hai Bà Trưng, đều nhìn thấy "Bia chiến công trận đánh cư xá Brinks". Cái mà người ta gọi là trận đánh thực ra là một cuộc đánh bom một nơi ở của

cổ vấn quân sự Mỹ ở miền Nam Việt Nam do hai thành viên Biệt Động Sài Gòn thực hiện. Điều mà họ gọi là "trận đánh" sao tôi thấy nó hao hao giống cách làm của những kẻ khủng bố Hồi giáo cực đoan, chỉ khác một chỗ là họ không tự sát. Đối với thế giới ngày nay, những kẻ đánh bom như thế thật sự là những kẻ "nguy hiểm", "ghê gớm".

Ngoài cái cách thể hiện "formidable" như trên, quân đội Bắc Việt còn khiến người ta sợ hãi hơn gấp bội vì sự coi thường tính mạng binh sĩ của họ. Thông thường, con người sợ hãi những kẻ thù tấn công mình một cách tàn ác, nhưng người ta sẽ kinh hoàng đến rợn người khi biết về những hành động coi tính mạng của người phe mình như cỏ rác, cốt chỉ nhằm đạt được mục đích của kẻ chỉ huy. Người Cộng sản đã lấy chính nghĩa chống giặc ngoại xâm để lừa dối, tuyên truyền, kích động hàng triệu Thanh niên miền Bắc lao vào cuộc chiến như con thiêu thân. Chúng ta được nghe nói rất nhiều về những tấm gương đầy nhiệt huyết và sự hy sinh anh dũng của những người trẻ tuổi mới chập chững vào đời. Đối với những cái chết đó, tôi không có bất cứ tình cảm tích cực nào ngoài sự thương tiếc. Cả một thế hệ người đã bị lừa gạt vì không nhận chân được bản chất của chế độ, của cái chủ thuyết mà nó rêu rao. Ấu tất cả cũng chỉ là những sản phẩm lịch sử của một thời đại!

Để rồi sau cái ngày "thống nhất" ấy là những chuyến vượt biên vượt biển của hàng trăm ngàn người, và đã có cả hàng ngàn người phải bỏ xác ngoài biển khơi; là những năm tháng bao cấp, đói khổ đến cùng cực; đến nay đỡ đói khổ một chút, nhưng dân Việt ta vẫn chưa thoát khỏi thân phận làm thuê, ở đợ cho thiên hạ; đặc biệt vẫn còn cam chịu làm thân dân phục tùng các ông vua Cộng sản. Thế nhưng bất chấp cái thực tế đau buồn ấy, nhiều nguy biến về thống nhất, về "công lao chống Mỹ cứu nước của Đảng" vẫn tồn tại ngay cả trong lớp người "có học" ở Việt Nam.

Thiết nghĩ một sự hy sinh chỉ nên có và đáng được ngợi ca khi đánh đổi với nó là một giá trị to lớn hơn. Bằng lập trường đề cao cá nhân, tôi cho rằng, mọi ý niệm: thống nhất, giải phóng dân tộc, kẻ thù... phải được đặt trong mối tương quan của chúng với những giá trị an sinh hạnh phúc thực sự của người dân. Suy cho cùng, mọi thứ bao gồm: thống nhất, toàn vẹn lãnh thổ, chính trị... chỉ là những phương tiện để đạt đến những giá trị nhân bản, để bảo vệ và phục vụ con người. Mọi định chế, mọi nỗ lực chính trị và xã hội đều nhằm vào cái đích đến quan trọng nhất của nó là CON NGƯỜI. Nếu mục đích cuối cùng ấy không đạt được thì mọi phương tiện kia chỉ là mưu đồ của kẻ lãnh đạo. Thật điên rồ thay cho những kẻ luôn hô hào "mục đích biện minh cho phương tiện". Chúng ta biết rằng, việc đánh giá tính chính đáng của phương tiện tùy thuộc vào mối tương quan về bản chất của nó đối với mục tiêu.

Nói rõ hơn, chúng ta không thể dùng một phương tiện phi nhân để giành lấy một mục tiêu nhân bản.

Kết quả là, "sự nghiệp giải phóng miền Nam và thống nhất đất nước" đã không khiến Việt Nam trở nên hùng mạnh hơn, dân tộc ta trở nên kiêu hãnh hơn; mà đơn giản chỉ là biến một miền Nam trước "giải phóng" hơn hẳn Hàn Quốc, sau gần bốn mươi năm thống nhất, cùng với cả nước lết đệt chạy theo sau cả Thái Lan. Nếu ta lấy cứu cánh là sự phồn thịnh của quốc gia, là an sinh hạnh phúc, là tự do nhân phẩm của mỗi một người dân làm chuẩn thì liệu sự thống nhất ấy có nghĩa lý gì?

Đó là khi vấn đề được đặt dưới lăng kính lý luận. Còn thực tế thì mọi sự đã quá rõ ràng. Cái mà người ta gọi là "kháng chiến chống Mỹ cứu nước" ấy thực chất chỉ là để giúp Trung Quốc "đánh Mỹ đến người Việt Nam cuối cùng". Hay như Lê Duẩn từng nói :XHC "ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc, cho các nước , cho cả nhân loại". Nói cho rõ ra, đó là cuộc chiến giúp cho chủ nghĩa Cộng sản bành trướng xuống Đông Nam Á theo tinh thần Quốc tế Cộng sản bất chấp tinh thần dân tộc, là giúp cho Trung Cộng dễ dàng Hán hoá một Việt Nam suy yếu sau cuộc chiến tương tàn khốc liệt.

Đã ba mươi bảy năm trôi qua kể từ ngày "giải phóng", giải phóng miền Nam khỏi mối quan hệ đồng minh với Mỹ để trở thành chư hầu hèn mọn của Trung Cộng. Sự thống nhất, sự giải phóng đó mới đau đớn làm sao! Gần bốn thập niên đã qua đi, dấu vết chiến tranh trên mảnh đất quê hương Việt Nam đã dần phai nhạt, nhưng những tổn thương của lòng người vẫn còn hằn sâu, thậm chí ngày càng sâu hơn. Thống nhất hai vùng địa lý nhưng vẫn vắng bóng một sự Hoà hợp trong tinh tự dân tộc. Vết thương cũ do cuộc tiến chiếm miền Nam chưa kịp lành thì chúng ta lại có thêm những chia cắt mới : chia cắt giữa một bên là một nhóm người cam phận làm tay sai cho ngoại bang, với một bên là những con người yêu nước không khoan nhượng; chia cắt giữa một phía là nhóm người lãnh đạo Quốc gia cùng những kẻ ăn theo cố gắng bám giữ ngôi vị độc tài để tiếp tục nô lệ hoá người dân, với một phía là những người đấu tranh và chấp nhận hy sinh cho tự do và phẩm giá con người. Tôi vẫn nghĩ rằng, một con người trở nên dũng mãnh nhờ có ý chí. Một dân tộc trở nên hùng mạnh, cũng như vậy, phần nhiều dựa vào tinh thần và khí chất. Nhưng tinh thần và khí chất ấy chẳng thể có được nếu dân tộc ấy chia rẽ. Chính sức mạnh của tinh thần đoàn kết, sự Hoà hợp dân tộc có thể góp phần giúp chúng ta tạo lập một mảnh lục mới cho dân tộc.

Chỉ e Việt Nam vẫn sẽ tiếp tục bỏ lỡ những chuyến tàu thời đại nếu trong lòng dân tộc còn có những chia cắt chí mạng như thế. Nhưng thiết tưởng, sự

Hoà hợp có khả năng xoá bỏ mọi ngăn cách, hàn gắn mọi vết thương, mang mọi người Việt về trong cùng một chí nguyện chỉ có thể đạt được trên tinh thần Hoà giải thiện chí, trên quyền lợi dân tộc và trên những nguyên tắc hướng thiện chứ không phải là sự thoả hiệp với cái xấu ác. Chỉ e những người Cộng sản Việt Nam quá u mê và tham lam để khởi động một chương trình Hoà hợp, Hoà giải và thay đổi chính trị đầy tham vọng như thế. Chỉ e những người Cộng sản chẳng thể làm nổi những gì mà nhà cầm quyền độc tài Miến Điện đã làm. Chỉ e.... Bởi đến hôm nay, họ vẫn một lòng một dạ coi mối quan hệ với Trung cộng là "chủ trương nhất quán", là "ưu tiên hàng đầu" như lời Tổng tham mưu trưởng quân đội nhân dân Việt Nam đã tuyên bố mới đây tại Bắc Kinh.

Mỗi năm tháng Tư về, bao nhiêu lễ lạt, đình đám vẫn diễn ra bất chấp mối hoài niệm về quá khứ vẫn nặng trĩu trong lòng nhiều người Việt, bất chấp mối ưu tư về tương lai đất nước vẫn canh cánh trong lòng những người có tâm huyết với đất nước. Những con người có lương tâm và tự trọng không bao giờ vui sướng được trong nỗi thống khổ to lớn ấy của dân tộc. Thử hỏi xương máu của hàng triệu con người đã ngã xuống trong cuộc chiến chỉ để tạo nên một Việt Nam thống nhất trong chia rẽ, thống nhất trong sự Hán hoá, thống nhất trong sự mất tự do và quyền làm người hay sao? Ba mươi tháng Tư- xin cầu nguyện cho tự do và nhân phẩm, cho sự Hoà hợp dân tộc và nền công lý.

Nhận làm các loại bằng đá thiên nhiên(natuursteen)như:

- ❖ Mặt bếp
- ❖ Bàn ăn
- ❖ Bàn Salon
- ❖ Trang trí phòng tắm
- ❖ Mộ bia v.vv...

Xin liên lạc với: Dương Đệ
Tel: 077-4752391
Mobiell : 06-41887617 (sau 18 giờ)

Lá Cờ Tượng Mất...

Thulan

*Tượng Cờ đã mất hôm qua
 Nay vừa nhận lại xót xa, ... vui mừng
 Ôm Cờ nước mắt rưng rưng
 Hình hài Tổ Quốc còn chùng áy thôi ...
 Cờ từ quê Mẹ xa xôi
 Mong ngày Cờ sớm phản hồi cố hương !*

Sắc Hè

*Lê Táo còn non ở trên cành
 Cải rau lún phún mấy liếp xanh
 Huệ Hồng nở nụ hương thoang thoang
 Ong lượn bướm vờn thấy rảnh rang*

*Nhỏ cỏ xong rồi thì cuốc xới
 Đất khô tươi lại đậm màu nâu
 Tưới nước vun phân thêm sức sống
 Côn trùng nhanh nhẹn trốn chim Sâu*

*Mây xanh ghé bước giăng giăng phủ
 Lấp lánh làm duyên ánh nắng hồng
 Gió đến gọi tình đang mon tròn
 Thổi bông mái tóc mát bờ vìa*

*Dáng nhỏ lưng thon lay hoay mãi
 Mảnh vườn xinh xắn cứ lai rai
 Sớm mai nghe tiếng chim ca hót
 Trưa lại dựa hiên đón gió hè*

*Chiều xuống tà dương còn lơ lửng
 Sắc màu tỏa sáng cả hư không
 Thông dong từng bước tâm hồn lắng
 Tư tưởng dậy lên ý sống tràn*

*Mang lại niềm vui đầy thi phú
 Hạ về an trú đẹp như mơ
 Mở lời mô tả đời thơ mộng
 Thấy lòng toại ý thỏa chờ mong 2013*

HTN

KIÊU NGẠO BƯỚC TRONG VŨNG BÙN XÃ HỘI CHỦ NGHĨA

Hoàng Hoàng Mai

Cho tới thời điểm này - thời điểm hòa nhập toàn cầu để những quốc gia đói nghèo, lạc hậu, chậm tiến được học hỏi những quốc gia giàu mạnh, văn minh!...Nhưng chỉ riêng VN của tôi vẫn còn cứng đầu, lì lợm... một mình một cõi "nhảy vọt lên THIÊN ĐƯỜNG XHCN"!....Tôi có cảm tưởng Đảng Cộng Sản Việt Nam (ĐCSVN) đã đem cả dân tộc Việt Nam LẦM VẬT THÍ NGHIỆM CHO CHỦ NGHĨA MAC-LÊNIN (CNML) mà họ đang hoài tưởng! Nhưng ĐCSVN thừa biết CNML là chủ nghĩa xa xôi viễn vông, không tưởng, đến nỗi gần một thế kỷ nay không nước nào tìm thấy tí chút hào quang của nó; Nó chỉ giống như CÁI VŨNG BÙN LẤY LỢI trước mắt nhân loại! Dù chính cái nước có ông tổ sinh ra CNML đó là nước NGA - cũng không thấy nó ở đâu! họ hoàn toàn vô vọng!. Vậy khi con người quá kiêu ngạo,tự mãn bao giờ cũng dẫn đến sự mù quáng,tối tăm để lao vào một cái gì đấy giống như lao vào VŨNG BÙN LẤY LỢI, khó thoát ra được,VŨNG BÙN đấy chính là cái XHCN mà họ đang nhảy vào để tự sát!!!

ĐCSVN kiêu ngạo vì đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác ?

Đọc ở trên mạng hay bất cứ trang sách nào do các đảng viên kỳ cựu viết đều có những giọng điệu rất huyền hoàng,tự mãn rằng chính ĐCSVN đã "làm nên những trang sử vẻ vang cho dân tộc" "đã dắt dẫn cả dân tộc đi lên để sánh vai với các cường quốc". Trong phần này tôi chỉ xin dẫn chứng một bài điển hình nhất của một đảng viên kỳ cựu viết trên mạng gần đây nhất, đó là bài của ông thượng tướng,viện sĩ,tiến sĩ KHQS, nguyên thứ trưởng bộ quốc phòng.

Bài của ông viết khiến cho hàng trăm phản biện hết sức công kích và khó chịu, xin trích dẫn một đoạn viết của bài như sau : "Có một sự thật mà hầu như mọi người VN ai cũng biết,đó là ĐCSVN là lực lượng chính trị duy nhất đã lãnh đạo CMVN đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác: -- CM tháng 8 -1945 thành công,nước VNDCCCH ra đời,--30 năm kháng chiến chống PHÁP và đế quốc MỸ xâm lược giành thắng lợi vẻ vang,-- Hoàn thành sự nghiệp thống nhất tổ quốc cùng với những thành tựu to lớn về vang, có ý nghĩa lịch sử của hơn 26 năm thực hiện đường lối đổi mới, vừa là chứng minh thực tiễn sinh động, vừa là cơ sở khoa học thực tiễn để khẳng định vai trò lãnh đạo của đảng đối với dân tộc và NDVN".

Nhưng những chiến thắng vang dội ấy có thực sự đúng hay không, hay chỉ là những mảng lịch sử được khuyếch, tô màu đại lên để CS tự mãn, kiêu căng ?

CÁCH MẠNG THÁNG 8 -1945 THÀNH CÔNG Ừ ?...., xin trích đoạn sau của một nhà sử gia VN : " Tháng 3-1945 Pháp đầu hàng NHẬT tại Đông Dương, Nhật đã giao quyền hành cho Bảo Đại, nội các đầu tiên do Trần Trọng Kim thành lập gồm toàn là trí thức.Ngày 14-4-1945 Nhật lại đầu hàng đồng minh. Ở thời điểm này chiến tranh Thế Giới lần thứ II đã kết thúc, các nước như Anh, Pháp, Bồ Đào Nha.v.v .đã lần lượt trả lại thuộc địa cho các nước bị thuộc địa, ngay cả Mỹ cũng trả lại Phi Luật Tân cho dân tộc này và chính Mỹ là động lực thúc đẩy cho các nước thực dân phải nhanh chóng trả lại thuộc địa. Như vậy Nhật, Pháp đã ra đi lúc đó và chính phủ Trần Trọng Kim đã thành lập, nhưng vì mới thành lập nên nội các còn yếu. Lợi dụng nội các còn yếu và người dân lúc đó còn chất phác hiểu biết về chính trị, Việt Minh (Việt Nam + Hồ Chí Minh) đã quỷ quyệt, lẹ tay cướp chính quyền, qua mặt các đảng phái quốc gia!. Vậy 19-8-1945, ĐCSVN cướp chính quyền trong tay Bảo Đại và Trần Trọng Kim chứ đâu phải cướp trong tay Pháp và Nhật!

30 NĂM KHÁNG CHIẾN CHỐNG PHÁP VÀ MỸ DÀNH THẮNG LỢI VỀ VANG ?.

Để chứng minh cho luận điểm trên, xin giới thiệu bạn đọc một chương lịch sử khá hay, tôi sưu tầm trên mạng, đó là bài : " VN 1945--1995 : SAI LẦM CỦA CÔNG SẢN VIỆT NAM " (thuộc chương 9, do giáo sư lịch sử LÊ XUÂN KHOA viết). Nếu bạn đọc xem hết bài lịch sử này sẽ nhận thấy những thảm trạng của đất nước xảy ra do ĐCSVN lãnh đạo toàn dân " đánh Pháp,đuổi Mỹ ". Ở đây ta còn thấy cái vẻ mặt ngây thơ, khờ dại của "đứa em út VN" được "anh cả Liên Xô (LX)" và "chị hai Trung Quốc (TQ)" mớm cho miếng kẹo ngọt "tình đồng chí sắc son", thế là, thằng em út đã bị lừa vào làm con bài, lá chắn cho hai cường quốc CS quốc tế. Dưới đây là nhiều trích đoạn ngắn của bài lịch sử trên để minh chứng cho lập luận này :

"...Sau chiến thắng 1975, Miền Bắc không giữ lời hứa với các chiến hữu ở Miền Nam về việc duy trì một tình trạng chuyển tiếp ít nhất là 10 năm trước khi thực hiện thống nhất hai miền và giải án luôn cả ba hình thức của một thực thể chính trị là :Mặt trận dân tộc giải phóng Miền Nam, Liên hiệp các lực lượng dân tộc dân chủ và hòa bình, chính phủ cách mạng lâm thời cộng hòa MINVN..."(Có nghĩa : CS đã xảo quyệt nằm vùng tại Miền Nam ngay từ khi hội nghị GENEVE như có lần tôi đã viết)

"....Hồ Chí Minh trong thời gian thăm nước Mỹ ông không biết gì về chính trị, ông hiểu biết rất ít về Mỹ và Phương Tây,vì vậy ông đã thiếu hiểu biết về chính sách và đối ngoại của Mỹ; đó là nguyên nhân chính của những ngộ nhận và cơ hội hòa bình cho VN. Đại sứ Nguyễn Khắc Huỳnh lúc đó thẳng thắn nhận sai lầm khi nói hội nghị GENEVE như sau: vì ông và bạn bè ông ở trong rừng chiến đấu 10 năm không biết gì Thế Giới bên ngoài, nên không có kinh

nghiêm ngoại giao, chỉ do vì những lời mời của bạn đồng minh Liên Xô và Trung Quốc đã làm chúng tôi đi lạc hướng!"

"... VN đã hiểu lầm Hoa Kỳ là một Tân đế quốc hay một Tân thực dân muốn thay thế Pháp thống trị Đông Dương nên mới " chống Mỹ cứu nước ". Thực tế Hoa Kỳ mới là nước dân chủ- chỉ muốn ngăn chặn CS bành trướng trên thế giới, vì vậy Hoa Kỳ cần có Pháp để ngăn chặn sự bành trướng của LX và TQ, nhưng Hoa Kỳ vẫn thúc dục Pháp trả các nước thuộc địa cho Đông Dương "

"...Hà Nội (HN) đòi Hoa Kỳ (HK) ngưng hẳn ném bom vô điều kiện trước khi chấp thuận hòa đàm, mặc dù HK chỉ yêu cầu HN đáp ứng bằng cách tạm ngưng quân viện cho Mặt Trận Giải Phóng MN. Không những thế HN còn lợi dụng thời gian HK ngưng ném bom để ồ ạt chuyển quân và vũ khí vào MN..."

Bạn đọc chắc chắn cũng đã biết trong nhiều trang mạng, còn có những câu viết sòng động với hàm ý ĐCSVN không thắng lợi : " có thể nói chiến tranh VN là cuộc chiến mà mọi phe đều thua ", " thật ra quân lực VNCH có kỹ thuật đánh cao hơn MB nhưng vì thiếu sự chuẩn bị và bị Mỹ bỏ rơi ", "Chương trình VN hóa chiến tranh" của Nixon thất bại do quyết định bỏ rơi Miền Nam của quốc hội Mỹ và vụ xi-can-đan Watergate khiến Nixon phải từ chức. Nhờ tình thế thuận lợi này BẮC VIỆT mở cuộc tấn công VNCH và hoàn toàn chinh phục MN ngày 30-4-75 ", Ông LÊ DUẨN từng nói một câu thắng thường : " VN đánh Mỹ là đánh cho LX và TQ ". Vậy thì đâu có cái gọi là : " kháng chiến chống Pháp và Mỹ xâm lược giành thắng lợi vẻ vang do lòng yêu nước của ĐCS " như đảng thường rêu rao!

HOÀN THÀNH SỰ NGHIỆP THỐNG NHẤT TỔ QUỐC CÙNG VỚI NHỮNG THÀNH TỰU TO LỚN VẺ VANG?

Phần trên tôi đã trích một câu kết luận: "Có thể nói chiến tranh VN là cuộc chiến mà mọi phe đều thua ", điều này thật dễ hiểu vì bên nào cũng thua nên sự nghiệp thống nhất tổ quốc không thể coi là hoàn thành vẻ vang được. Thực tế sau khi thống nhất, người Miền Nam và Miền Bắc rất khó thông cảm nhau bởi thương nhớ, thù hận lẫn lộn!. Bất cứ bạn bè nào ra BẮC tập kết mà tôi quen đều có những tâm sự giống nhau, và họ chia sẻ với tôi những nỗi buồn khó tả khi trở về quê hương sum họp gia đình. Có điều khi còn ở trong nước chúng tôi phải giấu kín những tâm sự đấy, vì sợ ĐCSVN quy chụp cho chúng tôi cái mũ " lập trường không kiên định ". Tôi - người viết bài này nằm trong số những gia đình bị ly tán BẮC, NAM nên quá dễ hiểu điều đó! Chuyện của gia đình tôi có thể viết bằng chục quyển sách không diễn tả hết. Cũng trong bài lịch sử của giáo sư LÊ XUÂN KHOA phần trên có đoạn viết: " Nhiều cán bộ và bộ đội MN ra tập kết từ 1954 trở về cũng

rất bất mãn vì bị đối xử bất công - không kể đến công lao phục vụ Đảng và nhà nước và chịu đựng gian khổ hơn 20 năm xa cách quê hương. Hầu hết họ đều bị thân nhân chê trách là bị "BẮC KỲ " lừa dối và đã hy sinh vô ích. Một số người còn bị vợ con ruồng bỏ. Có người trong mấy năm đầu còn bị nhà nước trừng phạt vì có con cái vượt biên tìm tự do. Có một người lãnh đạo vì có con là lãnh đạo quân đội VNCH nên ông nhục quá tự tử! ". Sự bất mãn đối với cán bộ MB cũng được lan rộng trong dân chúng trước cảnh tượng cán bộ cao cấp và tướng lãnh vợ vét mọi vật dụng hàng hóa và máy móc dụng cụ của các cơ quan để chuyển ra ngoài Bắc....". Sơ qua về phần gọi là " thống nhất " nhưng lại "không thống nhất lòng người " như vậy ta đủ hiểu đảng thắng lợi ở đâu?; còn về phần thành tựu to lớn về vang thì sao ?

Ngay sau hội nghị PARIS ngưng bắn hai miền, TQ đã đe dọa vùng biên giới : 1974 có 100 vụ xích mích biên giới, 1976 tăng vọt lên 900 vụ, 6--1977 PHẠM VĂN ĐỒNG và LÝ TIỀN NIỆM đã gặp mặt và cãi vã nhau. Từ 1975 quan hệ giữa TQ và VN càng tồi tệ. Thời gian gay go nhất từ 1975----1979 mâu thuẫn đã dẫn đến TQ tấn công MB bằng quân sự. Cũng từ năm gọi là "Thống nhất " ấy TQ đã phá tan mối quan hệ giữa VN và KHƠ ME ĐỒ (KMĐ), gây nên cuộc chiến VN và KMĐ 1975--1989 ; trong khi chính KMĐ được VN thành lập và huấn luyện. TQ và KMĐ trước đó đều là đồng minh của CSVN, nhưng sau coi nhau là kẻ thù. Đến năm 1990 TQ và VN mới có hội nghị " THÀNH ĐỒ " giữa các nhà lãnh đạo CS hai bên để ký kết quyết định " Cho VN làm một tỉnh nhỏ của TQ". Chính điều đó làm cho biên giới phía Bắc với Biển Đông ngày nay thường " dậy sóng, nổi cộm " mà nhà nước ĐCSVN vẫn " lặng thinh ". Đồi lúc vì người dân biểu tình, chống đối TQ quá mạnh nên ĐCSVN buộc lòng đóng kịch: "hé mồm một chút " như có vẻ bảo vệ Biển Đông. thực chất họ đã ký kết rồi!!! không phải chỉ Biển Đông mà cả hình chữ S của ta đều thuộc TQ.

Thành tích thực hiện đổi mới của ĐCSVN cũng chỉ là giả tạo. Sau 1975, ĐCS tức khắc đổi tên Đảng Lao Động thành ĐCS, tên nước từ VNDCCH đổi thành cộng hòa XHCN. Sau bao nhiêu đấu đá giữa các phe nhóm trong đảng; một bên là đòi đổi mới "mở cửa", một bên vẫn đòi "đóng cửa" chặt. Tới 1989 mới quyết định mở hé hé cửa nhưng cũng phải trải qua những trận đấu đá kinh hoàng mới làm được!. Cuộc đấu đá đã xảy ra như một thảm họa dân tộc, khiến nhiều ông nọ, bà kia phải hy sinh danh dự, và sự sống còn mong manh của họ như VÕ VĂN KIẾT, TRẦN XUÂN BẠCH, NGUYỄN CƠ THẠCH.v...v.. Cũng trong thời điểm đó rất nhiều người bình thường như tôi, bị ĐCSVN tình nghi "lệch lạc tư tưởng", "lung lay lập trường XHCN" chỉ vì chúng tôi muốn đổi mới "mở cửa". Tôi còn nhớ có một lần phòng bảo vệ cơ quan gọi tôi đến tra hỏi, họ xuýt bắt tôi vào tù vì tôi lỡ mồm nói một câu "mình thấy người bên cạnh mặc chiếc áo đẹp, mình cũng

có thể hỏi: chị may cách nào mà được kiêu áo đẹp thế ?" (câu này ý tôi muốn nói: phải mở cửa để học hỏi tư bản), câu nói của tôi rất băng quơ, nhưng CS có tính rất đa nghi nên đã báo cáo cấp trên..làm tôi xuýt chết. Lần đó tuy họ không bắt tôi vào tù vì chuyện vợ vấn, nhưng sau đó họ cứ quan sát theo dõi tôi từng ngày, từng giờ, rất mệt óc. Vậy thì công cuộc đổi mới đó không tự đảng nghĩ ra mà đó là do số rất ít đảng viên đã thức tỉnh như trên tôi kể. Số đảng viên ít ỏi đó đã hòa cùng dân tộc đau thương, nghèo đói khốn cùng này để phát ra những tín hiệu: hãy cấp tốc mở cửa để cứu cả dân tộc đang KIẾT SỨC và RẦY CHẾT này! Nhưng những tiếng kêu ngọt ngào của những người trên cùng người dân thường, chẳng thấu đến tai họ! Họ chỉ mở cửa hé hé, từ từ vì họ không thể quen ngay cái "mùi thơm không khí dân chủ" bên ngoài. Và khi họ hơi quen thì họ chỉ thích một mình họ và gia đình con cháu họ hít thở ngon lành, còn người dân thường vẫn ngọt ngọt; Ai không biết ranh mãnh nịnh họ thì họ chỉ tiếp tục cho "ngửi cái mùi thối độc tài của họ", còn ai biết ranh mãnh nịnh họ thì họ cho "ngửi " một đôi chút cái mùi dân chủ (tức cho ra nước ngoài học tập, làm việc). Đảng đã rất kiêu ngạo vì đảng lãnh đạo tài tình." ĐI TỪ THẮNG LỢI NÀY ĐẾN THẮNG LỢI KHÁC....26 NĂM THỰC HIỆN ĐỔI MỚI " như ông nguyên thứ trưởng Bộ Quốc Phòng đã viết như vậy đó!. Không chỉ một mình ông mà hầu hết đảng viên đều kiêu ngạo như ông, kể cả người ngoài đảng mà biết nịnh đảng cũng dùng những giọng điệu ngọt xót như vậy để ngợi ca bác, đảng. Nhưng như những gì mà tôi đã dẫn chứng trên thì đảng không xứng đáng để người dân ca ngợi, kể cả công lao thực hiện đổi mới cũng do người dân rất thúc đẩy, đảng mới nhích lên một chút. So với bạn bè, xóm giềng thì VN còn thua xa! xa lắm!

Vì kiêu ngạo nên ĐCS lún sâu trong "vũng bùn XHCN "

Vì quá kiêu ngạo nên đảng ù lì không chịu đổi mới, mở cửa, mà cứ lao vào XHCN như con thiêu thân, như vật thí nghiệm cho CNML (phần mở đầu tôi đã viết), nhưng mà lao không nổi nên mới sáng kiến dùng nhãn hiệu "kinh tế thị trường định hướng XHCN". Vì cái lý thuyết rờm này nên giai cấp nông dân ở VN càng là giai cấp bị bóc lột nhất. Nhưng tôi có hiểu được tại sao đảng chỉ bắt nông dân sở hữu ruộng đất tập thể, nhà nước ? Có phải vì xưa kia ông LENIN cướp đất của nông dân làm giàu nên đảng học tập ông không ? Nhưng sau này vì ruộng đất không còn nữa, cũng không có người làm vì đã giết sạch rồi, nên LX nghèo và sụp đổ ? đảng không biết chuyện đấy sao? Tại VN năm 1949 --1956 đất nước còn quá nghèo nàn lạc hậu lại bị đảng phóng tay vào Cải Cách Ruộng Đất tiêu diệt 172.008 người dân làm nghề nông. Có phải vì vậy mà những năm tiếp đó toàn XHCN VN kiệt sức, nghề nông sụp đổ, cả nước bần cùng, chết đói, riêng ĐCSVN còn sống vì đi ăn xin Cộng Sản Quốc Tế. Những năm gần đây gọi là đổi mới nhưng riêng giai cấp nông dân bị thu

hồi ruộng đất một cách tàn bạo nhưng đảng vẫn không rút kinh nghiệm...có lẽ vì đảng đã có chỗ đứng rất vững mạnh rồi nên bỏ mặc nhân dân ? Tôi được biết trong XHVN mỗi ngày một phân chia giai cấp rất ghê gớm, vậy sao nói : XHCN là mục đích: đấu tranh giai cấp để xóa bỏ giai cấp - cho mọi người : làm tùy sức, ăn tiêu tùy cần!

Tục ngữ có câu " chủ quan khinh địch, có ngày mắc địch", đây là câu tục ngữ ám chỉ những người quá kiêu căng, tự mãn! một khi đã quá kiêu căng tự mãn thì người ta làm gì cũng thất bại! không thể nào thành công ; Ví như hình ảnh: một anh có đôi mắt mù, nhưng lại cứ tưởng là mắt mình sáng, thế là anh ta vênh vênh vào vào ghi tên vào cuộc thi chạy xa 1000 mét...để kết cục bi thảm! Rõ ràng đảng vừa mới ngấm ngấm từ xa cái mô hình CNML, chẳng biết nó là cái mô-tê gì...đã dương dương tự đắc- tự nhận mình là "TIỀN ĐÒN CỦA PHE XHCN". Tính kiêu ngạo thường đi song song với nhiều thứ tính xấu xa khác như hiếu chiến, độc tài, mù quáng...cuối cùng là thất bại như tựa đề mà tôi đã dùng KIÊU NGẠO BƯỚC TRONG VỮNG Bùn XHCN:

Đảng ta yêu mãi mãi màu máu đỏ

Bán dân mình cho đồ tế xú kia!

Mac, Lê, Stalin, Mao, Hồ là kẻ :

Nhân loại vũng đạp đổ!... đảng vẫn theo!

Những tên đồ tế khát máu trong câu thơ trên là những kẻ diệt chủng số một của nhân loại. Ngoài ra chúng còn tội hiếp dâm, thủ tiêu đàn bà : LÊNIN sau khi chết, người mổ tử thi tiết lộ :LÊNIN vì bị bệnh giang mai mà chết, Ông Mao thì có hàng ngàn thê thiếp, ông Mao không bao giờ tắm rửa mà chỉ để những thiếu nữ tắm rửa cho ông bằng lau chùi thân thể. HCM suốt ngày trong hang PẮC PỐ, có người phục vụ tên là XÍ NGẦU, hễ có ai đi ngang qua hang PẮC PỐ thì HỒ ra lệnh XÍ NGẦU phải giết vì sợ bị lộ, nhưng nếu có cô gái trẻ đi ngang qua thì ông HỒ cho gọi vào để hãm hiếp. Xí Ngầu sau này sợ quá chạy trốn ông HỒ, không dám phục vụ ông HỒ nữa vì chính ông đã giết khoảng 500 trăm người theo lệnh ông Hồ.

Kết luận :

Tôi người viết bài này vì đang có cuộc sống thanh bình yên vui nơi xứ người, nên nghĩ nhiều về đất nước. Mong sao ĐCSVN không kiêu ngạo với thành tích lớn lao của họ nữa để không còn đem dân tộc mình làm vật thí nghiệm cho những đồ tế trên.

Việt Nam Cộng Hòa - Nạn Nhân Của Chính Sách NGẬM MÁU PHUN NGƯỜI

Đặng Chí Hùng (Danlambao)

LTS: Đặng Chí Hùng là một người trẻ, chưa từng được sống dưới chế độ Việt Nam Cộng Hòa, tuy nhiên với sự tìm hiểu qua sách báo, tài liệu và nhân chứng sống, cộng với những suy nghĩ riêng đã viết bài so sánh về chế độ Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) của miền Nam với chế độ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH) của miền Bắc. Việt Nam Nguyệt San xin gửi đến quý bạn đọc một phần của bài viết này.

***

Có một câu hỏi làm tôi day dứt gần 10 năm trời khiến tôi phải tự mình đi tìm câu trả lời cho nó đó là: “Tại sao một chế độ thối nát, được quy chụp là Ngụy quân, ngụy quyền lại được người dân thương nhớ, tiếc nuối?”. Và cuối cùng tôi cũng tìm ra câu trả lời cho câu hỏi đó trong bài này đó là “Việt Nam Cộng Hòa chỉ là nạn nhân của một chính sách ngậm máu phun người của đảng cộng sản Việt Nam”. Vì sao tôi nói vậy?

Vì không có một chế độ xấu xa nào mà hàng triệu công dân của nó ở hải ngoại lẫn những người vẫn còn ở lại trong nước đã từng sống trong chế độ đó và thân nhân họ, thậm chí những người miền Bắc có tư duy đều thương tiếc. Vậy khi hàng triệu người dù cho phải ly tán vẫn nhớ về nó thì đó không thể là điều xấu xa. Đó chính là câu trả lời chính xác nhất.

Nói như bà Dương Thu Hương một nữ văn sĩ miền Bắc theo đoàn quân của CS Bắc Việt vào Sài Gòn vào tháng 4 năm 1975 thì “*Đó mới là chế độ của nền văn minh. Và thật chua chát khi nền văn minh đã thua một chế độ man rợ. Đó là sự hàm hồ và lầm lẫn của lịch sử. Đó là bài học đắt giá và nhằm lẫn lớn nhất mà dân tộc Việt nam phạm phải...*”

1. VNCH có nền kinh tế phát triển hơn hẳn VNDCCH:

Tại miền Nam dưới sự lãnh đạo của ông Ngô Đình Diệm, cùng sự hỗ trợ của Hoa Kỳ nhằm khôi phục kinh tế và nâng cao dân trí, trong thời điểm miền Bắc có cải cách ruộng đất gây tai họa thì miền Nam cũng có Cải cách điền địa và “Người cày có ruộng” mang lại niềm vui cho nhân dân. Chính vì có những chính sách hợp lý, chế độ dân chủ nên nửa trong của Việt Nam đã phát triển nhanh chóng. Bằng chứng là Sài Gòn được coi là “Hòn Ngọc Viễn Đông”.

Ngay sau khi ông Diệm bị giết hại thì nền Đệ nhị Cộng hòa cũng đã có những nối tiếp nền Đệ nhất Cộng hòa để đem lại đời sống no ấm cho nhân dân miền Nam. Dù có khó khăn do chiến tranh liên miên, đảng cộng sản cho quân du kích nằm vùng đặt bom, phá đường, tài sát dân lành thì nền kinh tế vẫn được duy trì một đời sống hơn hẳn so với VNDCCH. Bạn đọc hãy cùng tôi điểm lại những tài liệu để thấy sự thật này.

- Giai đoạn 1954-1956: Công nghiệp khá nghèo nàn với số lượng nhà máy ít ỏi có từ thời Pháp thuộc.

- Giai đoạn 1957-1967: là giai đoạn bùng nổ của công nghiệp nhờ chính sách công nghiệp tích cực của chính quyền và nhờ các biện pháp bảo hộ nền công nghiệp trong nước.

- Giai đoạn 1967-1972: có sự phân hóa rõ rệt giữa các phân ngành. Những phân ngành như sản xuất đường và dệt không được bảo vệ nữa nên bị hàng ngoại tràn ngập bóp chết. Trong khi đó, những ngành như chế biến thực phẩm phục vụ quân nhu, chế biến gỗ, vật liệu xây dựng lại phát triển mạnh. Đặc biệt, ngành luyện kim phát triển rất nhanh mặc dù miền Nam Việt Nam không có những mỏ kim loại. Chính phế thải kim loại của chiến tranh mới là nguồn nguyên liệu dồi dào và rẻ cho ngành luyện kim. Trên cơ sở sự phát triển của ngành luyện kim, ngành gia công kim loại cũng phát triển vượt bậc.

- Giai đoạn sau 1972: Các ngành luyện kim và điện vẫn phát triển với nhiều nhà máy mới được xây dựng. Còn các ngành sản xuất vật liệu xây dựng là những ngành suy giảm mạnh. Cơ cấu công nghiệp của Việt Nam Cộng Hòa tại thời điểm 1973 cho thấy công nghiệp của Việt Nam Cộng Hòa chủ yếu là công nghiệp nhẹ. Công nghiệp nặng và hóa chất mới ở trình độ sơ khai. Nguyên liệu cho ngành chế tạo chủ yếu phải nhập khẩu từ nước ngoài.

- Năm 1973, chính phủ đã tổ chức 2 vòng đấu thầu khai thác dầu lửa ngoài khơi thềm lục địa. Nhiều công ty khai thác dầu lửa nước ngoài đã tham gia, bất chấp là tình hình an ninh chưa ổn định. Chính phủ cấp giấy phép cho sáu tổ hợp công ty dầu lửa được khai thác 13 địa điểm trong một khu vực 82.000 km² mới chỉ là 16% của thềm lục địa. Tới tháng 10, 1974 hãng Mobil khoan mỏ Bạch Hổ, tại lô 04-TLD, tìm được dầu dưới độ sâu trên 2,7 km. Ước tính là vào cuối 1975, sẽ có ít nhất 20 giàn khoan. Sản xuất một lượng dầu khả quan sắp được bắt đầu muộn lắm là vào cuối năm 1977. Các Công ty dầu đề nghị Chính phủ hai điểm: Thứ nhất, cho công ty đào ngay mà không phải qua thủ tục đấu thầu, hành chánh; Thứ hai, khi khai thác được dầu sẽ chia đôi, một nửa cho công ty, một nửa cho Chính phủ. Sau 1975, các mỏ dầu này do Liên doanh Vietsopetro của Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam quản lý và khai thác.

Năm 1950 nền kinh tế của Đài Loan gần như không có gì đáng kể. Năm 1960 lợi tức đầu người USD170 thua miền Nam lúc đó (190 USD). Năm 2010 Đài Loan có GDP khoảng US\$37.000/năm. Dự trữ ngoại tệ 400 tỉ USD. Năm 1954 kinh tế Hàn quốc thua xa miền Nam lúc đó. Năm 2010 Hàn quốc có GDP khoảng US\$20.757/năm. Dự trữ ngoại tệ 311 tỉ USD. Năm 1959 Singapore được tự trị, một quốc gia nghèo, nhỏ bé, thiếu tài nguyên, lúc đó thua miền Nam mọi lĩnh vực. Năm 2010 Singapore có GDP US\$43.000/năm. Dự trữ ngoại tệ 300 tỉ USD. Những con số mà tôi lấy thống kê trích từ "Tạp chí kinh tế Châu Á" năm 2010 bạn đọc có thể kiểm chứng.

Qua những con số biết nói đó chúng ta thấy được gì? Đó là những nước có nền kinh tế vượt xa cả trăm lần Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam (CHXHCNVN) hiện nay thì trước năm 1975 họ thua kém VNCH rất nhiều. Vậy mà sau khi "thống nhất" đất nước thì chúng ta có gì? Có chăng chỉ là sự lạc hậu và thua kém. Vậy thì VNCH đâu phải là một chế độ bù nhìn? Họ bù nhìn tại sao lại làm cho thu nhập bình quân của nhân dân cao hơn cả những nước kể trên. Và quan trọng nếu với đà phát triển như con số đã nêu thì nếu còn tồn tại VNCH sẽ là con rồng Châu Á thật sự chứ không phải kiểu rồng đất, rồng tre như CHXHCNVN ngày nay.

Nhìn chung đa phần dân chúng thời đó vẫn sống ở nông thôn, làm nghề nông là chính. Với chương trình "Người Cày Có Ruộng" đầu thập niên 1970, chính phủ đã chia hàng triệu mẫu ruộng cho nông phu. Đời sống dân chúng cải thiện đáng kể.

Mặc dù miền Nam hiếm có những ngành công nghiệp nặng, nhưng tiểu thủ công nghệ phát triển mạnh. Các ngành dệt vải, kim khí điện máy khá xôm tụ. Thương mại và các hoạt động tiểu thương cũng sầm uất. Cần kể thêm thái độ của người dân. Nhiều sản phẩm nội địa được ưa chuộng, chiếm nhiều cảm tình như: kem đánh răng "Hynos", xà bông "Cô Ba", bột giặt "Viso"... Điều này cho thấy người tiêu thụ miền Nam thời đó có tinh thần yểm trợ hàng nội hóa khá cao.

Một thế mạnh nữa của VNCH là thể hệ trí thức, kỹ sư, cán sự được huấn luyện kỹ lưỡng, làm việc tận tâm. Về mặt này, VNCH hoàn toàn vượt xa các lân bang cùng thời như Thailand, Malaysia, Indonesia, Singapore... Có thống kê cho thấy 3 trong số 4 kỹ sư trong toàn vùng khi đó là công dân Nam Việt nam. Năm 1961, kỹ sư miền Nam tiếp tục đón nhận nhà máy thủy điện Đa Nhim từ Nhật. Từ thời này, các chuyên gia Nam Việt Nam cũng đã mạnh mẽ dự án khu chế biến lọc dầu Dung Quất ngày nay.

Nguồn chuyên viên lành nghề, mẫn cán còn giúp thực thi các kế hoạch, khai triển nhiều khu kỹ nghệ: Khu Kỹ Nghệ Biên Hòa, Khu Kỹ Nghệ Phong Dinh... Ngay khi tin vui về mỏ dầu hỏa ở Vũng Tàu loan ra,

VNCH cũng có đủ chuyên viên để thiết lập ngay Tổng Cục Dầu Hỏa.

Thứ tư, theo sách "Lịch sử Kinh tế Việt Nam" 1945-2000, viết về giai đoạn 1955-1975, xuất bản tại Hà Nội năm 2004 (tài liệu mới của nhà nước cộng sản Việt Nam) cho biết:

"Năm 1973 nông dân thu hoạch gần 5 triệu tấn gạo, gần đủ cho nhu cầu quốc nội. Ước lượng sang 1976 có thặng dư để xuất cảng. Cũng có kế hoạch xuất cảng tôm lên đến 30 triệu Usd năm 1975. Về hạ tầng cơ sở, đến đầu 1970, Việt Nam Cộng Hòa có trên 1,200 cây số đường xe lửa, khoảng 20,000 điện thoại, 50 đài phát thanh và 4 đài truyền hình lớn (ở Sài Gòn, Huế, Quy Nhơn và Cần Thơ. Cuối thập niên 1950, VNCH xây xa lộ Biên Hòa ở phía Bắc Sài Gòn, là công trình giao thông công cộng có thể nói tân tiến nhất toàn vùng Đông Nam Á khi đó... Có thể kể thêm nhà máy giấy Cogido An Hảo (1961, Biên Hòa) có lúc sản xuất giấy đủ đến 40% nhu cầu nội địa. Hai xưởng dệt Vinatexco và Vimytex trình làng hơn 13 triệu mét vải hằng năm. Hai nhà máy xi măng, một ở Hà Tiên và một ở Thủ Đức cho ra lò hơn 540,000 tấn mỗi năm..."

Chính những con số mà chính đảng cộng sản công nhận cũng đã đủ nói lên thực tế không thể chối bỏ đó là VNCH có một nền kinh tế tự do và phát triển ổn định. Ngoài những con số trên chúng ta còn thấy được gì? Đó là: Nhiều người từng sống ở miền Nam trước đây có lẽ vẫn còn nhớ chiếc xe La Dalat, biểu tượng của công nghệ xe hơi non trẻ. Vào thời điểm này, sáng lập viên của hãng xe Hyundai mới chỉ là tiểu thương tại Hàn Quốc. Dù lắp ráp với nhiều phụ tùng ngoại quốc, La Dalat vẫn là chiếc xe hơi đầu tiên mang nhãn "Made in Vietnam", mẫu mã của riêng Việt Nam.

Trước 1975, có 11 dàn máy tính IBM 360 hiện đại đã được đưa về Bộ Tổng Tham Mưu và Bộ Giáo Dục. Lúc đó, toàn vùng Đông Nam Á chỉ có Singapore sắm được vốn vẹn... 1 chiếc máy tương tự.

Trung cộng trong nỗ lực phát triển kinh tế và cạnh tranh với Mỹ và âm mưu triệt tiêu nội lực của Việt Nam đã phải thừa nhận. Hãy nghe tác giả Hà Cẩm mà tôi nhiều lần giới thiệu cuốn sách "Mao chủ tịch của tôi" trong loạt bài "Những sự thật không thể chối bỏ". Tác giả thuộc Viện văn học Trung quốc, cho in cuốn sách năm 1997 và tái bản năm 2000, tại trang 222 có đoạn: "Miền Nam Việt Nam có nền kinh tế phát triển, đó là điều bất lợi cho chúng ta..." Tác giả Trung cộng này cũng công nhận sự phát triển của miền Nam về kinh tế và khẳng định đó là bất lợi cho âm mưu Hán hóa mà ông Hồ đang thực hiện theo lệnh Mao. Đây là một điểm khẳng định cho sự thật về nền kinh tế phát triển của VNCH và cũng thêm minh chứng cho âm mưu của Trung cộng và ông Hồ Chí Minh.

Trong khi các con số và tài liệu cho thấy VNCH là nước có nền kinh tế phát triển trong đa số các lĩnh vực thì VNDCCH được cai trị bởi những kẻ độc tài và bạo tàn thì sao?

Thứ nhất, đó là những con số người chết khủng khiếp trong chiến dịch Cải Cách Ruộng Đất (CCRĐ) man rợ do ông Hồ Chí Minh chỉ đạo. Bên cạnh đó là một nền kinh tế nghèo nàn, lạc hậu mà nhân dân là những người hứng chịu trực tiếp.

Thu nhập bình quân đầu người ở các hộ xã viên hợp tác xã nông nghiệp có sự bất bình thường về cơ cấu. Trong tổng thu nhập của họ thì khoản thu nhập trong hợp tác xã nhỏ hơn thu nhập ngoài hợp tác xã, trong khi 95% ruộng đất và toàn bộ công cụ sản xuất (trâu, bò, cày, bừa...) đều nhập vào tập thể. Phần 5% ruộng đất chia về các hộ chỉ nhằm tạo thêm thu nhập phụ, mà thường là những thửa ruộng đầu thừa đuôi thẹo. Trong cuốn “Những điều cần nhìn lại sau CCRĐ” – Nhà Xuất Bản Văn hóa của ĐCSVN có đoạn: “Năm 1961: Tổng thu nhập bình quân đầu người là 11,50 đồng/tháng, trong đó thu nhập trong hợp tác xã là 4,5 đồng, còn thu nhập ngoài hợp tác xã là 7,0 đồng.”

Thứ hai, kể cả sau khi kết thúc CCRĐ thì nền kinh tế của VNDCCH không sáng sủa và kém xa so với VNCH. Trong cuốn sách được nhà xuất bản Lịch sử của Liên Bang Nga xuất bản năm 1995 có tên gọi tạm dịch ra tiếng Việt “Liên Xô- Trung Quốc và Việt Nam, vấn đề chưa được biết” của tác giả người Nga, Ruslan Kobachenko, một đảng viên đảng cộng sản Liên Xô và cũng là nhà giáo kiêm nhà nghiên cứu lịch sử Châu Á từng giảng dạy tại đại học Minsk-Nga, có đoạn trong trang 197 như sau:

“So với Miền Nam thì người đồng chí Miền Bắc của chúng ta chịu thua kém nhiều về kinh tế. Chúng ta đã nhận ra điều này như là một yếu điểm cần phải được sửa chữa của lãnh đạo Miền Bắc mà đứng đầu là chủ tịch Hồ Chí Minh. Nhưng thật khó làm điều này vì kinh tế Miền Bắc rất lạc hậu và theo mô hình của Trung Hoa...”

Đoạn trích cho thấy tác giả người Nga chê nền Kinh tế VNDCCH không bằng VNCH do lạc hậu và theo mô hình Trung cộng. Vậy thì những gì tuyên truyền của đảng cộng sản về một nền kinh tế bị “kìm kẹp” chỉ là một sự bịa đặt nhằm ngấm máu phun người đối với VNCH.

Thứ ba, theo sách “Lịch sử Kinh tế Việt Nam 1945-2000”, viết về giai đoạn 1955-1975, xuất bản tại Hà Nội năm 2004 thì:

“Cho đến 1973 nông dân miền Bắc sản xuất gần 4 triệu tấn gạo, chưa đủ chi dùng cho nhân dân và vẫn phải nhận viện trợ từ Trung Quốc, Liên Xô bột mì, bobo... Về hạ tầng cơ sở, đến đầu 1972, VNDCCH chỉ có trên 500 cây số đường xe lửa, điện

thoại chỉ có trong cơ quan nhà nước, 2 đài phát thanh, chưa có máy điện toán...”

Chỉ cần bạn đọc điểm lại những con số trên và xem những con số cùng loại và cũng thời điểm đó đã nêu trên thì VNCH rõ ràng có nền kinh tế, hạ tầng phát triển hơn hẳn VNDCCH.

Kết luận: Một nền kinh tế VNCH phát triển bền vững và có chiều sâu, chiều rộng cho thấy VNCH đã nỗ lực phát triển để đem lại đời sống tốt đẹp cho nhân dân. Như vậy đây là kết luận đầu tiên cho thấy chính sách ngấm máu phun người của đảng cộng sản về một miền Nam khốn khó, chịu kìm kẹp là điều không tưởng.

2. Việt Nam Cộng Hòa – Một đất nước tự do, dân chủ thật sự:

Thứ nhất, để nói về tự do dân chủ chúng ta có thể thấy rõ nét nhất là văn hóa và biểu tình, tự do lập đoàn thể, hội họp và thậm chí cả chống chính phủ khác hẳn so với VNDCCH và CHXHCNVN hiện nay là độc tài toàn trị.

Minh chứng rõ nét cho việc này đó là xuất hiện những thành phần cộng sản nằm vùng trong lòng VNCH như ông Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Hiếu Đằng... Chính quyền VNCH biết rõ họ là cộng sản và biết những hành động của họ làm chống chính quyền. Nhưng họ vẫn được biểu tình, kích động dân chúng theo cộng sản. Điều này trái ngược hẳn với quyền tự do bị chà đạp của nhân dân yêu nước khi tham gia biểu tình chống Trung cộng xâm lược...

Ngoài ra, chúng ta có thể thấy tại VNCH, các bài hát phản chiến của Trịnh Công Sơn vẫn được phép tồn tại. Hay thậm chí các bài hát có nội dung lãng mạn bị đảng cộng sản triệt để cấm đoán vì lo ngại sẽ hồng mất chính sách tuyên truyền hận thù của cộng sản thì tại VNCH vẫn được tự do ca hát. Đó chính là do chính quyền VNCH tôn trọng quyền tự do tư tưởng và thường thức âm nhạc của nhân dân. Xin lấy một ví dụ. Bài hát “Những đồi hoa sim” thực chất là bắt nguồn từ một nhà thơ Miền Bắc và trước khi về quê ở ẩn do không chấp nhận sự thối nát của cộng sản cũng là người theo đảng cộng sản, ông là Hữu Loan nhưng vẫn được các nhạc sỹ của VNCH phổ biến và tự do ca hát. Ngược lại VNDCCH thì tuyên truyền “Không nghe, không dùng văn hóa của Ngụy” Mặc dù những bài hát, bài thơ đó hoàn toàn không có mưu đồ chính trị và giàu tính nhân văn.

Nạn nhân của những nghệ sỹ trong chế độ độc tài nhiều vô kể như nhạc sỹ Tô Hải hay nạn nhân của cái gọi là “Phản cách mạng” Nhân văn Giai Phẩm. Trong khi đó VNCH không có một cuộc thanh trừ nào kiểu như vậy, và quan trọng hơn cả VNCH không hề có một cuộc cách mạng thực chất là CẤT MANG người như “Cải cách ruộng đất - long trời lở đất”.

Thứ hai, trong cuốn sách nghiên cứu khá sâu sắc về quốc tế cộng sản “Chủ thuyết của chúng ta” của học giả A.Schenalder - một đảng viên đảng cộng sản CHDC Đức - được ấn hành tại Đông Đức năm 1981 có viết tại trang 189: “Nếu cứ tự do như VNCH thì VNDCCH sẽ bị đánh mất chủ thuyết của mình...” Tác giả này đã công nhận VNCH có tự do về tư tưởng và VNDCCH thì ngược lại rất độc tài và quân phiệt chỉ nhằm giữ cho được “Chủ thuyết” cộng sản sai lầm cho mình nhằm cai trị nhân dân ta, đẩy nhân dân ta đến cuộc chiến huynh đệ tương tàn

Thứ ba, Giáo dục Việt Nam Cộng Hòa mang triết lý giáo dục nhân bản, dân tộc, và khai phóng. Hiến pháp Việt Nam Cộng Hòa nhấn mạnh quyền tự do giáo dục, và cho rằng “*những người có khả năng mà không có phương tiện sẽ được nâng đỡ để theo đuổi học vấn*”. Hệ thống giáo dục Việt Nam Cộng Hòa gồm tiểu học, trung học và đại học, cùng với một mạng lưới các cơ sở giáo dục công lập, dân lập, và tư thục ở cả ba bậc học và hệ thống tổ chức quản trị từ trung ương cho tới địa phương.

Điều này đã được minh chứng bằng việc học sinh đi học dưới chế độ VNCH không hề mất học phí. Năm học 1973-1974, Việt Nam Cộng hòa có một phần năm (20%) dân số là học sinh và sinh viên đang đi học trong các cơ sở giáo dục. Con số này bao gồm 3.101.560 học sinh tiểu học, 1.091.779 học sinh trung học và 101.454 sinh viên đại học; số người biết đọc biết viết ước tính khoảng 70% dân số. Đến năm 1975, tổng số sinh viên trong các viện đại học ở miền Nam là khoảng 150.000 người (không tính các sinh viên theo học ở Học viện Quốc gia Hành chính và ở các trường đại học cộng đồng). Những con số nêu trên được lấy từ cuốn “Giáo dục Việt Nam” – NXB Giáo dục năm 2001 – cuốn sách của đảng cộng sản Việt Nam.

Năm 1958, dưới thời Bộ trưởng Bộ Quốc gia Giáo dục Trần Hữu Thế, Việt Nam Cộng Hòa nhóm họp Đại hội Giáo dục Quốc gia (lần I) tại Sài Gòn. Đại hội này quy tụ nhiều phụ huynh học sinh, thân hào nhân sĩ, học giả, đại diện của quân đội, chính quyền và các tổ chức quần chúng, đại diện ngành văn hóa và giáo dục các cấp từ tiểu học đến đại học, từ phổ thông đến kỹ thuật... Ba nguyên tắc “nhân bản” (humanistic), “dân tộc” (nationalistic), và “khai phóng” được chính thức hóa ở hội nghị này. Đây là những nguyên tắc làm nền tảng cho triết lý giáo dục của Việt Nam Cộng Hòa, được ghi cụ thể trong tài liệu Những nguyên tắc căn bản Bộ Quốc gia Giáo dục ấn hành năm 1959 và sau đó trong Hiến pháp Việt Nam Cộng Hòa (1967). Theo văn bản phụ lục của hiến pháp VNCH ghi rõ:

“Giáo dục Việt Nam là giáo dục nhân bản. Triết lý nhân bản chủ trương con người có địa vị quan trọng trong thế gian này, lấy con người làm gốc, lấy cuộc sống của con người trong cuộc đời này làm căn bản, xem con người như một cứu cánh chứ không

phải như một phương tiện hay công cụ phục vụ cho mục tiêu của bất cứ cá nhân, đảng phái, hay tổ chức nào khác. Triết lý nhân bản chấp nhận có sự khác biệt giữa các cá nhân, nhưng không chấp nhận việc sử dụng sự khác biệt đó để đánh giá con người, và không chấp nhận sự kỳ thị hay phân biệt giàu nghèo, địa phương, tôn giáo, chủng tộc... Với triết lý nhân bản, mọi người có giá trị như nhau và đều có quyền được hưởng những cơ hội đồng đều về giáo dục.

Giáo dục Việt Nam là giáo dục dân tộc. Giáo dục tôn trọng giá trị truyền thống của dân tộc trong mọi sinh hoạt liên hệ tới gia đình, nghề nghiệp, và quốc gia. Giáo dục phải bảo tồn và phát huy được những tinh hoa hay những truyền thống tốt đẹp của văn hóa dân tộc. Dân tộc tính trong văn hóa cần phải được các thế hệ biết đến, bảo tồn và phát huy, để không bị mất đi hay tan biến trong những nền văn hóa khác.

Giáo dục Việt Nam là giáo dục khai phóng. Tinh thần dân tộc không nhất thiết phải bảo thủ, không nhất thiết phải đóng cửa. Ngược lại, giáo dục phải mở rộng, tiếp nhận những kiến thức khoa học kỹ thuật tân tiến trên thế giới, tiếp nhận tinh thần dân chủ, phát triển xã hội, giá trị văn hóa nhân loại để góp phần vào việc hiện đại hóa quốc gia và xã hội, làm cho xã hội tiến bộ tiếp cận với văn minh thế giới.”

Trong khi đó thì ở VNDCCH, học sinh bị nhồi nhét tư tưởng Mỹ “xâm lược” mà thực chất không phải vậy, “bác Hồ yêu nước, cả đời vì nước vì non” mà thực tế ngược lại khi bạn đọc 15 bài “Những sự thật không thể chối bỏ” và hàng trăm ngàn tư liệu, bằng chứng sống lại chứng minh được điều ngược lại. Hay là “yêu nước là phải yêu đảng cộng sản” – một định nghĩa dốt nát và ấu trĩ.

Những bài thơ như của ông Tố Hữu với những câu như “Giết, giết nữa...” lại được nhà trường VNDCCH gieo vào đầu con trẻ ý tưởng giết người ngược hẳn với xu thế nhân bản của thế giới nói chung và VNCH nói riêng.

Thứ tư, từ ngày 7 đến ngày 28 tháng 6 năm 1975 (tức là sáu tuần sau sự kiện ngày 30 tháng 4), Arthur W. Galston, giáo sư sinh học ở Viện Đại học Yale, viếng thăm miền Bắc Việt nam (lúc đó vẫn là Việt Nam Dân chủ Cộng hòa). Theo tường trình của Galston cho tạp chí Science số ra ngày 29 tháng 8 năm 1975 thì một trong những chủ đề khiến các nhà lãnh đạo miền Bắc bận tâm vào lúc đó là vấn đề thống nhất với miền Nam. Theo tạp chí Science thì:

“Việc thống nhất trong lĩnh vực khoa học và giáo dục có lẽ sẽ có nhiều khó khăn vì hai miền đã phát triển theo hai chiều hướng khác nhau trong nhiều thập niên. Nhưng dù cho có nhiều khó khăn, Galston nhận thấy các nhà lãnh đạo miền Bắc công khai bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với nhiều đặc

điểm của nền khoa học và giáo dục ở miền Nam; họ dự định kết hợp những đặc điểm này vào miền Bắc khi quá trình thống nhất đang được thảo luận sôi nổi vào lúc đó thực sự diễn ra.”

Như vậy cho thấy ngay cả đảng cộng sản cũng phải thừa nhận nền giáo dục của VNCH chính là cái gương cho họ tự soi vào. Nhưng thực chất họ nói như vậy nhưng lại không làm như vậy chủ yếu chỉ để ngu dân, cai trị độc tài.

Đánh giá của nhà phê bình văn học Thụy Khuê:

“Có thể nói, trong suốt thời gian chia đôi đất nước, mặc dù với những tệ nạn của xã hội chiến tranh, tham nhũng; miền Nam vẫn có một hệ thống giáo dục đứng đắn. Trong chương trình giáo khoa, các giai đoạn lịch sử và văn học đều được giảng dạy đầy đủ, không thiên hướng. Ở bậc trung học học sinh gặt hái những kiến thức đại cương về sử, về văn, và tới trình độ tú tài, thu thập những khái niệm đầu tiên về triết học. Lên đại học, sinh viên văn khoa có dịp học hỏi và đào sâu thêm về những trào lưu tư tưởng Đông Tây, đồng thời đọc và hiểu được văn học nước ngoài qua một nền dịch thuật đáng tin cậy, dịch được những sách cơ bản.”

Nguyen - Truong Administratiekantoor

- Khai thuế (Inkomsten belasting) tư nhân
- Quản lý về kế toán, tài chính và thuế vụ cho doanh thương và tư nhân.
- Địa chỉ tin cậy, kinh nghiệm
- Giải thích rõ ràng dễ hiểu
- Giá đặc biệt cho đồng hương
- Particulier: belastingaangifte IB
- Ondernemers: overstapking 30%

Xin liên lạc: Trang Trương
Simon van Ooststroomhof 41
2341 KG Oegstgeest

Tel: 071-5760175

E-mail adres: truong1961@yahoo.com

HẸN NGÀY MAI

Tôn Thất Phú Sĩ

Con đường ấy trưa vàng nắng ấm
Ai hẹn ngày mai sẽ đến thăm
Guốc cao từng bước rơi thành nhạc
Rớt xuống tim anh trống dập dồn

Ngồi nơi gác trọ nhìn ngơ ngẩn
Dáng ai thấp thoáng ráng chiều buồn
Phân vân tà áo bay trong gió
Quyến luyến em về quyến gót chân

Em đem mây xuống thành mưa bụi
Ướt làn mi kẻ rất dễ thương
Hẹn rồi lỗi hẹn thêm xa vắng
Để lòng mong đợi mãi còn vương
Trăng lên đỉnh núi nhìn phố thị

Ai vẫn rong chơi quên lối về
Bài hát nào em thường hay hát
Sợi tóc nào sợi nhớ sợi thương
Sợi nào em gửi mùi hương
Để rồi chuyện cũ cũng dần qua thôi

Sàigòn! Tạm biệt Mẹ

LÊ HUY HÀ

Tôi có quê hương mà không sống được
Có Mẹ già bỏ lại để ra đi
Tạm biệt em ! Tạm biệt Sàigòn !
Nhớ tháng tư đen khi rời thành phố

Em đâu rồi ! Ở lại có buồn không ?
Tôi bồi hồi khi con tàu lướt sóng
Sàigòn sau lưng , hay phía trước
Xa Sàigòn làm sao quên được

Ngày hận sâu mất nước tháng tư đen .
Một Sàigòn vừa lạ , vừa quen
Bất chợt phố ! Bất chợt sông
Nhìn Sàigòn tai nghe biển động

Sàigòn đêm nay ai ngậm ngùi nuốt hận ?
Tôi sống sờ theo vận nước xoay vần
Sàigòn lặng im ! Sàigòn sôi động
Tháng tư buồn đưa cuộc đời lưu vong

Mất Sàigòn trời làm giông bão .
Ba mươi tháng tư ai nghẹn ngào ?
Một Sàigòn bỏ ngỏ mất tên
Sau phút oán hờn càng nhớ thương em

SÀI GÒN ƠI ! NỖI NHỚ KHÔN NGƯỜI

Dương Văn Đình

Tôi sinh ra tại Hà Nội, cố đô của ngàn năm văn hiến, nhưng lại lớn lên ở Sài Gòn, thành phố đã một thời được mệnh danh là Hòn ngọc Viễn Đông. Hà Nội với đường Cổ Ngư êm đềm và thơ mộng, với Hồ Gươm hai bờ liễu rủ, ảo mờ trong màn sương những sáng mùa đông, tuy có để lại trong tôi ít nhiều xao xuyến nhưng nỗi nhớ chỉ bằng bạc như khói sương, ẩn khuất đâu đó như những bóng hình trong huyền thoại.

Với Sài Gòn thì khác. Sài Gòn với tôi là tất cả. Mảnh đất này là nơi ôm giữ gần trọn cuộc đời tôi, từ khi tôi tập tành làm thiếu nữ, biết soi dung nhan mình trong tấm kính xinh xinh, đến khi rời xa thì đầu đã pha hai màu tóc. Sài Gòn, nơi chôn dấu tất cả các kỷ niệm tôi, sung sướng lẫn khổ đau của một kiếp làm người.

Năm 1954, gia đình tôi theo đoàn người di cư bỏ miền Bắc, giắt diu nhau đặt chân lên mảnh đất miền Nam với bao nhiêu lạ lẫm thuở ban đầu. Từ đồng bạc giấy xé đôi để thành hai tờ năm các đến trái cóc giấm tẻ hoa xanh xanh vàng vàng, cắn vào giòn tan vị chua chua ngọt ngọt nhớ đời.. Bản chất người dân miền Nam chân chất và thành thật, thân thiện và xởi lởi, khiến những người bỏ xứ ra đi như chúng tôi cảm thấy thật ấm lòng.

Dần dà theo năm tháng, Sài Gòn, thủ đô của miền Nam tự do trở thành thành phố đẹp đẽ và sung túc nhất nhì vùng đông nam châu Á. Thành phố với sức sống ào ạt, hầu như không lúc nào im tiếng động. Mới 3,4 giờ sáng, người ta đã bị đánh thức dậy bởi tiếng nổ inh tai của những chiếc xe ba bánh hay những chiếc xích lô máy chất đầy rau quả đưa về các chợ. Tiếng xe ngựa lóc cóc trên mặt đường nhựa chở những người buôn thúng bán bưng bắt đầu cho một ngày mới. Trong các xóm nhỏ vang vang tiếng trẻ con rao báo, tiếng hàng quà rong, nào xôi, nào cháo, nào bánh, nào rau, ôi thôi không thiếu một loại hàng nào.. Sài Gòn đầy dẫy những quán cóc ở đầu mỗi hẻm nhỏ, sáng tinh mơ đã sực nức mùi cà phê thơm ngát. Nơi đây là chỗ gặp gỡ đầu ngày của giới bình dân, xích lô, ba gác hoặc công nhân các hãng xường, cầu đường... Phì phèo điều thuốc, nhâm nhi ly nước đen ngòm, chút vị ngọt pha đầy vị đắng mà thiếu nó thì sẽ ra ngán vào ngợ như thiếu người tình..

Sài Gòn với tôi còn là một thời áo trắng Trưng Vương, đầy ắp kỷ niệm ngọt bùi với phấn trắng bảng đen, với bạn bè chia nhau những niềm vui tuổi ngọc, những mộng ước thanh xuân. Con đường Nguyễn Bình Khiêm với hai hàng cây cao bóng mát,

những lá me xinh xinh rơi đầy trên vai áo, rắc kín mặt đường vào lúc chớm thu. Quanh quần đầu đó, hình ảnh những anh chàng tình si, đôi mắt ngẩn ngơ tìm kiếm trong đàn thiên nga vừa vỡ tổ, hình bóng nàng thơ mà chàng đang ấp ủ :

*Em tan trường về,
Đường mưa nhỏ nh
Chim non đậu mỏ
Trong cội hoa vàng...
(Ngày xưa Hoàng Thị- Phạm Thiên Thư)*

Trong cặp cửa mỗi cô nàng Trưng Vương, có một ngăn kín đáo nhất, là nơi cất giữ những tờ giấy pelure mỏng tanh màu hồng phấn, màu xanh phơn phớt da trời chép chi chít những bài thơ tình học trò của Nguyễn Sa, những bài thơ đầy hấp lực với những nàng con gái vừa đến tuổi mộng mơ, biết thẹn thùng dẫu mặt khi vô tình chạm vào ánh mắt của ai kia đang đắm đắm hướng về mình :

*Áo nàng vàng tôi về yêu hoa cú
Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương
Tôi thay mực cho vừa màu áo tím...
(Màu kỷ niệm)*

*Không có anh nhớ một mai em chết
Thương để hỏi anh sao mắt em buồn ?
Sao tay gầy ? Sao đôi mắt héo non ?
Anh sẽ phải cúi đầu đi vào địa ngục...
(Cần thiết)*

Nhớ đến Sài Gòn, người ta không thể không nhớ đến chợ hoa Nguyễn Huệ mỗi độ xuân về. Mai, đào, hồng, cúc, thủy tiên, mận đình hồng... thôi thì trăm nghìn thứ hoa, trăm nghìn màu sắc, muôn hồng ngàn tía khoe sắc khoe hương. Nam thanh nữ tú, ông già bà trẻ, chen vai thích cánh nhau trên con lộ rộng nhất nhì thành phố. Lòng người vui theo cái vui của mọi người, rộn rã theo cái rộn rã của phố phường ngày giáp Tết.

Sài Gòn còn là những đêm Giáng sinh ngập tràn giông người trên khắp các con đường Lê Lợi, Nguyễn Huệ, Tự do... dẫn về nhà thờ Đức Bà. Người ta đi lễ thì ít mà đi ngắm nhau thì nhiều. Ở đó có bao nhiêu cặp tình nhân tay trong tay, mắt trong mắt. Đêm của gặp gỡ, đêm của hẹn hò. Đêm như chảy hội, đêm như thác lũ...

*Ta đi bên nhau dấu tình trong đôi mắt
Dấu lời hẹn hò trong mỗi bước chân êm...*

Sài Gòn còn là những cơn mưa đầu mùa hạ. Trời đang nắng chang chang, nắng như đổ lửa, nắng rất

thịt da..., bỗng đâu cơn mưa ập đến. Mưa ào ạt, mưa tới tấp, mưa như trút nước.. rồi tạnh rất mau.

Anh còn nhớ không anh, chiếc xích lô chở đôi ta đi dưới trời mưa tầm tã. Lời thầm thì ngọt ngào hơn khúc hát tình ca. Mưa ơi cứ dài thêm đi nhé cho tim ta thom đủ một vườn hồng...

*Sài gòn ơi, một thời ta mới lớn
Mỗi con đường đều ngát hương ngọc lan
Mỗi hàng cây đều có tổ chim non
Ríu rít hát bài ngợi ca hạnh phúc...*

Tình yêu lớn theo năm tháng và những đứa con bé bỏng lần lượt chào đời.

Tôi giắt con đi giữa lòng Sài gòn êm ả. Đây Givral với những ly kem mát lạnh, món giải khát không thể thiếu mỗi lần dạo phố cho các cô cậu bé con . Đây nhà sách Khai Trí, với vô vàn sách truyện mà mẹ thường say mê đọc cọt thời còn là nữ sinh. Đây quán cà phê La Pagode, nơi không hẹn mà thường xuyên có mặt Bồ với các bạn bè.

Biết bao nhiêu tên gọi của Sài gòn thân yêu đã đi qua trí nhớ non nớt của tuổi thơ các con tôi...

*Đêm về trên bánh xe qua
Nhớ tôi Xa Lộ, nhớ nhà Hàng Xanh
Nhớ em kim chỉ khâu tình
Trưa ngoan lớp học, chiều lành khóm tre
Nhớ mưa buồn khắp Thị Nghè
Nắng Trương Minh Giảng, lá hè Tự Do...
(Đêm nhớ trăng Sài Gòn - Du Tử Lê)*

Tháng 3/1975, hàng ngày tin tức chiến sự từ xa đưa về toàn là tin xấu. Pleiku mất, Đà Nẵng mất, rồi Nha Trang cũng chẳng còn... Từ miền Trung xa xôi, miền Tây trù phú, người người lũ lượt kéo về, Sài gòn trở thành một thành phố cực kỳ rối loạn. Rối loạn từ ngoài đường phố đến trong lòng mọi người. Nhìn đâu cũng thấy những khuôn mặt hốc hác, lo âu, những đôi mắt thất thần, những đôi môi khô héo, gặp nhau chỉ hỏi một câu duy nhất " ở hay đi ? ".

Mà đi thì đi đâu chứ ? Và đi bằng cách nào ?

Đầu tháng 4/75 những biến động chính trị ở miền Nam càng ngày càng dồn dập và anh, dẫu đang là luật sư của văn phòng Phụ tá về luật pháp Phủ Tổng Thống lại bị chính ông Tổng thống ra lệnh bắt giữ. Em cuống cuống như con chim mắc bẫy, dẫy giữa trong tuyệt vọng, nào biết đâu số phận đang an bài cho mình những tháng năm nghiệt ngã, khốn cùng...

Bất ngờ trưa ngày 27/4 anh được thả về, đứng vào những giây phút cuối cùng khi Sài gòn đang giã chết.

29/4, giắt díu nhau, chúng ta tìm đường chạy trốn nhưng mọi ngã đường đều là tuyệt lộ!

Trưa 30/4/75, lệnh đầu hàng của Dương Văn Minh như tiếng đạn pháo kích phá toang lồng ngực người dân Sài gòn. Nổi bàng hoàng làm thân thể tôi dường như mất hết gân cốt...

Cơn bão lốc đã hoàn toàn ngự trị thành phố. Rực khắp nơi chỉ thấy một màu cờ :

*Tôi bước đi,
Không thấy phố,
Không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ
(Trần Dần)*

Mỗi sáng tiếng loa phóng thanh vang lên chất chứa lời người xướng ngôn viên, toàn là một giọng điệu tuyên truyền xảo trá và bịp bợm, ca tụng cái xác ướp đã bao năm, ca tụng cái chiến thắng đầy máu xương và hận thù. Những bài hát hoàn toàn lạ lẫm : " *Như có bác Hồ trong ngày vui đại thắng...*" Đại thắng ư ? Thành phố của ta – Thành phố có người lãnh đạo vừa lên tiếng đầu hàng, đang thảm thương như người mẹ tuyệt vọng ôm lũ con mình đầy thương tích trong vòng tay run rẩy mà lau đi những giọt lệ bi ai - mỉa mai thay cho hai từ " đại thắng "!

*Thành phố của anh
Nhục nhân duyên cưỡng ép
Cay đắng phận rau răm
Tim lay lắt chấp chờn nổi đờ
Mòn mỗi nén nhang khuya
(Giã biệt - Tô Thuỳ Yên)*

Tiếp theo là hàng loạt thanh trừng dành cho kẻ bại trận.

Trước hết là lệnh tập trung toàn bộ sĩ quan và công chức chế độ miền Nam.

Không chút nghi ngờ, anh bảo :

-Em đừng xếp nhiều quần áo cho anh, chỉ đi có 10 ngày thôi mà...

Chỉ 10 ngày thôi ư ? Chính phủ cách mạng sao mà khoan dung, độ lượng thế nhỉ ?

Thương thay cho cái ngu ngơ của dân miền Nam và cái gian manh, xảo quyệt của lũ hình người dạ thú.

10 ngày đã trở thành 10 năm hay hơn nữa, nào ai học được chữ ngờ !

Các trại tù mọc khắp từ Nam ra Bắc để giam giữ những người bại trận. Bao nhiêu người đã ngã xuống trước họng súng của cai tù ? Và bao nhiêu người đã vùi thây nơi thâm sơn cùng cốc vì nhục hình, trốn trại, đói khát, bệnh tật ?...

Không bị nhốt trong các ngục mang tên Hàm Tân, Thanh Hoá, Nam Hà, Xuân Phước v.v... nhưng người dân Sài gòn và cả miền Nam cũng sống trong một trại tù khác, khổng lồ hơn và nghẹt thở với đủ

các đợt trả thù : đổi tiền, đốt sách, đánh tư sản, đuổi đi kinh tế mới, giam giữ...v..v...

Kẻ chiến thắng đóng các cửa ngõ với thế giới bên ngoài, ôm cái vinh quang thắm đầy máu và nước mắt để hát hò, để xưng tụng...trong khi gạo và thực phẩm do chính sách hợp tác xã ngu đần đã cạn kiệt. Kết quả là sau năm 1977 từ Bắc vào Nam, ruộng đồng bát ngát như thế mà thóc gạo thì chẳng còn, người dân phải ăn khoai mì khoai lang hà độc, ăn bo bo, thứ thực phẩm chỉ dành để nuôi ngựa !!

Tội nghiệp con bé út 3,4 tuổi của tôi. Trông thấy bát bo bo là nó vừa cười méo xệch cái miệng thật xinh, vừa giả bộ xoa xoa cái bụng lép kẹp mà nói : " Mẹ ơi, con no rồi ", để đừng phải nhai cái bát bo bo đến trọ quai hàm ! Bữa tối sang nhất là có chút cơm với 3 phần gạo hầm và 1 phần sắn, những cục sắn nếu nhặt không kỹ sẽ vỡ răng như chơi !

Đó là những năm tháng Sài gòn chìm trong bể khổ. Quanh mình, từ xóm giềng đến trường lớp, con mắt nào cũng là con mắt của soi mói, dò xét. Mỗi lời nói ra dường như có cái máy thu âm vô hình lắp đặt ở đâu đó sẵn sàng ghi lại. Sai sót ư ? Nhẹ nhất là kiểm thảo trước tổ dân phố hay ngoài đồn công an, không thì đi kinh tế mới, còn nếu bị ghép vào tội phản động thì tù đầy chẳng hẹn ngày về...

Ôi Sài gòn thân yêu, còn đâu hình ảnh của Hòn ngọc Viễn Đông vui tươi, phồn thịnh ngày nào. Sài gòn đang héo khô như hoa cỏ mùa nắng hạn. Sài gòn đang quần quai như người thiếu phụ trong giờ vượt cạn mà kẻ phụ tình đã cao chạy xa bay...

*Ở đây, địa ngục chín tầng sâu,
Cả giống nòi cam lạng gục đầu,
Cẩn chết hàm răng, ứa máu mắt,
Chung xiềng nhưng chẳng dám nhìn nhau.
Mùa hạn – (Tô Thuỳ Yên)*

Làm thân cô giáo như tôi, sớm chiều phải túc trực tại trường sở để học tập đường lối chính sách mới, để được dạy dỗ rằng mình là vợ một tên lính " nguy ", kẻ tội đồ của dân tộc ! Cuộc sống là những ngày nối tiếp ngày tràn ngập lo lắng và sợ hãi. Đêm đêm trên đường đến lớp dạy dỗ túc văn hoá tại trường Lê Quý Đôn, khi chiếc xe đạp lọc xọc chạy ngang qua câu lạc bộ thể thao (cercle sportif) trên đường Hồng Thập Tự, trái tim tôi dường như bị mũi dao đâm trúng. Trời có mưa không mà mặt tôi nhạt nhoà... " Anh ơi anh đâu rồi... " ? Hình như mới hôm qua hay hôm kia thôi, chiều đến, sau giờ tan sở, chồng tôi còn về đón mấy mẹ con đến câu lạc bộ này cho các con bơi lội, chơi đùa...

Thôi giấc mơ đời đã vội tan !

Sài gòn còn chứng kiến biết bao cảnh chia lìa vì những cuộc trốn chạy trên những chiếc bè mỏng manh như chiếc lá giữa mặt bể mệnh mông trùng trùng sóng dữ hay những cuộc vượt rừng một sống

mười chết giữa cạm bẫy của súng đạn, rắn độc, bọ cạp và lạc đường ... Hình ảnh hai anh tôi quỳ lạy mẹ và ôm tôi từ biệt trước khi ra đi là những kỷ niệm đau đớn tận cùng, dấu đã cố chôn vùi để quên đi nhưng mỗi năm cứ gần đến tháng tư oan khuất hay tháng 7 giỗ kỵ , nước mắt tôi tự nhiên chứa chan không sao cầm giữ được. Đứa cháu trai 16 tuổi, đứa con trai duy nhất của anh cả tôi đang giam thân trong trại tù đã do chính tay tôi giắt cháu ra khu chợ cũ Sài gòn để xuống tàu ở bến Bạch Đằng trong cái ngày oan nghiệt đó. Trước lúc chia ly, cháu nắm chặt bàn tay tôi, đôi mắt trong sáng đầy tin yêu nhắn lại " *Cô ơi, bố về cô nói giùm con yêu bố. Con đi, sẽ lo cho cả nhà !* " ! Chuyến tàu định mệnh đó mang theo 10 người thân yêu của tôi ra đi và đi mãi vào trong lòng biển thẳm.

" Khôi ơi, cô xin lỗi con, lời nhắn của con cô đã vĩnh viễn chôn vùi vì không dám khơi dậy trong lòng bố con vết thương mãi mãi chẳng lành ! "

Đêm đêm tôi thường mất ngủ vì những toan tính lúc nào cũng ngập ngụa trong đầu. Làm sao với cái thân thể còm cõi, cô đơn này, tôi có thể gánh vác nổi một gia đình 6 con còn thơ dại, chồng mòn mỏi trong ngục tù đói khát ốm đau, mẹ già liệt nửa thân mình kèm với những cơn đau tim vật vã xác thân kể từ sau ngày hai anh và các cháu ra đi mà biệt vô âm tín ? Làm sao để các con tôi đừng biết rằng ngày mai mẹ chúng không còn đồng xu trong túi, sẽ sẵn sàng bỏ học để lao ra chợ đời phụ mẹ kiếm sống với cái tuổi lên 10, 12, 13 ? Những câu hỏi cứ chằng chịt ám ảnh tâm trí tôi mà không có lời giải đáp. Tôi xum xuống như một bà già tàn tạ. Hình như tôi không còn nước mắt để khóc cho thân phận mình mà trong cõi lòng lúc nào cũng chỉ đầy áp sự lo lắng và nỗi sợ hãi tận cùng...

Năm 1992 gia đình tôi rời Việt Nam đi định cư nước ngoài. Tôi bỏ lại sau lưng năm tro xương của Mẹ, bỏ lại người anh ruột độc nhất còn lại trên thế gian này, bỏ lại thành phố Sài gòn mà mỗi cành cây, ngọn cỏ, mỗi con đường, khu phố, căn nhà... còn âm vang, còn réo gọi trong tôi những kỷ niệm thiết tha của gần 40 năm gắn bó...

Khi chiếc phi cơ rời khỏi phi trường Tân sơn Nhất, bay vút lên trời cao, lòng tôi bỗng vỡ vụn những cảm giác xót sa, mất mát !

*Sài gòn ơi tôi đã mất người trong cuộc đời
Sài gòn ơi, thôi đã hết thời gian tuyệt vời
Giờ còn đây, những kỷ niệm sống trong tôi
Những nụ cười nát trên môi,
Những giọt lệ ôi sầu đắng...
(Vĩnh biệt Sài gòn- Nam Lộc)*

Những tháng năm dài nhớ quê hương...

Biến chứng của bệnh tiểu đường

Bác Sĩ Nguyễn Trần Hoàng

Hỏi:

-Nghe nói bệnh tiểu đường có thể dẫn đến mù mắt, bị cưa chân. Cũng có người nói uống thuốc tây chữa tiểu đường có thể làm yếu thận, có đúng không? Vậy phải làm sao để chữa tiểu đường mà khỏi bị biến chứng? Ngoài ra còn có các biến chứng gì khác?

-Nghe nói có những người bị tiểu đường ba, bốn chục năm, mà vẫn sống đến tám, chín mươi tuổi không bị biến chứng nặng, vẫn tương đối mạnh khỏe, hoạt động so với lứa tuổi đó. Xin cho biết làm sao để đạt được điều này?

Đáp:

Tiểu đường là một bệnh mạn tính có thể dẫn đến nhiều biến chứng. Cần nhấn mạnh là các biến chứng là do bệnh chứ không phải do thuốc, không uống thuốc thì chính bệnh sẽ dẫn đến hư, suy thận, chứ không phải vì thuốc. Khi vì bệnh mà thận đã yếu, thì bác sĩ (mới) sẽ cần chú ý hơn để dùng các thuốc không nên dùng khi thận đã yếu.

Các biến chứng chính của bệnh tiểu đường bao gồm:

-Bệnh tắt nghẽn mạch máu nuôi tim (coronary heart disease-bệnh động mạch vành. Động mạch vành là động mạch đem máu đến để nuôi trái tim). Sự tắt nghẽn của động mạch vành trầm trọng có thể gây ra các cơn kích tim (heart attack), là tình trạng mà máu đến tim bị thiếu hụt trầm trọng do tắt nghẽn mạch vành trầm trọng làm cho phần đó của trái tim bị hoại tử, tim không bóp được bình thường, sẽ không thể bóp máu đi nuôi cơ thể, và do đó, có thể dẫn đến tử vong nhanh chóng.

-Bệnh của võng mạc mắt (retinopathy), có thể dẫn đến mù.

-Bệnh thận (nephropathy), có thể làm thận bị suy. Những người bị suy thận nặng sẽ cần phải lọc thận thường xuyên (thường là ba ngày một tuần), nếu không chất độc của cơ thể sẽ ứ lại không thải ra được, dẫn đến tử vong.

-Bệnh thần kinh (neuropathy), có thể góp phần vào việc làm loét bàn chân, nếu nặng sẽ cần phải cưa chân.

Đa số các biến chứng này thường không gây ra triệu chứng gì trong giai đoạn đầu của biến chứng. Tuy nhiên, ta có thể phòng và theo dõi để

phát hiện sớm các biến chứng này để chữa kịp thời, làm cho nó chậm hoặc ngưng phát triển nhằm tránh các hậu quả “thê thảm” kể trên.

Việc phòng biến chứng đòi hỏi sự kết hợp của việc thăm bác sĩ đều đặn để được thăm khám nhằm phát hiện biến chứng ở giai đoạn sớm nhất, thực hiện các lời dặn của bác sĩ, cố giữ lượng đường máu ở mức tối ưu một cách thường xuyên.

Làm được điều này không phải lúc nào cũng dễ dàng, nhưng đây là điều rất quan trọng cho sức khỏe của ta trong trường kỳ, ngay cả lúc ta vẫn còn cảm thấy rất khỏe mạnh, chưa thấy triệu chứng gì cả. Trong việc này, cần lập lại, chính ta là người đóng vai chính, bác sĩ và các chuyên viên khác chỉ có thể giúp ta.

Đây là căn bệnh theo ta suốt đời, do đó, rất quan trọng để luôn học hỏi để hiểu rõ căn bệnh, tình trạng sức khỏe của mình, nhằm tham gia một cách chủ động và tích cực trong việc bảo vệ, duy trì và nâng cao sức khỏe của chính mình.

Những việc sau đây rất quan trọng trong việc ngăn ngừa, làm chậm lại sự tiến triển của các biến chứng.

Kiểm soát mức đường máu

Đây là một trong những điều quan trọng nhất.

Các biến chứng kể trên của tiểu đường là hậu quả của việc mức đường máu cao tác động lên các mạch máu trong một thời gian dài. Rất nhiều nghiên cứu có giá trị đã được thực hiện và cho thấy rõ rằng các bệnh nhân có mức đường máu được kiểm soát ít gặp biến chứng hơn là những người có mức đường máu cao. Do đó, giữ mức đường máu ở mức càng gần với mức bình thường sẽ càng giúp ngăn ngừa và làm chậm lại các biến chứng kể trên.

Tuy nhiên, cần phải nhớ là giữ mức đường ở mức gần với bình thường này cũng có những nguy cơ của nó, trong đó điều quan trọng nhất là các cơn hạ đường máu (đường máu tuột xuống quá thấp so với bình thường). Các cơn này có thể xảy ra khi ta cố giữ đường thấp nhưng quên không ăn đúng giờ, bị căng thẳng bất ngờ, vận động thể lực nhiều hơn thường lệ, bị các bệnh cấp tính bất ngờ, vân vân.

Cách tốt nhất để phòng các biến chứng nguy hiểm của các cơn hạ đường huyết là hiểu rõ căn bệnh của mình, thực hiện các biện pháp phòng ngừa các cơn hạ đường huyết này (như đã trình bày ở các phần trước), luôn giữ đường (kẹo, đường, nước

ngọt...) theo trong người, để nếu bắt đầu thấy các triệu chứng của hạ đường máu (như chóng mặt, hồi hộp, cảm giác như đói bụng, toát mồ hôi lạnh, người như muốn là ra), là dùng các viên đường dự trữ đó ngay.

Làm sao để biết được mức đường có được kiểm soát tốt chưa

Có nhiều cách khác nhau để kiểm tra mức đường máu, trong đó, hai cách chính thường được sử dụng nhất để làm được điều này gồm:

-Một là đo mức đường trong máu hàng ngày bằng máy đo mức đường máu ở đầu ngón tay (finger stick glucometer). Như đã trình bày, tùy theo bệnh, thời gian bị bệnh, và mức đường máu có được kiểm soát tốt hay chưa, ta sẽ cần phải thử máu ở đầu ngón tay nhiều hay ít lần trong ngày.

Nói chung, bệnh tiểu đường loại 1 thường đòi hỏi bệnh nhân cần phải tự đo đường ở nhà nhiều lần trong ngày hơn; bệnh nhân mới bị tiểu đường cần đo nhiều lần hơn để giúp cho việc điều chỉnh liều lượng thuốc và thiết lập một thực đơn ăn uống và giờ giấc ăn uống, thể dục, sinh hoạt thích hợp; và dĩ nhiên những người mà mức đường chưa được kiểm soát tốt sẽ cần phải đo thường xuyên hơn để có thể điều chỉnh, thiết lập một phương thức điều trị thích hợp (bao gồm nhiều yếu tố - thuốc men, sinh hoạt, thể dục, ăn uống, thăm khám định kỳ, vân vân - như đã kể trên).

Nói thì thấy có vẻ phức tạp, nhưng sau một giai đoạn đầu làm quen để thiết lập các hiểu biết và thói quen mới, nó sẽ trở thành cách sống tự nhiên của ta, và rất nhiều người đã sống tương đối rất thoải mái với những thói quen cần thiết đó.

Tùy theo từng trường hợp cụ thể, bác sĩ sẽ hướng dẫn và thảo luận với ta xem nên đo đường bao nhiêu lần trong ngày. Khi đo, ta nên ghi vào sổ hoặc mẫu giấy (thường do bác sĩ cung cấp và hướng dẫn), khi đi gặp bác sĩ, cần đem theo; dựa vào đó, bác sĩ sẽ có thể điều chỉnh thuốc men và thảo luận về việc điều trị của ta một cách cụ thể hơn.

-Cách thứ hai giúp ta biết được mức đường máu có được kiểm soát tốt hay chưa, là đo mức hemoglobin A1c (còn gọi là glycohemoglobin) trong máu. Mức hemoglobin A1c giúp ta biết được mức đường máu trung bình trong khoảng 10 đến 12 tuần trước đó.

Cho đến nay, nhiều nghiên cứu cho thấy (và nhiều hội các bác sĩ cũng đồng ý) rằng giữ mức HbA1c khoảng 7 phần trăm trở xuống sẽ giúp hạn chế các biến chứng kể trên của bệnh tiểu đường. Ở những người lớn tuổi hoặc những người không còn sống được bao lâu, mức này có thể cao hơn chút ít. Cho dù chưa đạt được mức này, nói chung, hạ con số này xuống thấp được chút nào, sẽ giúp giảm được các biến chứng chút đó.

Nghe hồn bay bổng

Kim Thành

*Trời nắng chan hòa bên khung cửa
Ta ngồi một nửa ở nơi đây
Một nửa bên kia ta chẳng thấy
Nên hồn bay bổng như mây bay ...*

*Trời nắng bên ngoài mưa trong ta
Giọt buồn lã chã ướt dương tà
Nếp mình đứng ngắm cảnh hoa thắm
Một chút tủi hờn chút xót xa*

*Nghe tiếng thời gian gõ nhịp đều
Mới hay còn đó nỗi cheo neo
Sông trôi trôi mãi tìm bến đợi
Biết có một người dõi mắt theo*

*Bến đợi bây giờ ở nơi đâu
Người ơi có biết em đang sầu
Nhìn bốn phương trời xa xa lắt
Chỉ thấy một màu thương nhớ thương*

*Vén sợi tóc mai chùng hiu hắt
Đưa tay bắt bóng rụng bên thềm
Một mảnh lênh đênh chìm đáy huyết
Giật mình tím ngắt cả buổi tìm*

*Trời nắng bên ngoài mưa trong ta
Tình xa lạc mất nẻo đường về
Cố quận người đi không trở lại
Ta chừ quan ải mộng liêu trai ...*

Garage Trung Tran

Karel Doormanstraat 36 - 6651 ZM Druten
(Industrieterrein Kerkeland)

Reparatie & onderhoud van alle
automerken en wij zorgen ook voor APK,
verkoop van occasions

Tel. 0487-519467.
Gsm. 06-55775918

Gia chánh

Gỏi Tôm Mực

Nguyên liệu:

2 lb mực sống
 2 lb tôm tiger lớn
 4oz kiệu chua
 1 quả ớt
 4 cây cần tàu (chỉ lấy thân)
 Hành củ tím phi vàng
 Đậu phộng rang giã nhỏ
 2 muỗng canh dấm
 1 muỗng rưỡi cà phê đường
 nước mắm, tiêu sọ đập dập, dầu ăn

Cách làm:

Mực nang cắt miếng vừa ăn, nếu kẻ hoa được càng tốt. Trụng sơ, đừng trụng lâu quá mực dai không ngon. Tôm luộc sơ vào nước sôi, thấy tôm đổi màu là được. Luộc xong lột vỏ, như vậy con tôm được thẳng không bị xoắn lại. Cắt ớt thành sợi dài, bỏ hạt. Cắt củ kiệu cho mỏng. Cho tất cả vào tô gồm có: mực, tôm, ớt, cần tàu, hành phi, củ kiệu, dấm, chút xíu nước mắm, tiêu, đường, và chút dầu ăn.

Cho gỏi ra đĩa, rắc đậu phộng và rau thơm. Gỏi này có thể ăn kèm với bánh phồng tôm chiên.

Hủ Tiếu Xào Thịt Bò

Nguyên Liệu:

- Hủ tiếu tươi

Ướp thịt 15 phút:

-1/2 lb bò sirloin steak, xắt lát dày cỡ 1/8"
 -1 muỗng nhỏ dầu olive
 -1/4 muỗng nhỏ tiêu trắng
 -1/8 muỗng nhỏ bột tỏi
 -1/2 muỗng nhỏ sherry
 -1 muỗng nhỏ oyster sauce
 -1 muỗng nhỏ đường
 -1 muỗng nhỏ bột bắp

-4 nấm trắng xắt lát dày 1/8"
 -1 chén nấm king oyster xắt lát
 -2 bẹ cải bokchoy, hoặc cải làn (cải rổ)
 -1 củ carrot xắt lát
 -1/4 củ hành trắng to

Pha sauce:

-1 muỗng nhỏ nước tương hay loại đậm (nếu có hắc xì dầu thay thế màu sauce đẹp hơn)
 -1 muỗng nhỏ dầu hào
 -1 muỗng nhỏ bột bắp cho sauce khô, 1/2 muỗng nhỏ cho sauce ướt
 -1 muỗng nhỏ đường
 -6 muỗng nhỏ nước lọc cho sauce khô nếu ướt hơn thì 2/3 cup nước
 -1/8 muỗng nhỏ bột ngọt (optional - tùy ý)
 -1/8 muỗng nhỏ nước màu kho cá thịt nếu dùng nước tương thường

Cách Làm:

Pha chén sauce xong rồi đun sauce lên vừa sền sệt tắt lửa.

-Cho 1 muỗng canh dầu đậu phộng vào chảo, đợi dầu thật nóng bốc khói cho thịt vào xào thịt vừa chín, tươm bóng mướt ra cho vào cái tô.

-Cho cải, cà rốt, nấm, củ hành vào chảo xào 1 phút cho ra cái thau.

-Rửa chảo sạch, chảo nóng cho 3 muỗng nhỏ dầu phộng vào và cũng đợi cho dầu bốc khói mới cho 4 lát tỏi phi vừa vàng, cho hủ tiếu vào xào lên đều 2 cái khi bánh còn cứng. Sau đó rán hủ tiếu 5 giây, hất chảo trở bề... làm vài lần như vậy cho bánh hủ tiếu hơi rám chảo.

-Cho thịt và rau, nấm vào. Hất chảo vài lần, cuối cùng cho nước sauce vào và dùng sạn với đũa xới nhẹ tay vài lần và xóc chảo cho sauce thấm đều chút.

Cười chút chơi

Nước hạng nhất

Trong một cuộc thi về tốc độ phát triển các nước trên thế giới, Có 3 nước tham gia là Mỹ, Nhật và Việt Nam.

Nước Mỹ lên tiếng trước...

- "Nước tôi là số 1, Nếu chúng tôi chỉ đào xuống đất 10 mét là có dây điện ngầm"

- Nước Nhật nói..."Như thế cũng chưa phải phát triển. Nước chúng tôi khi đào xuống 50 mét thì có ngay dây cáp dùng internet."

Đến lượt Việt Nam loay hoay mãi chẳng biết làm sao. Nhưng vì cuộc thi nên cũng phải đào... đào mãi, đào mãi chẳng thấy dây gì..Suy nghĩ một hồi rồi trình trọng tuyên bố:

- "Các nước mấy ông còn lạc hậu lắm! Chúng tôi đào hoài mà không thấy gì chứng tỏ nước tôi đã bắt đầu dùng wireless (không dây)..."

Sàm sờ

Cô ký hiệu hỏi bạn:

- Cuộc tình của mày với anh chàng mới quen đến đâu rồi?

- Thôi rồi.

- Sao vậy? Hôm qua hai người còn đi xem phim mà.

- Ừ, nhưng lúc trong rạp mất điện, chân anh ta cứ quờ quạng...

- Anh ta sàm sờ lắm hả?

- Được thể thì còn khá. Đằng này, anh ta cứ quờ quạng sợ mất đôi dép cũ rích !!!

Phán quyết công bằng

Thẩm phán bước vào phòng xử án, gõ búa và nói: "Trước khi tôi bắt đầu tuyên án, tôi muốn thông báo rằng, luật sư của bị cáo đã đưa cho tôi 15.000 đôla để tôi lái vụ án theo cách của ông ấy"

- Ôi, thật thế sao?

- hàng chục người trong phòng xét xử xôn xao.

Vị thẩm phán tiếp lời:

- Còn luật sư của bên nguyên đơn lại đưa cho tôi 10.000 đôla để lái theo cách của cô ta.

Phòng xử im lặng lắng nghe.

- Vì vậy, để tránh trường hợp đưa ra những phán quyết không đúng và đảm bảo sự công bằng trong việc xét xử, tôi xin phép được trả lại 5.000 đôla cho bên bị cáo.

Rất lạnh

Người da trắng đến khai hoá văn minh cho người da đỏ. Mùa đông đến, người da đỏ hỏi:

- Mùa đông năm nay liệu có lạnh không?

- Thì các anh cứ đi kiểm củi về đi, dự phòng khi trời lạnh.

- Vốn cẩn thận và nhiệt tình, người da trắng liền gọi điện thoại đến đài khí tượng để hỏi xem mùa đông năm nay có lạnh không thì được trả lời "Có lạnh đấy".

- Ngay lập tức, người da trắng liền bảo người da đỏ đi kiểm thêm củi. Hai tuần sau, người da trắng lại hỏi đài khí tượng và nhận được câu trả lời:

"Lạnh lắm đấy".

- Người da trắng liền giục người da đỏ kiểm thêm củi. Hai tuần sau nữa, để chắc chắn, người da trắng gọi điện thoại đến đài khí tượng để hỏi về dự báo thời tiết thì được trả lời:

"Lạnh kinh khủng lạnh đấy."

- Thế làm sao ông biết?

- Thì cứ nhìn người da đỏ đang đi kiếm đầy củi về nhà đấy thôi.

Ai tài hơn?

Con của hai luật sư khoe với nhau:

- Mày xem bố tao có tài không? một ông X tham những hối lộ cả chục triệu, nhờ bố tao, nói có một giờ mà ông chỉ bị có 2 năm "tù treo"

- Nhằm nhò gì, lão Y buôn lậu tới 2 kg heroin, nhờ bố tao nói có một câu mà lão khỏi phải tù ngày nào.

- Bố mày nói câu gì mà tài thế?

- Câu ngắn thôi: "Đề nghị tử hình".

Mừng sinh nhật

Mừng ngày sinh nhật của chồng, bà nọ dẫn ổng tới tiệm vũ khóa thân.

Anh gác cửa lên tiếng:

- Chào anh Tám. Khỏe không?

Bà vợ đưa mắt nhìn ông chồng:

- Sao hấn biết anh?

- Ồ, thằng đó cùng đội banh trong sở.

Tới quầy rượu người quản lý cất tiếng:

- Anh Tám bữa nay uống gì? Ông chồng ngó bà vợ:

- Trước khi em kịp hỏi, anh có thể giải thích liền, thằng đó cùng toán tranh giải trượt tuyết, cũng trong sở anh.

Tới cô vũ nữ cất tiếng chào:

- Mạnh giỏi anh Tám! Mản đặc biệt nữa nhé!

Hết chịu nổi, bà vợ điên lên, lôi anh chồng ra ngoài, đẩy vô chiếc taxi. Chợt nghe tiếng bác tài lè nhè:

- Ê Tám! Bữa nay mắc chứng gì mà bắt một em vừa già vừa xấu dzậy?

Ai tìm ra châu Mỹ

Trong giờ địa lý, thầy giáo gọi Hà:

- Em hãy chỉ đâu là châu Mỹ?

- Thưa thầy, đây ạ! – Hà chỉ trên bản đồ.

- Tốt lắm! Nào, thế bây giờ trò Bi hãy nói cho thầy biết ai đã có công tìm ra châu Mỹ?

- Thưa thầy, bạn Hà.

Danh sách độc giả trả tiền báo tính từ 2-3-2013 đến 9-4-2013

stt	ngày trả tiền	Tên	vùng	số độc giả	số tiền	ghi chú
1	4-3-2013	Nguyen Bergsma CJ	Purmerend	30	€ 40,00	
2	5-3-2013	T. Phan	Lelystad	441	€ 30,00	
3	5-3-2013	Nguyen V.V.	Maastricht	347	€ 30,00	
4	6-3-2013	T.H. Ngo	Raamsdonksveer	665	€ 30,00	
5	11-3-2013	Truong N.T.	Drachten	473	€ 30,00	
6	12-3-2013	Q.V. Huynh	s-Gravenhage	136	€ 50,00	20 ủng hộ
7	14-3-2013	Vo Minh Tri	Nijmegen	379	€ 30,00	
8	14-3-2013	Vy Van Vuong	Eindhoven	693	€ 30,00	
9	18-3-2013	Nguyen-Truong	Administratiekantoor		€ 150,00	quảng cáo
10	21-3-2013	Nguyen Hong Son	Schijndel	296	€ 30,00	
11	22-3-2013	Tran Quoc Tuan	Heerhugowaard	596	€ 30,00	
12	22-3-2013	Huynh Sieu Nam	Zwolle	432	€ 30,00	
13	23-3-2013	Huynh Long Tri	Driebergen-Rijsenburg	428	€ 30,00	
14	25-3-2013	Nguyen Hien	Maarsse	837	€ 30,00	
15	25-3-2013	Tran Thi Lien	Hoorn	54	€ 30,00	
16	26-3-2013	Mai Si Quy	Heemskerk	95	€ 30,00	
17	26-3-2013	Nguyen V.T.	Baarn	221	€ 60,00	2 năm báo
18	27-3-2013	Tran Van Nam	Leusden	774	€ 30,00	
19	27-3-2013	Ho Van Phu	Bergen op Zoom	241	€ 30,00	
20	27-3-2013	Nguyen Phu Giau	Houten	622	€ 30,00	
21	28-3-2013	Nguyen Van Liem	Uden	502	€ 30,00	
22	28-3-2013	Dinh Van Thinh	Purmerend	750	€ 30,00	
23	28-3-2013	Vu Van Dong	Spijkensisse	606	€ 30,00	
24	28-3-2013	Ngo T.H.	Nijmegen	820	€ 30,00	
25	4-4-2013	Phan T.T.U.	Nijmegen	381	€ 30,00	
26	4-4-2013	Nguyen Thi Sen	Veldhoven	299	€ 30,00	
27	4-4-2013	Nguyen Trung Hieu	Amstelveen	7	€ 30,00	
28	4-4-2013	Nguyen Thi Thanh	Huizen	10	€ 30,00	
29	4-4-2013	Truong N.T.	Leiden	118	€ 30,00	
30	5-4-2013	Huynh Tich Anh	Leeuwarden	455	€ 30,00	
31	5-4-2013	QA Tran	s-Gravenhage	692	€ 30,00	
32	9-4-2013	Phan Thanh Son	Hoorn	60	€ 30,00	

Lá thư tòa soạn

Tháng tư lại đến, tháng tư của những kỷ niệm đau buồn của 30-04-1975, tháng tư của những năm dài xa xứ.

*Quê nhà ở tận nơi nao?
Chim trời hót giọng ca dao gọi bầy.*
(thơ Doãn Quốc Vinh)

Nhìn về quê hương chỉ thấy áp bức đang đè nặng trên toàn dân Việt Nam, chủ quyền, đất đai sông núi đang bị mất dần vào tay người “anh em lớn” Trung Cộng.

Tháng tư để nghiêng mình ghi nhớ những anh hùng chiến sĩ đã vì lý tưởng tự do hy sinh thân mình để bảo vệ tổ quốc. Một phút tĩnh lặng để tưởng nhớ những đồng bào, trên bước đường tìm kiếm tự do, đã bị vùi thân dưới lòng biển cả hay trong núi rừng sâu thẳm. Chúng ta hãy cùng cầu nguyện cho họ được yên bình vĩnh cửu trong tình thương của Chúa Ky Tô hay trong vòng tay từ bi của Đức Phật Như Lai.

Tháng hai vừa qua, nữ ký giả Hòa Lan bà Maartje Duin, đã thực hiện một chuyến về Việt Nam để tìm hiểu về tình trạng các bloggers tại Việt Nam bị chính quyền cộng sản đàn áp. Trong bài tường trình của bà đăng trên báo Volkskrant sau đó, bà nói rõ trong thời gian ở Việt Nam, chính bà cũng đã bị công an gây nhiều khó khăn cũng như áp đảo tinh thần, khiến bà phải trở về Hòa Lan sớm hơn dự định vì không cảm thấy an toàn khi ở Việt Nam. Điều này khiến bà càng khâm phục sự can đảm của các bloggers Việt Nam, dầu bị đàn áp, tù đày, quản chế, nhưng vẫn can đảm nói lên sự thật.

Trong số báo VNNS 256 này, xin mời quý bạn đọc bản dịch bài tường thuật của nữ ký giả Maartje Duin đăng trên nhật báo Volkskrant ngày 30/03/2013 và bản dịch bài phát thanh trên RADIO 1 ngày 31/3/2013 vừa qua.

Số báo 257 kỳ tới mang chủ đề **Mừng Phật Đản 2013** sẽ được phát hành vào cuối tháng 5 năm 2013. VNNS mong mỗi tiếp tục đón nhận các đóng góp của quý vị.

Bài viết xin gửi về tòa soạn trước ngày 10-05-2013 theo địa chỉ email sau đây: ngothuychuong@gmail.com

Trân trọng

Ban Biên Tập Việt Nam Nguyệt San

Giá biểu quảng cáo trên báo Việt Nam Nguyệt San năm 2013

Trang	Màu hoặc trắng đen	Số tiền mỗi số báo	1 năm (8 số báo)
Trang ngoài bìa sau	Hình màu	€150	€800
Trang trong bìa sau	Trắng đen	100	600
1/2 trang trong	Trắng đen	50	300
1/4 trang trong	Trắng đen	25	150
1/8 trang trong	Trắng đen	15	100

